Ovidiu BUFNILĂ

CRUCIADA LUI MOREAUGARIN

Premiul
JAZZONIA

SERIE NOUĂ

Editura
PYGMALION
Ploieşti, 2001

OVIDIU BUFNILĂ

CRUCIADA LUI MOREAUGARIN

V.1.0

Cuprins

PREFAŢĂ

Dacă în Macondo, satul imaginar al lui Gabriel Garcia Marquez, este întotdeauna luni şi totul pare mai degrabă încremenit în clipa efemeră a eternităţii, în Adamville, oraşul virtual al lui Ovidiu Bufnilă, nu există nicio regulă şi nicio clipă de plictiseală. Din acelaşi motiv: pentru că, păstrând proporţiile, desigur, acolo începe şi se sfârşeşte lumea. Lumea noastră, cea de toate zilele. Lumea cu bucuriile, necazurile, sclipirile, zâmbetele, lacrimile, gesturile, plimbările, mâncărurile, ideile, zilele, cărţile, vorbele, nopţile, mângâierile, certurile, cerul, muzica, dragostea, poliţia, vecinii şi parlamentarii ei. Cu jobenele ei.

Pentru că, aşa cum spunea şi Ioan Petru Culianu, totul este magie. Magie ca psihosociologie generală, plasată de Culianu drept argument major în eterna luptă a Statului-magician cu Statul-poliţist. Magie, fie şi doar ca faţetă a unui spectacol de iluzionism sau, dacă vreţi, a culorilor unui cer cu câteva momente înainte de răsăritul soarelui. Magie a jocului îndrăgostiţilor...

Pentru că totul este un joc. Depinde de noi ce conotaţii îi atribuim. De geneză, de moarte, de reconfortare, de amărăciune, de foame, de anxietate, de visare, de plimbare, de invidie, de raţiune, de autism, de transcendenţă. Cine este Marele Manipulator, este o întrebare care, la urma urmei, se diluează de la primele pagini ale „Cruciadei lui Moreaugarin”. Cum cine? Magicianul. Sau Moreaugarin. Sau Fifi. Sau Agatha. Sau Ib Hassan. Sau oricare alt personaj, fără nicio excepţie. Sau, şi mai bine, dumneavoastră, stimate cititor. Da, dumneavoastră. Sunteţi, din punctul de vedere al multor concetăţeni de-ai noştri, altfel. Nu faceţi parte din mult trâmbiţata normalitate. Vă faceţi timp să citiţi o carte?

Blasfemie!

Sau, şi mai şi, vă scormoniţi în buzunar să o cumpăraţi? îndepărtaţi-vă de noi, oamenii normali. Sunteţi cumva un extraterestru uitat prin părţile astea? Purtaţi cumva şi dumneavoastră un joben? V-au crescut cumva solzi sau aripi? Nu contează. La urma urmei, magia este însăşi viaţa. Greu de definit, tocmai pentru că este cea care ne defineşte pe noi. Atât în joacă, cât şi în serios. Sau poate că numai în joacă, pentru că nu există nimic mai serios decât o joacă frumoasă. O joacă de-a magia…

A încerca să defineşti stilul lui Ovidiu Bufnilă pare a fi o încercare sortită de la bun început eşecului. Din simplul motiv că romanul cu care vă veţi delecta poate fi catalogat, la modul cel mai simplist, drept complex. Am spus roman şi deja am greşit. Este mult mai mult decât un roman. Este o încercare temerară, mai ales astăzi, când nerăbdarea, viteza şi superficialitatea par a fi trăsăturile definitorii ale unei societăţi care nu se mai regăseşte pe sine. „Cruciada lui Moreaugarin” scapă cu nonşalanţă de chinga catalogărilor. Îmi permit chiar un sfat. Nu-l răsfoiţi, nu merge aşa. Nu este numai imprevizibil, este pur şi simplu construit *altfel.* Dacă m-aş apuca să-l disec, aş rămâne numai cu nişte obiecte care nu amintesc cu nimic de un roman. O pastilă de un sfert de pagină, rafinând esenţa bucuriilor mărunte. O pagină despre ambiţiile eterice ale comandanţilor de pluton. Un eseu despre ţintele estetice ale textul literar. Şi altele, şi altele. Perle mici, perfecte, minuscule universuri în sine. Nimeni nu s-ar încumeta să le înşire pe un şirag, fie şi numai din simplul motiv că firul călăuzitor le-ar *altera,* într-un fel sau altul.

Şi totuşi, magie curată, volumul este nu numai rotund, ci şi compact. Ocupând totul, până la ultima moleculă de spaţiu virtual ce i-a fost alocată. Greu de crezut că poate fi străpuns, sau completat, fie şi cu un vârf de ac. Desigur,

poate fi atacat, negat, dar nu poate fi demontat. Îl puteţi, dacă vreţi, coace la foc mărunt. Vă puteţi amuza încercând o mulţime de chei în uşile care, vi se pare sau nu, stau încuiate prin măruntaiele lui. Puteţi analiza numele, situaţiile, subînţelesurile. Numai că, în ultimă instanţă, toate aceste artificii pălesc în faţa densităţii omogene a scrierii. Ceea ce contează este *întregul,* nu *componentele.*

Un text definitoriu pentru un reuşit experiment post-modernist? Volumul lui Ovidiu Bufnilă se sustrage şi de sub acest acoperământ cu mai multe tăişuri. Recunosc cu fair-play, mi-a trecut prin minte probabilitatea de a citi „Cruciada…“ pe un „site“ bine dotat din hăţişul Internetului, savant editată într-un limbaj DHTML presărat cu sofisticări Java şi mai ştiu eu ce alte minuni, un hypertext solid ancorat într-un păienjeniş de „link“-uri. Numai că, din nefericire pentru visele mele trans-internet-iene, atributul fundamental al volumului este cu totul altul. Dincolo de magia postmodernismului, textul este crescut în jobenul literaturii.

Şi, la urma urmei, asta-i tot ceea ce contează. Ca din marele joben al universului să iasă oameni pe care îi cheamă Gabriel, sau Ioan, sau Ovidiu, sau alţii şi alţii, care să scoată la rându-le, din jobenele lor, scrieri care să ne hrănească sufletul.

Eu unul îmi scot pălăria în faţa unor astfel de jobene.

Cătălin Ionescu,
20 aprilie 2000

CAPITOLUL UNU

DAR CINE SUNT?

Cum am făcut ochişori m-a trăsnit o duhoare cumplită. În jurul meu era o gaşcă-ntreagă. Unul nu mişca. Rânjeau la mine. Se holbau. N-aveau nici nas, n-aveau nici buze. Prin găvanele lor alburii se căţărau păianjeni borţoşi. Îşi ţeseau pânzele cu multă migală. Le pocnea curuţul de atâta aţăraie ca de chihlimbar. M-am săltat în capul oaselor. Am răcnit ca un apucat:

— Care dai un tabacioc?!

Morţii dracului! Nici nu s-au sinchisit de mine. Făceau pe nebunii. Se tot înghesuiau după o rază râncedă de soare. Aia se tot arunca orbeşte-n beznă. Săraca!

Un mort s-a năruit. L-a doborât curentul de putred ce era. Scăfârlia, boaf, s-a desprins de trup. S-a rostogolit încoace şi-ncolo strivind sub ea când o ureche când cealaltă. Pot să jur, a sughiţat hârca!

Mă durea ţestovanul rău de tot. Eram cumplit de ameţit. Creieraşu-mi plutea în ceaţă. Se hârşâia de oasele căpăţânii mele. Bine-mi mai stătea! Eram la ananghie. Mi se umflaseră genunchii, îmi ardeau obrăjorii. Îmi scârţâiau încheieturile. Aveam ace de gheaţă-n lăboi. Prin burdihanul meu ţopăia o bulă veche de aer. Mama ei!

Am urlat:

— Aaaaaa!

M-am umflat ca un broscoi. Să-mi sară-n aer bojocii. Să-mi crape inimioara. Să mă fac mii de fărâme. Să se ducă dracului celulele mele. Fir’ar ele de ştrengăriţe! Le simţeam eu. Nu mă puteau înşela. Stăteau la taclale cu multe alte celule din întregul Univers. Se ciorovăiau. Se spurcau. Se

giugiuleau. Nişte mahalagioaice. Perverse-n toată regula! Să mor dacă mint!

— Aaaaaa!

Chiteam c-o să m-audă careva. Gândeam c-o să coboare cineva în haznaua aia. C-o să vină lumea buluc. C-or să mă îmbrăţişeze, c-or să mă pupe. Să mă drăgălească plini de duioşie. C-or să-şi strige unii altora plini de bucurie:

— Ce minuneee!

— A-nviat mortul!

Nici ţipenie. Zăcea peste mine o tăcere ca de plumb. O negreală unsuroasă mi se scurgea pe făţălie. Morţii tăceau chitic. Parcă-i cunoşteam pe vreo doi. Pe ăla chel, cu gâtul tăiat. Pe aia spălăcită, cu o spangă-nfiptă drept în inimioară. Nu mai suflau. Li se uscase sângele pe haine. Şi puţeau straşnic!

— Aaaa!

Cine să vină, nenişorule?! Am împins capacul cosciugului. M-am întins. Mi-au trosnit ciolanele. M-a luat cu frig. Am ţopăit de colo, colo. Cât pe-aci să strivesc sub talpă braţul descărnat al unui cadavru. Am tras o ocheadă-n jur. În fundul haznalei se ghicea o trăsură hodorogită. Sus, pe zidurile mucegăite, atârnau armuri ruginite şi crăpate de vânt şi de ploi. Era şi-un blazon. Un leu ţintuia-n gheare un balaur fioros. Pocitania trăgea să moară. Scotea flăcări printre fălci. Ai fi zis că-i viu. I se zbătea coada însângerată. N-avea scăpare.

Am urcat o scară. Cât pe-aci să-mi rup gâtuşorul pe treptele-i alunecoase. Să-mi frâng spinarea. Să mă ologesc dracului.

Plutea un abur în urma mea. Prinsese nişte voci, Hohoteau, chiţcăiau, bombăneau. Gata, gata să mă bage-n sperieţi. Vocile morţişorilor erau!

Am tras cu urechea. Nicio mişcare. Nici glas de om, nici răsuflare de jivină. Cum mă tot moşmondeam să urnesc uşoiul greu, de bronz, m-am trezit cu nasu-ntr-o oglindă de

Burgundia.
Luciul ei trăgea la aghioase sub un strat gros de funingine.

L-am şters cu mâneca. M-am privit curios. Mi-am rânjit ticălos şi m-am întrebat speriat:

— Dar cine sunt?!

CAPITOLUL DOI

ROMANŢA

Cerul emana un puternic miros de gaz metan, scoicile aveau culoarea petrolului iar noi înfulecam scrumbii afumate şi ne credeam nemuritori. Adunam crabi în coşuri de nuiele şi povesteam cu naivitate cum peştii nopţilor fără Lună se topeau prin văzduh.

Era un anotimp al împotrivirilor şi al primelor mele timide încercări de magician. Un boxer, care înghiţise o sută de somnifere, nu murise ci hoinărea prin visele noastre, îmbărbătându-ne. Morţii nu erau morţi ci viligiaturişti înamoraţi de real. Săream pe fereastră când ne puneau să dormim. Minţeam cu pasiune când ne cereau stăruitor să le spunem adevărul. Aruncam în chiuvetă, pe furiş, untura de peşte. Ne hlizeam dinamitând ceremoniile. Ne scobeam în nas sublimând gravitatea. Ne bărbieream cu răbdare cele câteva fire de păr ce ne creşteau pe faţă. Ne înconjuram de obiecte. Unele dintre ele se arătau docile, altele, înşelătoare. Sub umbrela frumos colorată a gândurilor noastre, unele dintre ele prindeau viaţă. Altele, dimpotrivă, se metamorfozau graţie unor forţe exterioare nouă.
Vântul, apa, focul. Lipeam pe tapetul violet al camerei fotografii cu automobile de formula unu şi jucam cu deznădejde tot felul de roluri. Cuceritorul. Răzbunătorul. Melancolicul. Şi toate încercările noastre erau străbătute de un soi de teribilism. Ce altceva decât revolta împotriva acelei forţe universale care ne obliga să creştem în fiecare zi!

Bebe-orbul îmi spunea:

— Moreaugarin, ia seama, cerul e roşu, o să fie vânt!

Cerul era însă limpede şi soarele strălucea. Avioane,

insecte şi păsări se avântau prin văzduhul încins. Sângele ne clocotea năvalnic în trupuri.

După astfel de zile urmau nopţi peste măsură de călduroase în care dormeam în hamac. Bebe-orbul alerga însă pe Strada Mare şi striga ca din gură de şarpe că plouă cu găleata. Era o nouă minciună de-a lui, o împăcare unilaterală cu unele adevăruri incontestabile ale lumii sau semul că încercările mele se arătau a fi nu lipsite de temei?

Pe vremea aceea visam la o teribilă cruciadă şi scriam despre ploile de pe Strada Mare, despre miracolele din Adamville şi despre figura legendară a celui mai vestit boxer din port.

Boxerul avea o sirenă tatuată pe piept şi se lua la întrecere cu hamalii din docuri. Agatha, femeia pe care o iubea, se plimba dimineaţa pe dig. Marinarii fluierau după ea şi-i făceau semne cu beretele lor. Cum o auzea, Bebe-orbul o lua la fugă şi se ascundea printre lăzile cu mătăsuri aduse din Extremul Orient. Sirenele vapoarelor scoteau sunete prelungi. Şlepurile lăsau pe apă dungi înspumate. Pescăruşii zburau de colo, colo urmărind un sâmbure de furtună. Din ascunzătoarea sa mirosind a scorţişoară şi a piper, Bebe-orbul îmi striga înfricoşat:

— Cerule, e chiar mama mea!

Dar mama lui murise pe vremea când uriaşul Peşte-de-sticlă eşuase pe ţărm din pricina exerciţiilor mele de magie. Borerul tocmai înghiţise o sută de somnifere şi alerga prin visele noastre după nebuna de Agatha. În zori îşi umfla pieptul şi lovea aerul cu pumnii lui ca două pistoane.

Spunea:

— Acum am găsit într-adevăr ceea ce căutam!

N-am aflat însă multă vreme ce anume. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre schimbând forma lucrurilor. Razele de Lună bântuiau nopţile modificând realitatea. Aşa cum strălucirea uriaşului Peşte-de-sticlă ne-a schimbat vârstele.

— Luaţi seama, ne-a strigat Bebe-orbul, e de fapt o

corabie!

Când au venit camioanele de la fabrica de sticlă, cerul se înroşise şi se pornise vântul. Şoferii de pe camioane aveau răsuflări greoaie şi ghete murdare de păcură. Pentru că nu voiam să le dăm peştele, ne-au alungat de pe plajă aruncând după noi cu pietre şi cu pumni de nisip.

Sticlarii au topit peştele în creuzetele lor. Noi stăteam lipiţi de gardul de sârmă al fabricii şi trăgeam cu praştia în portar. Portarul se juca râzând cu o mulţime de cioburi frumos colorate, în război i se înfipsese o schijă în trup. Acum se lăuda făcându-ne în ciudă:

— Hei, auziţi motoarele submarinului care se mişcă în Adâncurile mele?!

Dar marea nu era pe placul lui. Nici peştii, nici sirenele. El iubea avioanele, insectele şi păsările.

Ne-a spus:

— Peştele vostru e o delicatesă! M-am înfruptat cu plăcere din el!

Şi-a deschis apoi umbrela şi s-a ridicat în văzduh. Stătea aşa, suspendat, şi râdea şi striga că găsise într-adevăr ceea ce căutase de-o viaţă.

N-am aflat ce anume. Umbrela i s-a închis brusc şi el s-a prăbuşit la pământ spărgându-se în mii de cioburi.

Pe poarta fabricii tocmai ieşea un camion plin cu oglinzi. Oglinzile erau ambalate în talaş auriu şi în ele puteai citi prezentul, trecutul şi viitorul.

Privind însă vitrina magazinului de sticlărie, Bebe-orbul ne-a spus o nouă minciună:

— Nu vă lăsaţi înşelaţi! Sunt de fapt peşti adevăraţi!

Am scotocit prin sertare. Ne-am vândut în mare grabă bicicletele, baloanele colorate, puştile cu aer comprimat, patinele, praştia, ghetele de box, avioanele de hârtie şi tot ceea ce până atunci ne ferise de o puternică criză de identitate.

Am cumpărat toate oglinzile şi am alergat pe dig să le

aruncăm în mare. Bebe-orbul sărea într-un picior de bucurie iar eu am scris din toată povestea asta prima şi ultima mea romanţă.

CAPITOLUL TREI

MAJORDOMUL UCIGAŞ

Uite-aşa mă zgâiam la făţălia mea!

Să nu-mi vină să cred. Să nu mă recunosc M-am pişcat de nasul borcănet. M-am tras de urechile clăpăuge. M-am încruntat. Mi-am ciufulit freza. Am scos limba la mine.

Ca un prostovan!

M-am opintit în uşoiul greu, de bronz. Zdroang. Uşoiul s-a izbit de perete. M-am dus de-a dura. Să-mi crape scăfârlia şi alta nu. M-am rostogolit. M-am îmbrăţişat cu piciorul unei mese de nuc, făloase, făloase. Era plină masa de lumânări fumegânde, de găineţ de porumbei, de furnici galbene şi de resturile putroase ale unui ospăţ de barosani.

Un şmecher zăcea prăbuşit într-un jilţ. Trufaşă arătare. Ai fi zis că visa. Era mahmur. Sufla într-un clondir plin pe jumătate. Era tare fericit din pricina asta.

Am răcnit la el:

— Tu, care-mi eşti?!

— Uşurel, uşurel, mi-a zis şmecherul zâmbind subţire şi fixându-mă cu ochişorii lui ca de viezure-n călduri.

— Sunt grăbit!

— Credeam c-ai dat ortu’ popii! Dar, după câte văd, eşti încă verde, ha, ha, ha!

— Care-i şpilul?! am întrebat eu şucărindu-mă rău de tot. Era majordomul castelului. Castelul se ridica la câteva poşte de Beauburg. Iar majordomul? Ăla uns cu toate alifiile. Răsărea de unde nu te-aşteptai. Le ştia pe toate. Câte sticle pântecoase de şampanie zăceau în pivniţă. Câţi claponi stăteau gata, gata să se-nfingă-n frigărui. Când o să bată vântul din Nord să rămână grea femeia castelului. Şi câte şi mai câte.

Şi-acum?!

Intrase-n clenciuri cu stăpânii lui, pramatia. Îl lovise damblaua, instinctul ucigaş îi şuguşase pe toţi. În hazna le putrezeau hoiturile. Măcel în toată regula. Să te ia cu frig, să te ia cu ameţeală. Ce tărăşenie!

— Cu mine cum rămâne? am întrebat şuierând şi bâţâindu-mă de draci.

— Păi, să-ţi zic! a rânjit majordomu' ucigaş trăgându-şi mucii şi nelăsându-mă o clipă din ochi.

— Sunt numa' ochi şi urechi, i-am zis luând seama la o panoplie argintată plină de spăngi, flinte şi buzdugane.

CAPITOLUL PATRU

ŞAPTE OAMENI CU JOBEN

Ea, mătuşa, nebuna, a împins-o pe Agatha uşurel pe scenă în aplauzele înflăcărate ale mulţimii, ea, mulţimea, era în puterea mea de magician, aiurită seară.

Lampioanele, uriaşele, furaseră umbra Agathei iar fanfare năvălise cu o forţă de nestăvilit în urechiuşile ei mici, roz, delicate.

Un oftat.

Să stai acolo, Agathă, pe scena luminată orbitor, cu genunchii tăi cei frumoşi bine lipiţi unul de altul, să te fereşti să priveşti publicul înverşunat de atâta plictis provincial, să-l urmăreşti cu timiditate pe cei şapte cu joben însufleţiţi de Moreaugarin, ce nebunie, ce nebunie!

Ce uşor mi-a fost să-i mişc de colo, colo, să le pun în gură vorbe mieroase şi ameninţări subtile! Ştiam că publicul n-o să mă aplaude, că nu-mi va da crezare, ah, publicul tembel şi înamorat de senzaţional!

Şi iată-l pe NUMĂRUL UNU apropiindu-se tiptil, îmbrăcat în redingotă. L-am desprins dintr-un almanah îngălbenit. Îşi tot ştergea faţa cu o batistă roşie, aruncând în stânga şi-n dreapta cu flori de celofan, cu confetti, cu cerculeţe care luau foc pe deasupra sălii răspândind un miros de flori de măr. NUMĂRUL UNU se proţăpi chiar în mijlocul arenei. Se scărpină în bărbuţa-i liliachie. Tuşi plin de importanţă. Ceru mulţimii să se liniştească să nu mai vocifereze, să nu mai răspândească zvonuri. Deveni un pic misterios. Izbucni în plâns. Vom face curăţenie, tigrilor, ne-a strigat. Balonările? Scuipatul? Vânturile? Vărsăturile? Le vom arunca la groapa de gunoi. Era pornit, NUMĂRUL UNU. Avea de gând să ne

reformeze. Şi iată, în sfârşit, o luă în seamă pe Agatha cum stătea ea cu genunchii lipiţi unul de altul, emoţionată, aproape orbită de luminile reflectoarelor care n-o lăsau cu niciun chip să se ascundă în sufletul ei numai închizând ochii. NUMĂRUL UNU făcu nişte semne misterioase prin aer. Acum am găsit într-adevăr ceea ce căutam, ne spuse plângând de bucurie. Era şi el emoţionat şi se codea să pună Agathei prima întrebare. Îşi drese glasul. Îşi şterse lacrimile cu mâneca redingotei. Făcu o piruetă. Izbucni într-un hohot nebun de râs. Săracul! Nici măcar nu ştia că Moreaugarin, magicianul, îl însufleţea de la distanţă. Agatha îl privi mirată. Haide odată, îi spuse din priviri, pune prima întrebare, curaj îţi cade jobenul de pe cap. Să nu înţeleagă? NUMĂRUL UNU tuşii. Poate că va începe, gândi Agatha. E timpul, e timpul magic, suntem sub magia timpului. Mulţimea bătu din picioare. Câteva fluierături. Instrumentiştii fanfarei, îngâmfaţii, dădeau semne de plictiseală. Şi NUMĂRUL UNU, trăgându-se de bărbuţa lui liliachie puse misterioasa întrebare şi scoase din buzunar un metronom pe care, la sfârşit, ştiam eu, avea să-l prefacă într-un iepuraş.

— Agatha, spune-mi te rog, cunoşti principiul conservării energiei?!

Auzi la el ce întrebare, pufni Agatha în râs şi mă privi pe mine, Moreaugarin, pe furiş şi-mi trimise un pupic fericită că-i dăruiam o asemenea seară trăsnită. Şi spuse pe nerăsuflate ce era cu conservarea energiei. Şi mai spuse ceva despre entropie şi despre principiul lui unu care se multiplică şi despre planul ascuns al lumii şi lumea rămase cu gura căscată.

NUMĂRUL UNU, dezamăgit, dezarmat şi disperat făcu o plecăciune grăbită îşi, strânse florile de celofan şi zâmbetul viclean, prefăcu metronomul într-un iepuraş care se ascunse în bărbuţa lui liliachie şi se făcu nevăzut în jobenul său pulverizându-se ca un balon de săpun.

— O nouă intensificare a fenomenului OZN! strigă Haralambie de la Arsenal.

Şi fanfara intonă un marş vesel şi-şi făcură apariţia doi clovni care se dădură peste cap şi scoaseră limba la mulţime să se mai destindă atmosfera şi se auzi un şuierat grozav din culise semn că aşa s-a şi întâmplat.

Şi iată-l pe NUMĂRUL DOI alergând pe sub lumina reflectoarelor, ţâşnind din jobenul magicianului Moreaugarin. Adică eu, pierdut prin mulţime, pus pe şotii, cu gândul la cruciada teribilă ce avea să vină cândva. Agatha-l privi curioasă pe NUMĂRU DOI aşteptând liniştită pe scăunelul vopsit tot în roşu. Îi plăcea culoarea aia nebună, culoarea soarelui în amurg, culoarea buzelor ei în toiul dimineţii când se scălda în râu şi când Moreaugarin o spiona hulpav ascuns printre stânci, încurcându-se în mantia lui de magician. NUMĂRUL DOI se mişcă-ncet. E gârbov. Abia dacă scoate un cuvânt. A adormit, strigă un copil şi mulţimea izbucneşte în hohote de râs şi întregul Adamville râde de se prăpădeşte la circul ăsta inventat de Moreaugarin. Parcă nu se mai aude nimic, dintr-odată. NUMĂRUL DOI face să dispară sunetele în jobenul lui, strânge lumina parcă, e periculos. Linişte. Tăcere. Tam, tararam, tam, tararam. Ropot de tobe. Atenţiune! Mulţimea stă cu sufletul la gură, NUMĂRUL DOI o hipnotiză. Cineva se smulse din hipnoză şi-i aruncă la picioare flori de celofan în semn de preţuire. NUMĂRUL DOI îşi scoase jobenul. Mulţimea strigă speriată încă prinsă-n vrajă. Cine era oare acel purtător de joben?! El avea să pună cu siguranţă cele mai grele întrebări. Întrebările cu schepsis erau specialitatea lui.

— Îi şi place, perversului! strigă înverşunat Tătărăscu bătând din picior.

NUMĂRUL DOI făcu o reverenţă. Nu-şi mai termină reverenţa, Tătărăscu îşi băgă degetele cărnoase în gură şi scoase un straşnic, şuierat, mulţimea îi ţinu hangul. Agatha

ar fi vrut să audă întrebarea mai grabnic. Să n-o mai ţină acolo în bătaia reflectoarelor. Parcă s-ar fi dus acasă niţel bosumflată. Că era mai bine la bal. Că magia-i o vorbă goală. Că n-ar fi adevărat că trăim şi ne sfârşim sub semnul unui Secret Originar. Mătuşa strigă la ea, stai locului Agathă, acuşi începe balul, o să pună întrebarea îndată, nu mai e mult, eşti nemaipomenită fată dragă. Şi NUMĂRUL DOI încercă s-o sperie pe Agatha cu privirea lui rece, încercă s-o sfredelească, să-i umble prin suflet fără neruşinare. Chiar strigă la ea, îi spuse pe nume. Şi începu să turuie:

— Află că totul e o minciună, află că nimic nu e real, totul e vis, nici glasurile nu sunt, nici luminile nu sunt, nici urmă de Adamville, e doar o părere, nici nu exişti Agathă!

— Ba dumneata eşti mincinosul! strigă Agatha şi mulţimea la unison strigă în draci.

NUMĂRUL DOI se prefăcu jignit. Se plimbă încoace şi-ncolo cu mâinile la spate. Are un curaj nebun, Agatha, îşi spuse zâmbind periculos. Şi scoase de sub pulpana hainei o mulţime de sfere colorate şi le aruncă prin aer să plutească după legi tainice şi strigă de se cutremură întregul circ:

— Iată Universul!

Era prea de tot, NUMĂRUL DOI merita o lecţie. Agatha se urcă pe scăunel. Atinse sferele. Le preschimbă la minut.

— E tocmai ceea ce vrem să vedem! strigă comisarul şef dând cu chipiul de pământ.

— Iepuraşii cu pieptarul roşu care cântă la harmonică, femeia tăiată cu ferăstrăul, iluzionistul cu asul-de-treflă-scos-chiar-din-mâneca-dumitale, femeia-peşte, clovnul bizar ca un bazar, câinele andaluz care ştie când te-ai născut, omul care înghite foc, foca buclucaşă din Islanda care e în stare să se joace cu o minge de cauciuc şi să înfulece pe nemestecate şapte găleţi cu peşte, leii şi tigrii şi zidul morţii şi femeia zburătoare şi şarpele boa gata, gata să îndoaie o bară de oţel şi papagalul Dominic, strigă

Agatha năucind mulţimea.

Şi Moreaugarin îl făcu pe NUMĂRUL DOI să dispară discret într-un nor de fum şi trompeţii îl anunţară pe următorul. NUMĂRUL TREI intră cu mişcări de felină. Făcu un triplu salt.

Mulţimea îl aclamă. NUMĂRUL TREI se rostogoli ameţitor. Făcu podul. Imită zborul condorului. Interpretă cât ai clipi moartea toreadorului. Îşi puse cu iuţeală o mască, două, trei, patru, cinci dar Agatha ştia bine cine e el, nu se lăsă înşelată, numi măştile cu multă uşurinţă, ar fi putut să spună şi povestea lor.

— Ce mască e?! întrebă NUMĂRUL TREI dându-se de-a dura.

— Soarele!

— Dar asta? Ce mască e?

— Luna!

— Şi asta?!

— Ib Hassan!

Dar asta?!

— Moreaugarin!

Şi NUMĂRUL TREI făcu o mie de tumbe şi-şi puse altă mască, Agatha se urcă pe scăunel să vadă mai bine, NUMĂRUL TREI o prinde în braţe, mai, mai s-o sufoce, ghiceşte masca!

— E chiar mătuşa mea!

Şi maşiniştii, clovnii, dresorii şi trapeziştii aplaudară pe ruptelea şi mătuşa râse veselă, Moreaugarin îşi şterse fruntea de sudoare şi mai făcu nişte pase magnetice să nu lâncezească seara, să nu se plictisească mulţimea.

Şi NUMĂRUL TREI izbucni în plâns văzându-se înfrânt şi zâmbi liliachiu şi spuse înciudat:

— Nici nu era greu de ghicit, la urma urmei… lumea e plină de copii geniali care fac exerciţii de magie… atenţie… o să sărim în aer… luaţi seama, oameni buni… fiţi cu ochii-n patru… vă rog, treziţi-vă… într-o bună zi veţi fi înghiţiţi…

sunt sigur... văd viitorul cu ochii minţii... văd Mandhala!

Veni un om de serviciu şi-l alungă pe NUMĂRUL TREI şi începu să măture talaşul arenei şi-i spuse Agathei că publicul ţine cu ea şi numai cu ea.

Şi omul de serviciu se urcă pe mătura lui şi execută un număr de acrobaţie, se învârti de nebun prin aer imitând motorul unei rachete, nu-l aplaudă nimeni, Agatha îşi roti privirea încercând să-şi găsească prietenii dar reflectoarele o orbiră. Şi pauza se apropie în sfârşit de sfârşit şi publicul privi chiorâş în stânga şi-n dreapta şi pe bună dreptate. Unde erau leii şi tigrii? Unde era elefantul Bingo?! Pe unde umblau clovnii şi bărbierul şi omul-ghiulea? Pe unde se ascunseseră balerinele şi călăreţii electrici şi maeştrii cântăreţi şi madam Brizar care ştia să facă tot felul de vrăji nemaipomenite?!

Bateristul îşi omorî tobele anunţând înfricoşătoarea apariţie a NUMĂRULUI PATRU care apăru plin de sânge pedalând pe jobenul său şi aruncând prin arenă ciozvârte aburinde şi arătându-se gata, gata să bea sângele întregii suflări din Adamville.

Lumea ţipă speriată.

NUMĂRUL PATRU îşi schimbă înfăţişarea. Zâmbi larg. Îi făcu Agathei o curte nebună. Scoase din buzunarul fracului său un mănunchi de banane, baloane colorate, acadele, vată de zahăr, bilete de LOTO, bănuţi de argint. NUMĂRUL PATRU se bătu în piept, pieptu-i sună a tam-tam, prin aer se adunară nori albi şi albaştri, nisipul se făcu dintr-odată portocaliu, fereşte-te Agathă de mâncătorii de oameni, strigă NUMĂRUL PATRU, ei pot fi pretutindeni, pe stradă, la slujbă, la biserică, prin parcuri, la cinematograf, în vise, chiar şi în vise! Agatha se arătă neîncrezătoare, pufni în râs, ce mai seară îi dăruia Moreaugarin, aiuritul, îşi trecu mâinile prin păr nerăbdătoare să-i vadă şi pe ceilalţi oameni cu joben, pe cinci, pe şase şi pe şapte, curioasă să vadă ce nebunii mai avea de gând să facă Moreaugarin aşa, în

secret, în mare secret! Şi NUMĂRUL PATRU scoate un puşcoci din piept, şi strigă c-o să-i plumbuiască pe toţi, mâncătorii de oameni din lume şi din toate lumile din întregul Univers. Mulţimea ţipă arătându-se speriată, din puşcociul periculos foarte ţâşni un iepuraş. Ha, ha, ha râseră cu toţi, ce mai pezevenghi. Şi Agatha-l luă în braţe pe NUMĂRUL PATRU făcându-mă peste măsură de gelos pe mine, Moreaugarin, magicianul întregii seri. Şi NUMĂRUL PATRU întrebă plin de naivitate:

— Să fie acesta un joc al zilelor?!

Mulţimea se lumină. Agatha strigă înveselită, tu eşti Joi, aşa e, eu sunt Joi.

Dar Vineri, omul-Vineri?! Să aflăm ce se ascunde în junglă, să vină omul-Vineri, strigă mulţimea şi NUMĂRUL PATRU sare de colo, colo şi inima lui e un tam-tam, oa, oa, oa, face NUMĂRUL PATRU ameţit, gata, gata să se urce pe-o liană, să privească-n depărtare aşteptând corabia salvatoare, îşi aruncă jobenul prin aer şi apoi dispare într-o rază de soare.

— Doriţi o pauză? i-am întrebat pe cei din Adamville vrând să fac un pic pe nebunul, să mă cocoşez la ei.

— Stai jos, băieţică! mi-a strigat Fifi Baston neştiind, proasta, că eu şi numai eu, eram magicianul întregii seri.

Şi-au venit buluc NUMĂRUL CINCI împreună cu NUMĂRUL ŞASE, aveau bice în mână şi mânau atelaje imaginare şi împărţiră bilete de tramvai, de troleibuz, de metrou şi pufăiră şi nechezară în fel şi chip, prostindu-se şi înceţoşând lumea cu abur de locomotivă.

— Atenţiune! Atenţiune! strigă NUMĂRUL CINCI ducându-şi mâinile pâlnie la gură.

— Fereşte linia una! răcni NUMĂRUL ŞASE scălâmbăindu-se şi strâmbându-se în fel şi chip.

— Secolul XX trece fără oprire în direcţia…

— Huuuuoo, izbucni mulţimea, întreaga suflare din Adamville se ridică în picioare mai, mai să sară-n arenă, să-i

bumbăcească pe cei doi mofluzi, că de ce vorbeau ei de sfârşitul lumii, că cerul era limpede şi soarele strălucea şi avioanele şi insectele şi păsările se avântau prin văzduhul încins şi sângele ne clocotea năvalnic în trupuri. Şi sosi în arenă şi NUMĂRUL ŞAPTE, împleticindu-se şi împiedicându-se într-un munte de vată de zahăr şi încercând să umfle un dirijabil să ne plimbăm prin lumea largă şi vrând să salveze seara. În van, magicianule, mi-am spus, s-a stricat ceva, pe undeva, mulţimea s-a supărat, au ieşit cu toţii de la circ, Agatha mi-a tras două perechi de palme, ce mai magician, mi-a zis înfuriată, a plecat val-vârtej cu nişte malagambişti să se fâţâie la balul de sâmbătă seara.

CAPITOLUL CINCI

SPRE BEAUBURG!

Majordomu' ucigaşul, şi-a dres glăsciorul. I se uscase gâtul.
Avea vedenii. Trăgea din greu la foale. Abia-i auzeam tic-tac-ul.
Nu era ceva în regulă cu el.

Mi-a trântit-o plin de importanţă:

— Stăpânii mei te-au cumpărat săptămâna trecută din Beauburg, amice!

— Nu vorbi! m-am mirat eu.

— Aveai făţâlia lu' Bonaparte.

— Nu zău! am strigat tremurând ca piftia.

— Castelanu' se dădea în vânt după personalităţi ale istoriei pământene. Acu' un an l-a cumpărat pe Hitler. L-a avut şi pe Nero şi pe Mata Hari şi pe Einstein!

— Adică oi fi altul? am întrebat pe nerăsuflate.

— Îţi merge mintea!

— S-au plictisit de mine? am vrut să ştiu.

— Nicidecum! Ţi s-a dus însă făţălia!

— Nu era fixată matricea?

— Te-ai prins!

Tot mustăcea majordomul. Îşi râdea de mine. Că făcuseră bine că mă aruncaseră în hazna. Că de-abia aştepta să ies din peisaj să-i poată căsăpi. Că avea să-mi pară rău că n-am murit. Vorbea în dodii. Îl lovise damblaua. Avea păsărele în colivie. Răsuflarea îi puţea a moarte de la o poştă. Avea o barbă încâlcită şi plină de pânze de păianjeni. Braţele de sticlă-i luceau nasol de tot. Inimioara-i bâzâia ca un dinam Fulton.

Mi-am făcut repede socoteala, l-am strigat:

— Te las cu bine!

— Unde pleci? m-a întrebat cu o voce spartă.

— O şterg spre Beauburg!

— Cu ce gânduri, amice?! se prosti majordomul scobindu-se în nas.

— O să pun lăboiul pe ăia care mi-au făcut figura!

Majordomul a râs cu poftă. Şi-a râcâit o plezniturǎ din umăr. A bătut darabana printre grămezile de găinaţ de porumbei de pe masă. A oftat. A scuipat ca un derbedeu. Şi-a făcut ochii mici. A scos o archebuză de sub pulpana hainei. M-a ţintit şi a ţipat înfuriat:

— N-o s-o tai nicăieri, şmechere!

— Ce zici?

— Eşti mort-copt!

— Mă faci să râd!

— Spune-ţi rugăciunea!

Auzi, hahalera!

N-a apucat să apese pe trăgaci. L-am descăpăţânat c-o spangă smulsă din panoplia argintată. Hoitul i s-a prăbuşit sub masă. S-a spart în mii de cioburi.

Spre Beauburg!

CAPITOLUL ŞASE

REPETIŢIA, NEVOLNICIA El

Culmea, Bebe-orbul purta pălărie!

Să nu-ţi vină să crezi, avea baston! Să mori şi alta nu, avea ceas cu lanţ de argint.

Agatha i le cumpărase. Să-mi facă-n ciudă. Să mă gelozeze, să mă lase ţuţ. Să-şi râdă de magia mea.

— Air travel is nowedays as safe as travelling by train! i-a spus Bebe-orbul casierei de la autogară.

Pentru că exersa. Pentru că tocmai se pregătea să treacă Atlanticul către America. Pentru că voia ca toată lumea să ştie, să moară de invidie. Aveam eu grijă de el! Îl făceam eu să dispară, îi jucam eu o festă Agathei!

— Pentru tusea dumitale am nişte ceaiuri de pătlagină, i-a spus Bebe-robul unui şofer de taxi.

— Copiii prost educaţi sunt o adevărată pacoste, i-a zis unei femei care-şi certa cele trei fetiţe în faţă la Arsenal.

— Credeţi că Prigogine a spus totul în materie de timp? l-a întrebat pe un poliţist.

— Bastonul poate fi o armă straşnică! E nevoie doar de stăpânire de sine pentru a-l mânui cu folos! i-a explicat el comisarului şef care căsca gura la cer aşteptând apariţia unei comete.

— Evident, Luna este un satelit artificial, gol pe dinăuntru, de vreme ce, în mod cu totul neaşteptat şi americanii şi ruşii tac mâlc în privinţa ei, i-a şoptit vânzătorului de ziare de pe faleză.

— O seară petrecută cu mine, să nu credeţi că mă laud pur şi simplu, e o seară de neuitat! a încercat el să

cucerească o femeie măritată.

— Nu-i aşa că privindu-mă vă întrebaţi dacă nu cumva sunt extraterestru? Din pricina ochilor mei! Câteodată şi eu mă îndoiesc că m-am născut în Adamville! i s-a plâns el unui lustragiu.

— Mingea aia de cauciuc pe care o tot aruncă destrăbălaţii ăia prin apă o să vă facă praf minunatul ceas de aur! l-a avertizat pe dom’ Lascu care-şi pierdea timpul la o halbă de bere.

— Cred c-ar fi bine să duceţi bărcile în hambar, după-amiază va fi o furtună groaznică! Valurile vi le vor sparge pe toate! le-a zis el unor pescari.

— Ce părere aveţi despre America? N-o găsiţi teribil de frivolă? tachină Bebe-orbul pe madam Brizard care tocmai îşi scotea sutienul pe dig.

— Toate ca toate sau toate sunt ca toate? întrebă retoric, speriind o femeie care croşeta absorbită într-un scaun de răchită.

— N-aţi vrea să vă retrageţi picioruşul atât de delicat din calea mea? Vi l-aş putea strivi din greşeală cu bastonul! a sfătuit-o el pe Marilyn Monroe pe care eu tocmai o însufleţisem privindu-i insistent fotografia dintr-o revistă de cinema.

— Cerule! a strigat Bebe-orbul emoţionat. Ce bine semănaţi cu îngerul acela care a pus pe jeratic întreaga Americă!

— Sunt chiar ea! i-a zis Marilyn Monroe pe un ton înţepat.

— Casa ei este drumul spre locuinţa morţilor, a bombănit Bebe-orb cu gândul la pilda lui Solomon.

Şi se plimba aşa în fiecare dimineaţă. Se oprea din când în când şi vorbea fiecăruia spunându-i mereu acelaşi lucru. Repetând până şi virgulele. Agasând întreaga suflare din Adamville. Învârtindu-şi neatent bastonul prin aer. Fluturându-şi pălăria în stilul lui Al Capone. Ameninţându-ne pe toţi cu iminenta lui plecare peste ocean. Lăsându-ne să

înţelegem că eram nişte superbi rataţi. Nişte bătuţi de soartă. Nişte naivi.

Agatha râdea de se prăpădea şi ne arăta cu degetul.

Neruşinata!

Au venit unii la mine să fac o magie, acolo. Aşa că nişte poliţişti l-au luat la ochi pe Bebe-orbul. Săracul! Credea c-o să murim de dorul lui. Că poate o să ne aruncăm în faţa trenului de ciudă.

După poliţişti s-au luat nişte cârcotaşi. Şi nişte precupeţe şi nişte jurnalişti, l-au cerut să stea locului să se explice. Cum adică devine cazul.

L-au bumbăcit. L-au alergat pe plajă. Să-i treacă nebuneala. El nu şi nu. O ţinea morţiş pe-a lui.

Într-un elan general l-au îngropat în nisip. De-adevăratelea, pe cuvântul meu. Nu l-au mai găsit.

CAPITOLUL ŞAPTE

ORACOLUL DIN LIMBO

Cum urcam spre Beauburg mi-a ieşit în cale oracolul din Limbo. Avea coarne de cerb şi cap de delfin. Îşi tot schimba forma, arătarea.

Mi-a zis să stau locului.

— Te duci parcă te-ai întoarce.

— ...?

— Eşti tu dar parc-ai fi altul care eşti chiar tu.

— ...?

— Nu lumea te conţine pe tine ci tu pe ea.

— ...?

— Tu eşti centrul dar centrul e periferia.

— ...?

— Vei găsi ceea ce într-adevăr cauţi.

— ...?

— Tu eşti planul ascuns al lumii.

— ...?

— Tu eşti principiul lui unu care se multiplică.

— ...?

— Tu eşti începutul şi sfârşitul.

CAPITOLUL OPT

COMMUNIQUE

Agatha?

O nebună. O înfumurată. Să nu mă creadă pe cuvânt. Aşa că în zori vânzătorii de flori îşi închiseră magazinele, fraţii Gerome boicotară făţiş, prin fluierături, discursul primarului Ferdinand care ieşise în balcon să pledeze pentru păstrarea calmului şi o mulţime de oameni din Adamville se îndreptară către gară unde, spuneau ei, îi aştepta un ipotetic tren al salvării generale.

Pe străzile pustii doar Jobo, alcoolicul, mergea împleticindu-se şi cântând de mama focului, pe jumătate beat, pe jumătate nebun, cu alte cuvinte fericit.

Orchestra simfonică, animată de un eroism cotidian impresionant, dădu un ultim concert chiar în piaţa gării, biroul de mişcare fu luat cu asalt şi un mecanic de locomotivă reuşi să scape de furia mulţimii ascunzându-se într-un coş de gunoi.

Urcat pe un vagon. Petrovici ne dădu informaţii despre evoluţia îngrijorătoare a cometei, ciudat, cometa îşi schimba cu repeziciune culorile, doctorul Spiridon, gâfâind, încărcat de valize, deveni bănuitor şi se opri locului, o femeie leşină în panica generală iar primarul Ferdinand, alergând îngrijorat printre oameni, încercă să obţină un minut de linişte pentru un discurs istoric despre Sacrificiu, Civilizaţie şi Mecanică Stelară.

Fu refuzat.

Doctorul Spiridon îşi aruncă valizele cât colo şi începu să alerge spre capătul peronului, unul a înnebunit deja, strigă pe un ton fatalist Haralambie, după el, ţipă Fifi Baston, el

ne-a sucit minţile cu teoriile lui despre curburile spaţiului.

Eu am pornit-o în urma lor bolborosindu-mi formulele magice, Jobo, alcoolicul, primi mulţimea înfierbântată cu o reverenţă, se trezi aruncat la pământ şi o grămadă de picioare călcară grabnic trupul din care vinul ţâşni cu un şuierat puternic. Bietul om reuşi să se ridice într-un târziu şi o porni spre Arsenal şi de departe ai fi zis că-i o fântână arteziană umblătoare.

Odată ajuns în laboratorul său, doctorul Spiridon se adânci în cercetare, nu răspunse provocărilor care veneau din stradă şi nu se repezi să culeagă de pe podea bolovanii care aterizau pe fereastra larg deschisă.

Senatorul Protopopescu găsi că e momentul unei clarificări, Petrovici anunţă ce-a de-a şaptea schimbare de culoare a cometei, da, da, aşa e, strigă emoţionat doctorul Spiridon de la fereastra laboratorului său, în piaţă se făcu linişte, oameni buni, priviţi acest magnific joc de culori pe care ni-l dăruieşte Cosmosul, ei bine, e vorba de un mesaj din spaţiu, aparatele mele lucrează, vom avea în curând rezultatul, primarul Ferdinand ceru să i se facă loc pentru a asista primul la acel eveniment epocal, ce idee au avut ăia, şopti Haralambie înfiorat, să ne trimită informaţii printr-o cometă, voi converti culoarea în sunet, strigă înfierbântat doctorul Spiridon, vom auzi sunetele unei alte civilizaţii!

Fifi Baston îi ceru să se grăbească, doctorul Spiridon scoase un difuzor pe fereastră şi în întregul Adamville se auzi un cântecel ciudat, dirijorul orchestrei simfonice îl ascultă stupefiat, începu să plângă de emoţie, se bâlbâi, îşi trase nasul şi ne spuse că era vorba de cântecelul trubadurilor din secolul al XII-lea, lumea râse încântată, Haralambie începu să sughiţă de-atâta râs, eu mă tot uitam după Agatha doar, doar o să se lase amăgită de magia mea şi vocea clară clară, bărbătească, a unui trubadur continuă să cânte în difuzor:

Chantarai d’aqustz

trobadors… que chantan
de maintas colors…

CAPITOLUL NOUA

M-AM DUS SĂ MĂ PRIVESC

Cum s-a făcut nevăzut oracolul din Limbo, cum a început să bubuie şi să trăsnească.

Am hoinărit pe ţărmul oceanului înotând prin furtună şi căutând drumul spre Beauburg.

Prin văzduh vâsleau pescăruşi argintii în căutarea unui liman, în depărtare se auzeau mugind balenele. Crabii electrici sfârâiau prin nisipul încins.

Un ciung, un orb, un olog, un mut şi-un surd stăteau pe vine şi ascultau glasul stelelor.

Cum m-au văzut, mi-au zis pe şoptite:

— Or s-aducă Cetatea Ideală!

— Aha, am făcut eu pe atotştiutorul.

— Or să se scoale morţii din morminte!

— Mai mult ca sigur, am întărit eu.

— Şi cei vii şi cei morţi vor fi judecaţi deopotrivă.

— Întocmai, gagiilor, m-am cocoşit eu un pic.

— Scuipatul…

— … balonările…

— … vânturile…

— … vărsăturile!

— Le vom arunca la groapa de gunoi!

— Aşa vom face. Tipilor! am strigat eu să le ţin hangul, într-un târziu am zărit în larg un uriaş peşte-de-sticlă. Tăia valurile maiestuos. Sclipea de-ţi lua ochii. Sclipirea aia mi-a cotrobăit prin sufleţel, m-a pus pe chituci. Mi-a dat imbold.

M-am azvârlit în valuri. M-am dus să privesc. Venea o lumină cerească din peştele ăla.

Inimioara a-nceput să-mi bubuie. Am văzut un chip. Da’

nu era făţălia mea.

CAPITOLUL ZECE

MAEŞTRII CÂNTĂREŢI

I-am însufleţit pentru Agatha, numai pentru ea. Îşi făceau apariţia la sfârşitul lui septembrie. Umpleau parcuri îţi băteau în fereastră. Mari şmecheri. Să-ţi cânte de inimă albastră. Să-ţi descânte. Să-ţi zăreşti viitorul în acordurile unui contrabas sau ale unui saxofon.

Întreaga suflare din Adamville se dădea în vânt după ei. Primarul Ferdinand plătea o fanfară întreagă. Şefii de partide angajau câte un trombonist sau câte un trompetist. Fetişcanele alergau, nebunele, după câte un tambur-major. Să-l tragă de mustăţi. Să-l pişte de burdihan. Ah, tambur-majorul, ce bine-mi mai ieşea!

Parcă-l văd. Avea baston cu măciulie de argint. Cum îl învârtea spre stânga, vedeai ziua de ieri. Cum îl învârtea spre dreapta, ghiceai dacă o să câştigi la LOTO sau nu.

Şi ce veselie.

Pocneau artificiile. Curgea vinul în valuri. Toboşarii îşi rupeau mâinile. Bubuiau tobele, bum, bumba, bum. Aerul se comprima sub magia mea, pleznea pe la colţurile clădirilor.

Ţâşneau ca din nimic femei planturoase pentru bărbaţii hămesiţi. Curcubee foşnitoare se prelingeau peste acoperişuri. Din staniol le făceam!

O mulţime de automobile nichelate năvăleau în piaţă gata să ducă cu ele pe cei săraci şi cei săraci cu duhul.

Muzică?

Vai, nu! Miracol. Lume gata, gata să se prăbuşească în ea însăşi, gata, gata să-şi schimbe axa, să se contorsioneze.

Moebus.

Din sunetele catifelate ale flautului se iţeau zâne diafane, multicolore. Din ecranul televizoarelor se rostogoleau în stradă marile vedete ale secolului XX. Ah, urmau nopţi întregi de spectacole aiurite!

Artiştii, politicienii, vracii şi cântăreţii din lumea întreagă năvăleau în Adamville pentru câteva zile de dezmăţ.

Întreaga planetă era cu ochii pe noi.

Şi americanii şi ruşii bănuiau ei ceva despre un posibil plan ascuns al lumii.

Imaginaţi-vă! Să-i pipăi pe magnaţii şi piraţii Internetului, să strângi mâna stelelor de peste ocean, să respiri aerul celebrilor fachiri, să descoperi Polul Nord împreună cu Scott. Fără să plăteşti un sfanţ măcar. Unul!

Ta, ta, ta! Ti, ti, ti! Ramp. Rampoa, ramp! Aşa mărşăluiam cu toţii după câte un organist sau după câte un toboşar. Ah, ce ritmuri!

S-o fi văzut pe Agatha!

Ne ţâşnea sângele pe nas Ne crăpau timpanele. Explodau conductele de gaz metan. Ce jerbe! Se umplea văzduhul de steluţe roşii, galbene, albastre! Iuhuuuuuuu!

Şi apoi viitorul! Ce fascinant! Maeştri Cântăreţi se luau în serios. Rumba, twist, conga, rap, techno, tango, vals şi câte şi mai câte! Se anunţau vremuri triumfale. Adamville avea un destin remarcabil. Mierea, laptele şi benzina aveau să curgă în valuri pe străzile noastre. Aveam să ne conectăm la toate reţelele informaţionale din Univers. O delegaţie a marţienilor avea să ne viziteze în curând. Ne aduceau diamante de lumină veche. Câtă fericire. Da, da profeţiile aveau să se îndeplinească. Eram orăşelul ales. Era din ce în ce mai dar că vom deveni centrul Universului. Ce nebunie!

Fuskas, arhivarul, a luat-o razna. A furat instrumentele Maeştrilor Cântăreţi, Le-a dosit el pe undeva. Nici nu s-a arătat câteva zile, ticălosul.

Ce vânzoleală-n Adamville. Ce jale. Ce frecuş.

Lipsiţi de instrumentele lor, Maeştrii Cântăreţi au murit

unul câte unul. Agatha m-a sunat la telefon şi m-a făcut cu ou şi cu oţet şi mi-a promis că n-o să mai vorbească doi ani cu mine.

Întregul Adamville era plin de cadavre. Uite-aşa stăteau prăbuşite şi dezarticulate pe caldarâm cadavrele.

Apoi s-au risipit prin văzduh asemenea unui abur de dimineaţă.

Fuskas, arhivarul, ne-a râs în nas şi ne-a luat peste picior. Că citise el undeva că totul nu fusese decât ceva magie, că eram undeva la periferie, provincie amărâtă şi uitată de lume. S-a proţăpit în faţa Primăriei şi striga la noi ca un apucat. Apoi s-a prostit râu de tot. Ba sufla într-un trombon, ba bătea toba, ba zdrăngănea din chitară, ba îşi zdrelea degetele la contrabas.

N-a curs nici lapte, nici miere nici benzină pe străzi!

Şi ce sunete lipsite de graţie! Vai, ce zgomot. Ce tămbălău mai făcea! Şi nu s-a întâmplat nimic nemaipomenit. N-am zărit trecutul. N-am zărit viitorul. N-au apărut nici stelele de peste ocean nici Cleopatra, nici Napoleon şi nici Elvis.

Stăteam aşa prostiţi şi căscam gura la Fuskas cum se mai dădea în stambă.

Starostele cerşetorilor l-a omorât, i-a înfipt un cuţitoi drept în inimă. Consiliul municipal a vândut instrumentele în cele patru zări.

Izolba Verhoveen, verişoare Agathei, ne-a pus pe jeratic. Rămăsese grea c-un tambur-major.

CAPITOLUL UNSPREZECE

S-O CREADĂ EL!

Odată ajuns în Beauburg, m-a supt o stradă tubulară.

Ce mai comedie! Să-i fi văzut pe şmecherii din Beauburg cum se mai înghesuiau pe caldarâm.

Lume pestriţă. Zburători liliachii cu capete ţuguiate din cauza vântului solar. Dansatori de saraban, nebuni şi perverşi gata, gata să-ţi ia piuitul. Fochişti, flecari şi zurbagii, numa' buni să te fiarbă-n suc propriu, pe alese. Sirene lucioase, cârâitoare, gata, gata să te uşureze de galbeni sau să-ţi sugă sângele într-o clipită. Cavaleri electrici gata, gata să te-nţepe-n cur cu lancea lor sfârâitoare. Organici, slinoşi şi căcăcioşi, conectaţi la tot felul de memorii, prinşi în trebuşoare necurate, turnători şi cartofori.

Cum căscam gura la lumea aia nebună, s-a repezit unul la mine. M-a speriat de moarte. M-a lovit în piept cu un fulger.

A croncănit. Şi-a dezvelit colţii gălbejiţi gata, gata să-mi sară-n beregată şi alta nu.

Omu' legii.

Avea pantaloni mulaţi pe cur şi cu vipuşcă aurie. Tot învârtea pe deasupra scăfârliei un satâr cât toate zilele. Şi-i tot cădea pe nas un chipiu făţos.

Omu' legii s-a lipit de mine ca torpila de submarin, zău dacă mint. S-a stropşit. A bătut din bocanc. M-a pălmuit. A-ncercat să-mi rupă lăboiul. Mi-a învineţit ochişorii.

A zis să-i zic indicativu'. Reflectorul lui cu gaz mi s-a băgat în sufleţel. Mi-a cotrobăit prin măruntaie. Mi-a desfăcut matricea bucăţică cu bucăţică.

A răcnit ameninţător, omu’ legii:

— Nu mişcaaaa!

— Nu mişc!

— Nu vorbi!

— Tac mâlc!

— Să nu mă iei la mişto, lepădătură!

— Vorbesc pe bune.

— Eşti mort, gagiule! a strigat triumfător omu’ legii pregătindu-şi cătuşele magnetice.

— Sanchi!

— Eşti mort-copt!

— Zău?

— Aşa zice fişierul meu de la top secret! Cască ochişorul, derbedeule! Uite aici, pe ecran! Se vede?!

— E ceva.

— Te-au ucis în bătălia de le Bunna Sol.

— Aha.

— Te-ai prins?!

— Şi-ncă cum!

— Gata cu gargara!

— Închid prăvălia, am zis cu glas moale.

— Aşa mort cum eşti o să vii cu mine la secţie!

— ’nţeles!

— Vii la secţie şi ne socotim noi! O să-ţi blestemi zilele!

— Încă de-acu’ le blestem, i-am făcut pe plac.

— Valea!

S-o creadă el!

Mi-am rotit. Mi-am tras braţu’ din strânsoare. M-am dat de-a dura. L-am căzut în cârcă. Nici n-a clipit, omu’ legii. Nici n-a scos vreun cuvinţel. I-am înfipt şpanga-n gâtuţ. Harşti! Nici n-a suflat. S-a lăsat moale pe caldarâm. A dat ochişorii peste cap şi s-a dus să se pupe cu Satana, i-am perforat scăfârlia tembelă, i-am scos unu’ din cipuri.

Apoi am căutat un curent ascendent să mă ducă de-acolo în doi timpi şi trei mişcări.

M-am cărat cât ai zice peşte.

CAPITOLUL DOISPREZECE

SONERIA

Când într-o dimineaţă de vineri din zidurile casei lui Petrovici au început să crească flori de portocal. Mama Filoni a reuşit pentru prima oară să zboare fără aripi, pur şi simplu îşi rotea braţele, o făcea în mod uniform şi graţios şi-i puturăm asemui zborul cu cel al unui pescăruş; Garga, flaşnetarul, se oprise lângă chioşcul de ziare şi-i povestea lui Rudolf o istorie hazlie întâmplată demult în Japonia. Hezal, frizerul-fără-foarfece, aşezase pe un scăunel în faţa frizeriei sale şi privea încântat soarele nostru electric, Jari, lăptarul, îşi meşterea motocicleta fluierând un tango şi nimic nu dădea de bănuit asupra magiei pe care aveam s-o încerc în mai puţin de-un minut.

Apoi, de la o terestră, ne strigă Belbo, saxofonistul, era speriat de-a binelea, obrajii i se umflaseră înroşiţi, părul îi era vâlvoi şi acesta se vădi a fi primul semn al schimbării.

Am alergat cu toţii în sus, pe scări, înghesuindu-ne, plesnindu-ne în joacă pe spate, curioşi, flecari, morţi după senzaţional. Saxofonul lui Belbo cânta de unul singur şi părea că se simte foarte bine, fiinţă fabuloasă şi plină de har, Belbo îşi smulgea părul din cap, pe jumătate furios, pe jumătate uluit, muzicuţa lui Jari, lăptarul, începu un marş vesel, un pahar de bere scoase un clinchet cristalin, un etaj mai jos începu să răpăie o tobă, Garga ne strigă din stradă că flaşneta lui cânta şi ea de una singură şi că toate lucrurile o luaseră razna şi asta numirăm noi plini de bucurie Marele Carnaval.

N-au întârziat să apară măştile, focurile de artificii, dansurile nebune, apoi începu să se vorbească despre o gaură neagră, prin care realitatea se scurgea în imaginar şi

prin care ar fi venit ceva sau cineva, o ciudăţenie, sublim, frumos, încântător, hazliu! Agathă alerga despletită pe stradă giugiulindu-se cu cine se nimerea, lasă, lasă Agathă, m-am supărat eu foarte tare şi-am învolburat câmpurile informaţionale şi-au început să vină de dincolo de Univers o mulţime de fiinţe sonore, casele lor muzicale treceau val-vârtej printre noi, pantalonii mei îngânau un cântecel din copilărie, gardurile, pantofii, automobilele, semafoarele, ferestrele, becurile, pisicile şi câinii cântau, şuierau, hohoteau, sonarienii păreau foarte grăbiţi să ajungă în alt Univers, duceau cu ei zvonuri alarmante despre o anume cetate ideală, s-au rostogolit mai departe duşi de ecoul primului sunet de după Big Bang şi să mă fi văzut şi pe mine contorsionându-mă, ţâşnind ca o rachetă din maşina mea de scris, prins în puterea magiei, plutind o vreme prin cameră şi apoi pe fereastra larg deschisă, dând nas în nas cu Mama Filon! şi hlizindu-mă ca un apucat.

CAPITOLUL TREISPREZECE

MEMORIA DIN BEAUBURG

Într-un târziu m-am oprit nu departe de oţelăriile din Beauburg. Boaf.

Strada tubulară s-a strâns la buză. A mugit. S-a răsucit prin aer. S-a făcut nevăzută.

Ce comedie!

Steluţe de fontă pluteau prin văzduhul vineţiu. Pocneau, dragele de ele. Îmi pişcau celulele. Alea mahalagioaice, în vorbă nebună cu multe alte celule din Univers.

Se zăreau limbile roţii ale flăcărilor lingând gurile fierbinţi ale cuptoarelor. Cuptoarele duduiau. Scuipau fonte şi oţeluri. Numai bune pentru spăngi, pentru puşcoace şi pentru nave interstelare.

Aeru' era puturos. Să mori dracu', nu alta. Nişte tuciurii îşi făceau de lucru în gura cuptoarelor. Tot vânzoleau minereul cu nişte agregate. Răcneau unii la alţii, marţafoii! Se crăcănau peste bucăţile încinse de fontă. Curgea apa de pe ei în valuri, scoteau aburi pe nări. Tocau întreg Universu' mărunt de tot, plămădeau noi galaxii. Se borţoşau printre flăcări. Le luau de gâtuţ. De făceau harcea-parcea. Răscoleau zgurile. Aruncau poduri grele peste râurile de fontă. Chihăiau. Se stropşeau unii la alţii. Se pocneau peste scăfârliile pline de funingine.

Nici nu s-au sinchisit de făţălia mea. N-aveau ei treabă. Nu m-au luat în seamă. Nici nu le păsa. Pregăteau ei ceva, puneau ei ceva la cale. Să ardă balonările, vânturile şi vărsăturile. Să treacă prin foc şi pară toată suflarea din Univers.

Prin bălţile din jur foşgăiau nişte batracieni cufuriţi.

Stăteau la căldurică. Cloceau oul filosofal, m-am prins eu. Visau la vremea când fuseseră atomi. Oho! În vremuri ancestrale, atomii se loveau burtă-n burtă. Ieşeau scântei. Curcubee. Lumi nebune, zău dacă mă-nşel!

Se tot chemau unii pe alţii, batracienii să se drăgălească, să se călărească, neruşinaţii. Scoteau ouă filosofale la minut, nu-i întrecea nimeni. Ţiu, ţiu, ţiu făceau batracienii. Bling, blang, bling, aşa-şi umflau guşile. Îşi bulbucau ochişorii penetrând matricile informaţionale. Ai fi zis că-s zei, ceva. Nu m-am lăsat eu înşelat. M-am târât ca şarpele. Am ţâşnit ca barza prin văzduhu' pistruiat de steluţe de fontă, l-am hăituit. Urlam ca un împieliţat învârtindu-mi spanga ameninţător pe deasupra scăfârliei. Uite-aşa i-am fugărit!

L-am prins pe unul mai burtos. L-am strâns de guşă. L-am scos din baltă şi l-am ţinut spânzurat să-l bată vântul din Nord.

I-am spart timpanul. I-am băgat cipu-n schemă. Vâl, voi, vâl i-a fiert creieraşu'. Câmpu' informaţional i-a luat-o razna, bazam, bazui. Bâzâia batracianul. Ca un satelit.

A-nceput să horcăie. Ochişoru' i s-a înroşit. Unul avea pocitania. Era prinţu' lor. Născut din buza cuptoarelor sub presiunea câmpurilor magnetice.

Solzişorii i s-au îngălbenit. S-au umflat. S-au subţiat. Au început să transmită semnale-n eter. Bip. Bop, bip.

I-am şuierat în urechiuşă:

— Fă un efort, pocitanie!

— Griz, griz, griz, a scâncit pocitania încercând să mă scuipe.

— Hai, nu te codi!

— Broz, broz, broz, s-a prostit batracianu' cufurit tot de emoţie.

— Ţi-am livrat un cip ca lumea! O să-ţi placă!

— Groh, groh, groh, a scos batracianu' pe guşă tremurând ca o piftie.

— Vreau să penetrezi Memoria din Beauburg!

— Fril, friil, frilaaa! a ţipat pocitania speriindu-se foarte tare.

— Nu mă duce cu preşu', aschimodie!

— Graz, grazul, graz, grazul!

— Dă-i drumu'! Ai parola!

— Turbina turba!

— În regulă, tipule! Treci la treabă. Pe urmă n-ai decât să te pierzi în lumile virtuale!

Batracianu' mi-a făcut hatârul. S-a cocoşat. Şi-a scos antenele de sub zale. S-a înverzit. S-a înroşit. S-a făcut ca sticla. Şi-a dat ecranu' la iveală. S-a preschimbat într-un tub plin de gaz gălbui. Mi-a găsit fişierul în doi timpi şi trei mişcări.

CAPITOLUL PAISPREZECE

ZECE MII DE ÎNGERI, VRÂND NEVRÂND, SFIDEAZĂ CHIAR ACUM INDIFERENŢA DEMIURGICĂ

Dreeepţi! Culcaaaat!

Uite-mă. Ras în cap. Gălbejit. Răcan printre răcani. Halal de mine, îmi zic.

Moreaugarin, la dreaaapta! Moreaugarin, la stângaaaa!

Se lăfăie pe terasă, într-un jilţ jerpelit, generalul Ib Hassan şi pufneşte de supărare. Oglinda oglindeşte mustaţa generalului şi supărarea lui şi curul răcanilor una cu noroiul, curajoşi nevoie mare, gata de luptă, săracii.

— Trage-mi odată cizma asta nenorocităăă! urlă generalul Ib Hassan şi întreaga cazarmă se cutremură înfiorată.

Ar trage ordonanţa. Şi-ar pune la ochi puşcociul, cât ai clipi, să scape lumea de necaz. Să nu mai tremure curul răcanilor.

— Aşa, răcane! Saalt înainte, răcane! Muşcă ţărâna, răcane!
Să nu simtă inamicu'! urlă caporalul ca ieşit din minţi.

— Stângu', stângu', stânguuuu' pe tobă, răcane! ţipă caporalul rânjind unsuros, prăpădindu-se de râs.

— Fugaaaaaaa, marş! se-nfoaie un majur cu faţa ciupită de vărsat şi puţind groaznic a zeamă de praf de puşcă.

Generalul Ib Hassan se plimbă ţanţoş pe terasă şi-şi cravaşează pantalonii cu vipuşcă şi-şi răsuceşte mustaţa oglindindu-se în luciul cizmelor şi ne ţine o lecţie de patriotism.

Urlă de se rupe văzduhu-n două:

— Patria înainte de toate! Pe burtăăă! Dreepţi! Aruncă grenada, fă-te una cu pământu'! Aşa vom cuceri planeta Marte! Aşa o să-i facem chisăliţă pe insurgenţi! Le arătăm noi!

— Le arătăm noi foarte tare! urlară la unison caporalul şi sergentul şi majurul stând smirnă în noroi.

— Dublăm santinelele şi punem parolă la latrină! urlă Ib Hassan cravaşând aerul împuţit.

— Să trăiţi, am înţeles! răcneşte ordonanţa cuprinsă de o emoţie profundă la auzul acestei hotărâri istorice.

— Vigilenţăăăă! Răcneşte Ib Hassan privind aiurea-n depărtare trăgându-se de vipuşca roşie, roşie oglindită în oglinda de campanie.

Plânge în hohote oglinda. E speriată rău de moarte. Ai zice că se sparge îndată. Că se face zob. În mii de cioburi.

Plâng în hohote şi pereţii cazărmii bine strânşi în grinzile de oţel. Plânge în hohote şi podeaua cocoşându-se sub pasul maiestuos şi apăsat al lui Ib Hassan.

Podeaua e tavanul popotei pe dedesubt. Plânge în hohote şi tavanul popotei, se zguduie groaznic de atâta plâns. Din pricina mirosului pătrunzător de ceapă.

Tăiată mărunt, ceapa sfârâie fericită-n canţarole. Râde ceapa pentru că acum are o cu totul altă viziune asupra existenţei sale, ai zice că a găsit un ou filosofal. Râde ceapa de pântecosul ei trup de altădată. Felii, felii şi-a crescut suprafaţa informaţională şi e-n legătură cu întreg Universul. Râde în hohote şi sare de colo, colo prin canţarole şi cântă sprinţară:

— Ceap, ceap, ceap, ceap şi cepelo şi cepelo!

Popotarul, soldat model, plânge şi el şi-o pocneşte din când în când cu linguroiul de aluminu săturând-o, na, na şi na, de atâta libertate de mişcare!

E iscusit popotarul. Grămăjoarele de mărar şi pătrunjel sunt rânduite cu grijă pe fundul de lemn. Morcovii-n rondele mărşăluiesc prin tigăi. Usturoiul îşi crapă burtica puturoasă

şi se lasă tocat mărunt, mărunt c-un cuţitoi lucitor şi ucigător.

Are popotarul un al şaselea simţ. Magician în felul lui, niţel filosof. Vede spectacolul lumii cu ochi pătrunzători îşi face mâna cu exerciţii de magie. Popotar model. A învăţat tot felul de şmecherii încă din primele clipe ale vieţii sale. Era aşa, un fel de moleculă mai mare. Primea din Univers tot felul de informaţii prin lichidul nutritiv în care plutea. Întâlneşte acum felurite lucruri plăcute pe care le asociază, în subconştient, cu lichidul nutritiv. Lucrurile plăcute pot fi o bere blondă, rece, rece, un ou filosofal sau un fazan bine rumenit la cuptor. Tocmai jumuleşte un fazan oacheş pentru prânzul maiestuosului, nepreţuitului şi inegalabilului general Ib Hassan. O să-l folosească el, magicianul, pe bietul general pentru planurile lui, într-o bună zi. Aşa-s generalii, numai buni de folosit.

Fazanul cârâie în draci, dă ochii peste cap, se zbate sub cuţitoiul lucitor şi ucigător.

— Gâdiliciosă lighioană, zice popotarul magician şi râde cu gura până la urechi şi berea nu-i mai iese din cap.

Aburi liliachii se ridică din canţarole. Sfârâie rântaşul. Steluţele de grăsime înoată voiniceşte prin tigaie. Se lipesc unele de altele, îşi spun adio, gata, gata să se-arunce cu căpşorul în jos spre uriaşul stomac al lui Ib Hassan. Stomacul e problema generalului. Se balonează şi trage vânturi. Are o idee trăsnită popotarul, o să i-o zică într-o bună zi. Într-un hârdău, printre bucăţi de gheaţă sclipitoare se răceşte o şampanie franţuzească.

— O să bubuie ca la guvern! îşi zice magicianul popotar.

Are el ce are cu guvernanţii din toate timpurile, cu ministerialii cu pipiţele politice. Entropia e mama lor. Entropia socială cuprinsă în toate şi-n toţi. Dregi hardughia într-un loc şi, hop, stricăciunea se face-ntr-altul! Pipiţele politice au găsit un leac, acolo, i-au trimis pe răcani să se instruiască, să atace planeta Marte, să se mai facă loc pe

Pământ, să se mai aerisească!

Iar ei, politicienii?! Ha, ha, ha, îi ştie magicianul, polemizează şi lansează proiecte fulminante şi-şi îngraşă conturile din Elveţia şi plâng pe umărul sărăciei şi o gâdilă între picioare, şi-i fac ochi dulci şi se spionează reciproc şi-şi dau mâna pe sub mese şi se pupă-n culise. Au microfoane şi camere de luat vederi în acul de la cravată, în tocul pantofilor cu scârţ şi-n gulerul de la cămaşă.

Şi-n tot acest timp, sateliţii militari, drapaţi în hârtie creponată, roşie sau înstelată, scriu politica într-un limbaj cifrat şi bine apărat.

— Totul nu e decât telepatie, zice magicianul popotar luând o lingură de supă, ah, ce bună e, mai pun piper, mai pun sare şi-i mai dau un fiert!

Aleargă gândurile popotarului Moreaugarin încoace şi-ncolo căutând-o pe Agatha printre câmpurile informaţionale care bâzâie buclucaşe prin întregul Univers. Agatha îşi face de cap peste şapte mări şi ţări, pune pe jeratic întregul Adamville şi-i trimite magicianului mesaje subliminale. Că de ce n-a curăţat cartofii. Că de ce n-a curăţat fasolea pentru răcani. Că de ce sparge oul filosofal în tigaie Oul e clocit!

— Cum să trimiţi zece mii de infanterişti pe planeta Marte să moară pentru patrie după ce i-ai îndopat peste poate cu cartofi stricaţi şi fasole de-acu, un sfert de veac?!

Agatha izbucneşte în plâns. Plânge în hohote. Că n-a ştiut, că nu vrea să ştie, că ea culege flori de câmp pentru eroi, că n-are habar de căderea eroului în uitare şi aşa şi pe dincolo, are doar chef de hârjoană, nebuna.

Preotul de campanie îşi face şi el de lucru pe la popotă, mai trage o duşcă şi-l dojeneşte pe magician.

— Aud că ai de gând să te desfrăbălezi fiule!

— Nicidecum, părinte, zice popotarul dosind oul filosofal într-o cană cu năut.

— Nu e bine fiule.

— Nu e bine deloc, părinte.
— Aud c-o să porneşti într-o cruciadă.
— Vorbe, părinte.
— Or să te împuşte până la urmă.
— Nicidecum, părinte.

Şi gândul magicianului prinde formă şi-o halbă de bere apare din Marele Nimic şi saltă pântecoasă pe fundul de lemn. Magie nebună, popotarul aleargă-n hambar, se ascunde sub aripa unui aeroplan şi intră-n legătură cu Memoria întregului Univers, ghiceşte o formă în subconştient. Naşterea-i greoaie. Se nasc din creierul magicianului frânghiile, nacela şi sacii cu nisip. Balastu-i încă umed.

— O să-mi tai beregataaa! se-aude răcnind generalul Ib Hassan. Răcanul-bărbier se sperie, tremură ca varga, ia poziţia de drepţi, dă să apuce răcnetul lui Ib Hassan să-l dea bine cu clăbuc, în van, răcnetul a rupt deja masele de aer cald din cazarmă şi masele de aer se bulucesc pe fereastră. Ajung aproape de hangar, se strecoară pe sub porţile grele şi umflă încet aerostatul.

Zece mii de infanterişti se-agaţă de nacelă, ciorchine vorbitor, Ib Hassan trage cu urechea, îşi smulge prosopul plin de sânge şi sare la fereastră să vadă tărăşenia.

Rânjeşte Ib Hassan. Apucă o carabină. Ocheşte îndelung. Apasă pe trăgaci, Buuuum! Uluitor! În loc să crape-n două, aerostatul o ia la goană prin văzduh. Se-ndreaptă în mare viteză către Adamville unde cele o sută de restaurante îi aşteaptă pe infanterişti cu un ospăţ, de zile mari.

Rânjeşte Ib Hassan. Pune mâna pe telefonul de campanie. Cere centralistului să-i facă legătura cu patronul celor o sută de restaurante, care, scriu jurnalele epocii, era chiar fratele său.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

BUNNA SOL

M-am zgâit la fişieru' meu.

Pe toate le ştia Memoria din Beauburg. Şi ce făţălie aveam, cap ras, obrăjori de oţel, neînfricat.

Soldăţoi din legiunea lui Ib Hassan. Hârşit prin bătălii, pe Marte, pe Gomela, pe asteroidul Obi.

Ib Hassan mă omorâse cu mâna lui. Că eram limbut. Că nu-i îndeplinisem ordinele. Că-l luasem peste picior. Marele general, Ib Hassan. I-am văzut mutrişoara în fişieru' meu. Rotofei. Cu mustăcioară. Uşurel balonat. Avea probleme cu stomacu'. Trăgea vânturi. Râgâia tot timpul.

Am extras datele din fişier. Le-am prins în matricea mea informaţională. Bip, bip, bip.

Ce şmecher mai eram!

L-am îmbrobodit pe Vlasko, trompetistul, şi pe Totora, circaru' şi pe Gargarelli, filozofu'.

L-am dus cu zăhărelu' pe Plotor, măcelaru' de pe Venus şi pe Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor. Le-am sucit capu' i-am jucat la babaroaze.

Ce barbugiu!

Şi ce fustangiu. Nu scăpasem nicio piţipoancă stelară, îmi făcusem mendrele prin toate lupanarele de pe Juno, de pe Ascabia şi de pe Limbo. Crai, nu altceva!

Ib Hassan mă împuşcase drept în cap cu carabina lui englezească, mă aruncase la groapa de gunoi. Caporalu' mă umflase pe sus. M-a vândut pentru un pumn de galbeni, pramatia.

Şmecherii de la firma Tombeau&comp. Îmi cumpăraseră

cadavrul, mă reeşapaseră.

Vreme de trei ani stătusem în congelator. Vreme de trei ani celulele mele dormiseră, mahalagioacele!

Au băgat apoi curent în mine. Mi-au refăcut matricea. Miau injectat licori aduse de pe Limbo drept în cur. Şi mă vânduseră ca nou. Bonaparte, mi-au zis. Să aiuresc lumea cu planul meu ascuns. Să cuceresc Universul într-o şarjă de cavalerie. Îi ducea mintea pe ticăloşi.

Am stins ecranu'. L-am făcut scăpat pe batracian. Am chemat o stradă tubulară care m-a azvârlit de nebună prin Beauburg.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

MAŞINA TIMPULUI

Atmosferă saturniană. Faldurile grele ale nopţii de mai cad peste Adamville, mătură orăşelul de la un capăt la celălalt şi întregul Univers. Eu însumi, magicianul, fidelă particulă sclavă a legilor lui Kepler, mă învârt în jurul tău, Agathă, sorbindu-ţi parfumul cu nesaţ, mâncătoareo de inimi.

Tu râzi amuzată şi mă atragi în cursă şi eu, hulpav, abia lăsat la vatră, cad în laţ, aiurit de mătăsurile tale care mătură întregul Adamville de la un capăt la altul, pierzătoareo de suflete, mironosiţo curviştină cu ştaif.

Tu salţi pe asfalt, uşor absorbită de discursul fantastic, în speţă de exagerare, de vestitorul cal alb care trece prin Adamville în galop, care pătrunde prin ziduri, prin ferestre, prin suflete tulburând visele oamenilor.

Mi-ai zis, magicianule, să călătorim prin timp, să ne urcăm în maşina timpului şi eu, prostul de mine, am acceptat cu atâta uşurinţă, îndrăgostit, înamorat, gata, gata să-ţi scot sutienul, să te răstorn printre boscheţi, să ne-audă lumea, să ne bârfească, să ne-arate cu degetul, mofluzii.

C-ai vrut să afli cum era magicianul la tinereţe, să pui la cale cine ştie ce şotii pe axa timpului, să bulversezi câmpurile magnetice, s-o luăm de la capăt, din copilărie.

Bineînţeles că, bolnav de dorinţă, te-aş urma şi în pânzele albe, şi-n infern, şi-n cer, şi pe Marte şi la mama dracului, femeie drăcoasă, focoasă şi trecută prin cele lumeşti. Îţi cumpăr un uriaş buchet de trandafiri şi tu râzi de mine aşteptând miracolul, magia, călătoria prin timp.

Ajungem într-un târziu şi lumile paralele se închid în

urma noastră şi ne închide vârtejul temporal.

Poarta scârţâie gotic, simt o poftă nebună de adverbe, de adjectiv, o curte babiloniană ne înfulecă pe îndelete pogorând peste noi parfum de gutui şi de petale de trandafiri, tatăl meu, abulic, aproape chel, îmi întinde o mână unsuroasă, poftiţi, poftiţi, zice, nu mă recunoaşte, crede că suntem de la gazeta literară, tu, Agathă, te prinzi în joc cu neruşinare şi în urma noastră vibrează stelele şi nodurile spaţiu-timp şi stringurile, gata, gata să ne prindă într-o buclă, într-un parşiv Moebus.

Un cârd de mătuşi, iţite dintr-un arbore genealogic putrezit, se reped în întâmpinare şi ne îmbie cu dulceţuri şi băuturi fine, de casă, mama tronează într-un jilţ mâncat de carii, e Mama Filoni, întrebi, neruşinato.

Tânărul zâmbeşte şmechereşte, se bâţâie de pe un picior pe altul şi arde s-o şteargă în port să se hârjonească, să joace barbut cu alde Bebe-orbul, să facă el vreo golănie, să abată zborul albatroşilor, să aducă la ţărm uriaşul peşte-de-sticlă, să scrie porcărele pe ziduri, nişte vorbe deochiate despre guvern şi despre primar.

Mă recunosc cu o oarecare strângere de inimă, strâng în mâini un caiet de dictando, să izbucneşti în plâns nu alta, după timpul care se duce, după viaţa care se scurge undeva, cândva. Nelămurit.

Mă înclin ceremonios către întreaga asistenţă, da, suntem de la gazeta literară din Adamville, tu, Agathă, pufneşti în râs iar eu, pe furiş, îţi urmăresc hulpav linia sinuoasă a trupului.

Şi arunci vorbele cu uşurinţă şi întreaga asistenţă dă ochii peste cap, eu te inspir cu nesaţ, tu te plimbi braţ la braţ cu Borges, cu Joyce, cu Kafka şi nici nu-ţi pasă că am putea fi în mare pericol, că ne-am putea pierde viaţa striviţi de bucla temporală care stă să se închidă prin câmpurile noastre informaţionale.

Mătuşile bat extaziate din palme, tu, Agathă, mă priveşti

cu blândeţe şi spui mai departe tot felul de prostii despre marii scriitori ai lumii iar eu, în adâncul inimii, naivul de mine, cred că te voi putea recupera curând.

Te pierd din nefericire, orfeic, în clipa în care tânărul Moreaugarin îţi aruncă un mănunchi de priviri pofticioase, ce perversă eşti, Agatha, tânărul citeşte din încercările lui literare, nişte copilării, nişte texte anemice, lacrimogene şi fără de şansă. Citeşte pe nerăsuflate şi trage cu ochiul la pulpele tale bine bronzate, gustul dulceţii trebuie să fie mai mult ca sigur afrodisiac, lumina moale a lustrei mă învrăjbeşte, ce-i cu lumea asta moale, ce-i cu textele astea moi, ce-i cu puştiul ăsta cu muşchi moi, cu priviri molatece, periculosul! Mă simt de-a dreptul savonarolian, gata sunt să rup caietul de dictando, să-l arunc în foc, cea mai bătrână dintre mătuşi stă cu ochii pe mine, e niţel surdă, trage vârtos din ţigară şi-mi citeşte gândurile, vrăjitoare e din câte ţin eu bine minte, să vezi că dă în vileag scamatoria asta temporală, ne lasă fără maşina timpului, face ea vreun pocinog, ceva, are ea ceva împotriva spiritului meu sprinţar şi poznaj care s-a ancorat de câteva clipe drept în decolteul tău.

Calul alb e favoritul băiatului nostru, zice tatăl sorbind dintr-o ceaşcă fără toartă, ca să zic aşa, vedeţi, eu cred că, el crede că şi se încurcă într-o frază despre omenirea-care-suferă-şi-gândeşte. Îl salvez în ultima clipă oferindu-i un foc, el îmi mulţumeşte scurt, lucrurile se precipită, timpul trece, bate ceasul, tac, tac, tac, tu, Agathă, zici ceva despre personajul literar şi te lansezi într-un discurs memorabil despre Sacrificiu, Civilizaţie şi Mecanică Stelеră. Pardon, zice o mătuşă, băiatul nostru nu e astronom, aşa e, zice şi mama foindu-se neliniştită în jilţul ei, toţi ne privesc întrebător, parcă nici nu semănăm cu cei de la gazeta literară, vino, Agathă, hai să urcăm în maşina timpului şi s-o ştergem departe, în viitor, dincolo de schimbarea axei Pământului, să ne cuibărim ca doi porumbei în Cetatea

Ideală, ideală, aţi spus, întreabă tatăl surprins, aveam şi noi o carte veche, foarte veche în pod, un roman de aventuri, parcă, erau nişte reţete de prăjituri, îl contrazice mătuşa cea surdă, ehei, familia îşi apără comorile cu abilitate, tânărul Moreaugarin i-a îmbrobodit pe toţi, el cu micile lui exerciţii de magie.

Stăm şi ne privim unul pe altul cu înfiorare. Bucla temporală începe să bâzâie asurzitor. Ies aburi liliachii. O iau de mână pe Agatha şi apăs, pedala până la fund.

CAPITOLUL ŞAPTESPRPEZECE

BAZAR

Într-un ceas am dat peste Tombeau&comp.

Firma se dădea huţa într-un uriaş tub gonflabil la o margine de Beauburg. Flip, flop, flip, flop.

Directoraşii erau de pe Pluria. Cum m-au văzut iţindu-mă pe fereastră au făcut feţe, feţe.

S-au înroşit. S-au albit. Au scos nişte balonaşe aurii. Aveau trompe caraghioase şi un singur ochişor.

Au dat din colţ în colţ. C-o fi, c-o păţi. Că dacă nu vreau un vin marţian, ceva diamante de pe Lună sau acces nelimitat la amăgitoarele lor lumi virtuale.

Mi-au zis:

— Trebuie să fiţi Bazar, domnule!

— Erou între eroi!

— O legendă adevărată!

— Spaima teroriştilor de pe Limbo!

— Cel mai chipeş de pe Ascabia!

— Focosul focoşilor de Juno!

— Pace ţie, Bazar!

— Adevăratul erou de la Bunna Sol!

— Vă admirăm etern!

— Vă preţuim nespus!

— Vă stimăm!

Cum se mai prosteau!

Drept cine mă luau? M-am stropşit la ei. I-am luat la refec, le-am zis vreo două de la obraz. I-am pocnit peste trompa caraghioasă cu mânerul spăngii.

Am răcnit supărat:

— Nu se prinde, gagiilor! Aţi băgat-o pe mânecă!

S-au perpelit, alta nu.

Au sărit cu gura:

Sunteţi nedrept!

— Generalul Ib Hassan v-a decorat post-mortem!

— O flacără de nestins arde la Bunna Sol în memoria marelui erou!

— S-au ţinut slujbe peste slujbe!

— Ne-au costat o grămadă de galbeni!

— Călugării Bongo au oficiat!

— Noi v-am dăruit o nouă identitate!

— Eroul Bazar în matricea eroului Bonaparte!

— Puţin respect, vă rugăm!

Cum o mai scăldau!

Asudau în fracurile lor. Tot bâjbâiau pe sub tăblia biroului, îşi tot căutau armele. I-am despicat fix în două.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

CĂLĂTORIA

— Poate că mai vrei nişte ficăţei?!

— Păi, nu.

— Am bănuit eu, zise gâfâind dom' Lascu. Eşti timid!

Cu nopţile lui nedormite în care citea pe apucate, dom' Lascu avea asupra mea un atu zdrobitor.

Stăteam la masă pe terasa lui plină de palmieri admirând nu fără invidie vila elegantă, automobilul nichelat şi statuile de argint învelite în celofan.

Dar pentru a intra în cercul iluminat al culturii afacerile cu arme şi tutun nu erau de-ajuns.

Îţi trebuia o cheie.

În căutarea ei pornise noul Columb iar căutarea asta avea ceva mitic în ea.

— Într-un fel sau altul suntem cu toţii porniţi într-o călătorie pe o mare înspumată, mi-a zis dom' Lascu înfulecând un homar. Descoperirile lui Einstein ne-au făcut însă să vedem de pe puntea corăbiei noastre cum marea se metamorfozează. Cum o înlocuiesc mii şi mii de ochiuri de apă sclipitoare. Nu e ca oglinda şi nici precum cartonul. S-a dus atotputernicia lui Newton. Timpul e discontinuu, domnule Moreaugarin!

Mă ştia dom' Lascu.

Îmi citise prozele publicate prin reviste. Le decupase cu grijă. Subliniase anumite pasaje. Mă invitase la el acasă.

Trebuia să deschid bine ochii şi să-mi destup urechile. Îmi pregătise o ambuscadă, fără îndoială.

— Nu vreau să te jignesc dar nu ştii ce-i viaţa, domnule Moreaugarin. Aud că te-ai pricepe niţel la magie ba chiar că

ai fi călătorit prin timp. Prostii. Ai pus lumea pe jeratic cu scrierile dumitale! Zi că nu-i aşa! Ascultă la mine, adevărata luptă nu o dai cu monştrii de mucava! Uită-te la mine! Sunt real! Fac afaceri de dimineaţă şi până seara dar mă şi cultiv!

Aici părea să aibă dreptate.

Visa ca în fiecare zi să poată face o baie intelectuală. Începea, bănuiesc, cu un duş straşnic din Kafka.

Vorbindu-mi despre Kafka, dom' Lascu schiţă gestul de a-şi scoate pălăria. Kafka era cineva. Un scriitor genial. Toată viaţa fusese însă obsedat de propria-i căsătorie. Femeile pe care le-a iubit Kafka era asemenea unor sipete uriaşe, bine ferecate.

Dar pentru ochiul vulturesc al lui dom' Lascu nu existau asemenea cumplite secrete.

Mi se plânse:

— Uite, în prozele dumitale, domnule Moreaugarin, nu apare nicăieri o Garbo, o Bovary, o Magdalenă! Femeile sunt dinamită, domnule! Sunt sarea şi piperul!

M-am străduit să înţeleg unde bate.

Mi-a zis cu năduf:

— Piloţii proscrişii certaţi cu puterile galactice, roboţii sentimentali şi soldăţoii de pe Marte mă îngrijorează!

Frazele lui păreau fabricate cu grijă, cu mult timp în urmă. Le învăţase pe de rost şi acum mi le turna ca pe bandă rulantă.

Mi-a mărturisit:

— Visez de mic copil să plec în călătorie! Să ajung la pomul cunoaşterii din Mandhala! Să-i simt parfumul florilor în toţi porii!

Dar viaţa îl buhăise. Îl ţintuise. Îl ţinea departe de steaua către care alergase pe vremea când încă mai purta pantaloni scurţi.

— Aud că vrei să porneşti într-o cruciadă! Prostii! La vârsta dumitale şi eu visam să salvez lumea! Las-o,

domnule Moreaugarin, se descurcă ea şi fără noi! Hai mai bine să-ţi dezvălui un mic secret! Am cumpărat un litru de apă din Triunghiul Bermudelor!

Trebuia să-mi închipui. După ce-mi vorbise ore în şir despre armonie şi frumuseţe la antici, despre corpolentele femei ale lui Rubens, despre arta pop, despre postmodernism şi despre globalism, despre artă şi bani avea să-mi ţină acum un discurs despre miturile imposibile ale secolului XX.

Se opri o clipă încercând să vadă ce efect aveau vorbele lui asupra mea. Se părea că Absolutul îi dezvăluise o părticică din el iar dom' Lascu era ferm hotărât să continue explorarea.

Pentru asta era nevoie însă de multă imaginaţie.

Îmi spuse:

— Textele dumitale, domnule Moreaugarin! sunt de-a dreptul plângăcioase N-au nimic diavolesc în ele! Nu au nerv! Am tot timpul impresia că tatăl dumitale a fost un zbir. Că a vrut cu tot dinadinsul să-ţi bage imaginaţia sub teasc, să nu mai ai vreodată probleme! Aşa că acum ai nevoie de o altfel de autoritate. Ai nevoie de disciplină. Scrisul e ca baschetul sau ca gimnastica. Nu ţi-ar strica nişte genuflexiuni!

Îşi strigă majordomul. Acesta se înfiinţă numaidecât. Părea uns cu toate alifiile. Răsărea de unde nu te-aşteptai. Le ştie pe toate. Câte sticle pântecoase de şampanie zăceau în pivniţă. Câţi claponi stăteau gata, gata să se-nfingă-n frigărui.

— Adu-mi sticla, îi porunci scurt dom' Lascu.

Majordomul zâmbi parşiv şi scoase sticla de sub un şervet alb ca zăpada.

— Crezi că o singură înghiţitură mi-ar fi de-ajuns ca să pornesc în călătorie? mă întrebă dom' Lascu mijindu-şi ochii. Era montat. Forţele sale spirituale se treziseră din somnul lor adânc şi se dezlănţuiau.

— O să scrii povestea mea? vru să ştie dom’ Lascu plimbându-mi sticla pe sub nas.

Arăta jalnic, dom’ Lascu. I se strâmbase cravata. Părul i se umezise. I se albiseră ochii. Mâinile îi tremurau.

Am înţeles, în sfârşit. Dom’ Lascu nu căuta altceva decât imortalitatea prin artă. S-ar fi lăsat bucuros turnat în bronz sau întins direct pe pânză asemenea unei acuarele.

Cuvântul scris îl fascina.

Strigă nestăpânit:

— Uneori sunt gata să scriu romanul, Marele Roman! Totul îmi apare cu claritate în faţa ochilor. Deznădejdile, victoriile, trădările. Fiecare personaj aşteaptă semnalul meu. Într-o bună zi cerneala o să curgă-n valuri!

Mi-a trecut prin minte să-i fac cunoştinţă cu Agatha, să-l lecuiesc de Absolut.

A zis repede, plin de disperare:

— Nu reuşesc! Nu pot! Parcă aş fi legat de mâini şi de picioare! Nu am inspiraţie! Romanul nu vrea să se lege! Să-l scriem împreună, domnule Moreaugarin!

Moartea-i făcea semne şăgalnice. Îl zorea. Îl ademenea către Marele Nimic. Arterele-i sub presiune duduiau asemenea unor motoare Diesel.

Deveni patetic:

— Pot scoate banul din piatră seacă! Dar cunoaşterea e regina, ea e totul! Cât o să mai înfulec homari? Cât o să mai beau şampanie franţuzească? Cât o să-mi mai umflu conturile?! Hidrogenul îşi face treaba fără mine. Câmpurile magnetice îşi fac treaba fără mine. Iar eu? Eu ce am de fapt de făcut?!

Mă îndemna să-l admonestez. Să-l judec aspru. Să-i întind o mână de ajutor. Dragostea lui nemăsurată pentru cultură părea să nu-l poată salva.

Goli sticla pe nerăsuflate. Gura i se încleştă brusc. Bătu aerul cu braţele şi se prăbuşi.

M-am dus la înmormântare.

Instrumentiştii fanfarei aveau un surâs periculos. Femei drapate în negru plângeau în hohote. Vântul le schimba fizionomiile în mod discret. Agatha venise şi ea aducând un buchet uriaş de lalele negre. Trebuia să-mi fi închipuit că se cunoscuse bine cu dom' Lascu. Iar bietul de el poate că încercase să mă pună în gardă cumva.

Acum părea să nu se mai sinchisească de măruntele şi belicoasele chestiuni ale vieţii. Faţa-i era netedă şi albă.

Pe buzele-i vineţii îi înflorise un zâmbet ciudat. Avusese curajul să se lase ispitit.

CAPITOLUP NOUĂSPREZECE

ASTEROIDUL QUAI

M-am dus pe asteroidul Quai.

Mi-am dus palmele pâlnie la gură. Am răcnit cât m-au ţinut puterile:

— Plotoooor!

Am aşteptat să treacă cel de-al doilea soare.

Mi-am dus iar palmele pâlnie la gură. Am strigat:

— Brullaaaa!

Am stat locului să apară primul soare.

— Gargarelliii!

Şi vocea mea s-a rostogolit prin întreg Universul căci asteroidul Quai era singurul care se putea multiplica şi putea călători în timp şi spaţiu cu viteza gândului.

Poştaşu' Universului, asta era.

CAPITOLUL DOUĂZECI

FERICITUL ADAM

M-am întrebat adesea dacă teama de moarte poate fi înlocuită şi dacă nu cumva teoria relativităţii era o minciună gogonată.

O priveam pe Agatha cum întindea rufele în grădină şi imaginea asta mi se părea de-e dreptul ireală. Am încercat să-mi imaginez de câteva ori ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost decât o femeie de cauciuc. Fără viaţă. Fără scânteiere. Să ajungi să vorbeşti de unul singur cu o femeie de cauciuc iată, mi-am zis, sfârşitul tuturor lucrurilor.

Nu i-am spus niciodată Agathei astfel de lucruri. Fără îndoială, iubirea îndepărtează îngrozitoarea spaimă de moarte.
S-o înlocuiască?!

Agatha se învoise să locuiască la mine. O vreme vecinii noştri, deşi foarte prietenoşi, ne spionau. Trăgeau cu ochiul peste gard. Ascultau pe la uşi.. Ne studiau cu binoclul de departe. Poate că le eram simpatici. Poate că-i impresionam, poate că pur şi simplu n-aveau cu ce să-şi umple timpul, poate că voiau să ne imite.

Se schimbau foarte des vecinii. Nomazi.

Noi ne hârjoneam. Făceam avioane de hârtie. Eu povesteam cum o să plec în cruciadă. Agatha nici nu voia să audă de asta Ea nu iubea eroii.

N-am reuşit să ne înţelegem asupra acestui punct. Nici n-a vrut să vorbim despre căsătorie. Îngeraşule, mi-a zis te întreci cu gluma, e doar un experiment.

Râdea de mine, Agatha. Avea toane. Ar fi trebuit s-o leg în lanţuri.

I-am zis:
— Mă scoţi din minţi!
— Glumeşti, Moreaugarin!
— Mă pui la încercare?!
— Glumeşti, totuşi?!
— Într-o bună zi o să-i fac să dispară pe toţi!
— Eşti nebun!
— Or să dispară, o să vezi!
— Eşti nebun de legat!
— Or să dispară cu toţii şi-o să rămânem numai noi doi. Tu şi cu mine, bărbatul şi femeia.
— O să chem poliţia!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

BĂTĂLIA DE LA CAPUL HORN

Acolo se ascundea Ib Hassan. La Capul Horn.

Ibhib, tunaru, din Longville a răspuns primul chemării mele de pe asteroidul Quai.

Am pornit voiniceşte după ceilalţi şi i-am pornit pe urmele lu' Ib Hassan.

— Amintiţi-vă cum se lăfăia-n mătăsuri pe Gomela! răcni furios Plotor, măcelarul de pe Venus.

— Şi noi aveam bătături şi muream de sete, adăugă Totora, circaru' pregătindu-şi tunul periculos.

— Ne uşuram printre năpârci şi haleam gulii marţiene, mârâi Gargarelli, filozofu', pocnindu-se peste scăfârlia lunguiaţă şi zăngănindu-şi armura vineţie.

— Băăă, eu mi-am cam făcut veacu'? urlă Vlasko, trompetistu'. O să mă car naibii în Beauburg şi-o să-mi deschid o mică prăvălie şi-o să vând tot felul de abţibilduri.

— Şi eu m-am săturat de medalii, de marşuri şi de ciorapii voştri puturoşi! le-am strigat făcând oleacă pe nebunu'.

— Cât mai hălăduim aşa prin deşertul ăsta? întrebă Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor.

— Ai răbdare! Îl chirfosim pe Ib Hassan îndată! i-am zis printre dinţi gata, gata să-l scurtez de scăfârlie dacă avea de gând să dea bir cu fugiţii.

În zori am ajuns la Capul Horn. Ib Hassan şi-a restrâns matricea într-un inel rotitor şi-a şters-o în doi timpi şi trei mişcări. Noi i-am înecat în sânge pe şmecherii care păzeau fortul şi le-am tras hoiturile în ţeapă. Când s-au risipit norişozii de fum a căzut din cer peste noi oracolul din

Limbo:

S-a uitat lung la mine. Mi-a cercetat palma.
A croncănit în dodii:
— Eşti încă începutul şi sfârşitul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

PETRECEREA

Madam Brizard?

Cred că era invidioasă pe mine. Auzise ea că m-aş pricepe la magie, că aş cunoaşte Secretul Originar.

Făcea vrăji, franţuzoaica. O ştia întregul Adamville. Şi Agatha o plătise. Cu bani grei. S-o dezlege de nu ştiu ce blestem.

M-a chemat la ea acasă într-o seară. Mi-a zis la telefon:

— Sigur ai să vii, Moreaugarin! Am o surpriză pentru tine!

— Madam Brizard vrei să-ţi râzi de mine?!

— Foarte serios vorbesc. Vino, o să-ţi placă la nebunie.

M-am bucurat să fiu invitat la o asemenea întâmplare mondenă, cu multă lume şi cu şampanie adevărată.

Madam Brizard m-a prezentat tuturor invitaţilor ei cu un aer uşor maliţios. Dar parcă nu auziseră de mine şi de isprăvile mele! Faptul m-a enervat pe moment Apoi însă o tartină cu caviar mi-a redat buna dispoziţie. Aş fi vrut să mă vadă Agatha să moară de ciudă.

Dar numai necunoscuţi la madam Brizard.

În fond, de ce trebuia să mă cunoască, de exemplu, domnişoara bătrână care ţinea în braţe un motan fălcos, maroniu şi urât?! De ce ar fi trebuit să audă despre isprăvile mele junele plin de coşuri care golea pahar după pahar ascuns după un stâlp împodobit cu ghirlande de flori exotice?! De ce trebuia să mă ştie după nume comerciantul acela de săpunuri fine?!

Şi totuşi ar fi trebuit să mă ştie. De când pusesem la cale apariţia cometei şi vânzoleala sonarienilor şi tărăşenia cu maeştrii cântăreţi. Şi mai făcusem eu şi alte năzbâtii. Eu

eram tipul care înfulecase şaisprezece pahare de cristal în mai puţin de-un minut la concursul mâncăcioşilor organizat de consiliul municipal din Adamville. Eu mă căţărasem pe hotelul Central şi tot eu dădusem gata un tort de o sută de kilograme la sărbătoarea macilor.

Eram cineva, nu?!

Madam Brizard îşi râdea în pumni văzând cât eram de fâstâcit, cât eram de furios. Revoltat, ce mai!

Musafirii ei nu mă băgau în seamă deloc. Mâncau tartine cu caşcaval şi cu măsline, râdeau în hohote, îşi dădeau coate, vorbeau în gura mare fără să mestece, se ciocneau unii de alţii, se călcau din greşeală, se buricau.

În mod absolut curios vorbeau într-una despre primul Război Mondial. La început n-am îndrăznit să mă duc să-i spun vreo două franţuzoaicei. Am crezut c-o să-mi explice ea ceva. Dar se ferea tot timpul de mine. Îmi trimitea bezele peste capul musafirilor şi-mi făcea semn să am răbdare.

Dar în cele din urmă am prins-o în bucătărie între două cafele. Am somat-o. Am ameninţat-o. I-am zis vreo două de la obraz. Să-mi spună imediat de unde era atâta amar de lume că numai din Adamville nu veneau invitaţii ei.

Madam Brizard m-a bătut uşurel pe obraz:

— Prostuţule! Nu ţi-ai dat seama încă?!

— Nu, am zis eu adânc jignit.

— Şi Agatha s-a lăudat tuturor că eşti un magician! Să ştii că ne-a minţit, aiurita!

M-am înroşit tot. Mi-am înghiţit vorbele de ocară. A doua zi întregul Adamville avea să râdă de mine.

Am zis:

— Nu-s magician.

— Nu?!

— Nu, am zis eu cu ciudă aproape izbucnind în plâns.

— Bine, bine, nu te supăra. Ce, parcă eu fac vrăji? Poate că m-am întrecut cu gluma. Acum o să mă ajuţi să ies din

aiureala asta!

Şi a scos dintr-un sertar un album de fotografii. Fotografiile erau toate de prin anii ’20. Îngălbenite. Ceţoase. Ferfeniţă.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Madam Brizard mi-a şoptit:

— E o ocazie unică, scumpule! Oamenii ăştia au înviat doar de câteva ceasuri! Am reuşit, înţelegi? Tu eşti martorul meu!

Şi s-a dus chicotind în sufragerie să împartă cafeaua şi să flecărească de nebună cu morţii ei.

Eu m-am spălat îndelung pe faţă. Am luat o aspirină şi am băut o cafea tare. Mi-am aprins o ţigară. Aş fi putut telefona la poliţie. Dar ce să le spun? Că nu am habar de nimic? Că nu am nici în clin nici în mânecă cu vrăjile franţuzoaicei?!

I-am recunoscut pe toţi cei din album. Un căpitan de cavalerie. Un funcţionar de bancă O actriţă. Un profesor de muzică. Un pictor, un comerciant de săpunuri fine. Un măcelar. Un preot. Un poet. Şi chiar o doamnă plină de voaluri despre care madam Brizard credea că-i din familia regală.

— De ce staţi aşa, singur? mă întrebă căpitanul de cavalerie intrând val-vârtej în bucătărie. N-o cunoaşteţi cumva pe domnişoara de colo? E adorabilă!

Actriţa Lenora mi-a făcut semn discret. M-a chemat la ea. M-a întrebat fandosindu-se:

— Ce părere aveţi despre spectacolul de aseară?

— Nu l-am văzut.

— Vai, mă dezamăgiţi! Şi nici nu v-am mai văzut prin orăşelul nostru! Să nu-mi spuneţi că sunteţi un prinţ arab care călătoreşte incognito prin Europa! Am auzit că e la modă! Prinţul Mâşkin s-a deghizat în balerină iar vicontele Belmond s-a dat drept socialist şi-a călătorit cu vagonul de clasa a treia de la Madrid la Paris!

Un domn rotofei s-a oprit lângă noi. Şi-a scos trabucul din gură şi a exclamat:

— Vă confund sau sunteţi chiar fratele domnului Pompilian, vestitul fabricant de salamuri?! Oh, îmi pare bine să vă cunosc, sunt un admirator al fratelui dumneavoastră, domnule! Dacă nu mi-aş fi irosit banii într-o foarte proastă afacere cu lumânări anul trecut mi-aş fi deschis şi eu o fabrică cu utilaje aduse de la Londra!

N-am apucat să scot o vorbă. M-a luat de braţ poetul care mi-a ţipat în ureche:

— Domnule, dadaismul e în contra culturii! Eu nu sunt pentru câmpul smălţat de flori dar nici pentru pierderea totală a sensului! Cred că eşti de acord!

Am dat să urc scările să mă întind la mansardă, să trag un pui de somn şi să mă trezesc şi să spun că doar am visat.

Madam Brizard m-a prins de mânecă. M-a tras în bibliotecă, mi-a turnat şampanie.

Mi-a mărturisit:

— Vreau să particip la Congresul Mondial al vrăjitoarelor, la Toronto, în iulie.

— Înţeleg.

— Râzi de mine? Nu mi-au ieşit chiar bine lucrurile? Ăştia sunt, alţii nu am. Ce zici, o să meargă?! Or să mă primească în guvern? Ei?!

Madam Brizard visa să conducă lumea. Să fie şi ea primită în mare secret în guvernul invizibil al lumii. Ce-mi păsa? Ce ştia ea despre adevărata magie?! Voia ea să salveze lumea?!

I-am zis-o de la obraz:

— Magicianul se confundă cu însuşi hazardul!

— Lasă-mă! Nu-ţi râde de mine! a strigat madam Brizard.

— Are manifestări entropice. Poţi înţelege?!

— Nu înţeleg,. Moreaugarin. Tu te joci. Pur şi simplu te joci cu oamenii, cu întâmplările, te joci cu viaţa. Crezi că nu

ştiu?! Crezi că asta e magie?!

— Magicianul e acolo unde nu este!

— Nu mă mai aiuri, Eu am de gând chiar să intru în guvernul secret pentru că am câteva idei despre felul în care trebuie condusă lumea. Spre deosebire de tine eu am simţ practic. Tu eşti un biet visător. Vrei să reformezi fiinţa umană? începe chiar cu tine, Moreaugarin!

Ei, şi?!

Nu-mi pasă. Nici că Pământul ar fi gol pe dinăuntru. Nici că luna ar fi satelit artificial. Nici că furnicile vin de pe planeta Gamma. Nici că John Bull din Texas putea citi gândurile unui virus.

Nici că Boris Ivanovici din Moscova putea influenţa câmpul magnetic al unui crucişător atomic.

Nu erau magicieni. Magicienii sunt fiinţe fabuloase.

Iar furnicile?!

Fără îndoială, extraterestre. Săpau galerii pe sub lume pregătind invazia. Madam Brizar se plângea tuturor din pricina furnicilor. Petiţii, reclamaţii, audienţe. În final, otravă. Presărată cu grijă prin toate cotloanele.

— Furnicile nu sunt o problemă, domnule Moreaugarin, mi-a şoptit actriţa Lenora. Vă faceţi griji degeaba, doamnă Brizard, zău aşa! Mai bine spuneţi-mi cum îmi stă cu acest colier pe care mi l-a dăruit domnul Pompilian! Îmi face ochi dulci de la o vreme. O să-mi cumpere apartament chiar în centru. Şi pe urmă plecăm la Istanbul şi apoi, într-o croazieră nebună pe Mediterana!

Pictorul Bonifaciu mi se adresă, peltic:

— Şobolanii sunt o problemă. Dar furnicile?!

— Lasă-l, domnule, nu-l mai bate la cap! strigă căpitanul de cavalerie. Dacă furnicile or să ne invadeze ne vom lupta pe viaţă şi pe moarte! Pe onoarea mea!

Morţi dar vii. Neînchipuit de vii. Gata, gata să se-arunce în bătălii. Gata, gata să explice ce şi cum în chestiunea arzătoare a zilei. Voluntari, nevoie mare.

Ţipau. Care pe care. Ziceau:

— Vine furtună mare, a zis la radio!

— O fărâmă de soare se va prăbuşi peste noi.

— Au fost măsluite rezultatele de la Academie!

— Canalele noastre put, domnilor.

— Ultimul tango la Paris a rupt gura emigranţilor ruşi.

— E tot mai clar că nemţii îşi vor lua revanşa.

— Cred că Protopopescu era mai bun ministru de finanţe decât Zamfirescu!

— Zamfirescu e un bou!

— Magnetismul e la modă!

— Profesorul Gaspar, de la Academia Franceză ne-a avertizat că se va schimba axa Pământului!

— Mâine vor fi cincizeci de grade la umbră!

— Suntem ca şi morţi, bibiculeeeeee!

Mi-am făcut nişte socoteli. Puteam s-o fac să dispară pe madam Brizard cu tot cu morţii ei. Ar fi fost foarte simplu. Să încep acum cruciada? Dar ar fi fost prea uşor, prea simplu. Nu sosise încă momentul. M-am bănuit. Îmi era teamă? Eram prea leneş?! Pierdeam contactul cu realitatea? Poate că nu eram încă pregătit? Ce mi se părea atât de uşor? Planul ascuns al lumii nu este. El se relevă. Şi atunci? Nu ajunsesem încă la esenţă? Să găsesc sensul vieţii, asta încercam? Dar dacă era o fundătură? Dacă nu asta trebuia să caut? Să-mi explic Universul? Poate că nu asta trebuia să încerc. Poate că suntem reziduuri ale Universului. Şi atunci sfârşitul nostru e hotărât atâta vreme cât Universul are a-şi corecta anumiţi parametri?!

— Nu vi se pare că s-a lăsat frigul? Mă întreabă actriţa Lenora zgribulindu-se şi înghesuindu-se în mine.

— Ningeeee! urlă căpitanul de cavalerie.

— Ce mai fenomen! strigă mirată madam Brizard.

Ah, ipocrita!

Încurcase borcanele. Greşise parola de intrare în Câmpul Informaţional Universal. Încurcase vrăjile. Ce avea de gând?

Se auzi o bubuitură. Peste drum izbucni un incendiu. Cerul se crăpă. O uriaşă pasăre de pradă îşi petrecu umbra dincolo de fereastră. Răsări Luna.

— E sfârşitul lumii! izbucni în plâns doamna din familia regală.

Madam Brizard! Madam Brizard!

Am strigat-o pe un ton poruncitor. Am tras-o după mine în bibliotecă, l-am administrat două perechi de palme. A început să plângă. Mi-a trântit-o în faţă:

— Vrei să-ţi spun adevărul despre Agatha?!

— Taci!

— Ştii cine e Agatha?!

— Opreşte vraja! Du-l înapoi! Fă ceva! O să întorci lumea pe dos!

— Dar e întoarsă pe dos. Moreaugarin, nu ţi-ai dat seama până acum?

— O să se întâmple o nenorocire! i-am strigat furios.

— Mori de invidie, asta e! Plesneşti de invidie, magicianule!

— Nu te mai prosti!

— Da, da, da!

S-a bosumflat. M-a pupat. A râs de mine. S-a luminat la faţă. Dregea ea lucrurile. Acum că aflase pricina furiei mele. A scos din congelator alte sticle de şampanie. A tăiat felii de pâine, a pus nişte carne la grătar. N-ai tu treabă, mi-a şoptit. Uneori se întâmplă să încurci lucrurile. Nu ţi s-a întâmplat? Crezi că eşti singurul magician? Zi, pe cuvântul tău, crezi că eşti singurul? Tortul. Să nu uiţi tortul în cămară. Lasă că dreg eu treaba. Nu te speria, ia cuţitul ăla! Nu tăia felii aşa groase, să ajungă la toată lumea. Taie-le frumos. Şterge-te pe degete cu şerveţelul ăla parfumat. Ascult-o pe madam Brizard, băiete. Poate că nu eşti încă pregătit să accepţi lucrurile aşa cum sunt. Ce zici de Agatha? A, m-am prostit un pic, ce secret să fie? Nu, nu pot opri vraja. Trebuie să ţină până dimineaţă când vor cânta

cocoşii. Asta e regula. Să nu-mi zici că nu ştiai nici asta! Nu te teme. Asupra noastră nu are efect Nici asupra celor din Adamville. Toate vor rămâne la locul lor, pe cuvânt de onoare! Ninsoarea se va potoli imediat. Soarele o să fie la locul lui. Aşa, vezi să nu răstorni tava Nu-ţi fie teamă nu scot soarele nostru electric din funcţiune. Du-te acum! Ai grijă! Nu-mi călca motanul! Vezi să nu le spui cumva baliverne de-ale tale, Moreaugarin! Nu-i interesează nici cei şapte oameni cu joben, nici cometa, nici sonarienii, nici călătoria lui dom’ Lascu! Fii băiat cuminte. Uite, un pupic.

— Mi s-a desprins un deget! urlă căpitanul de cavalerie pe când le băgăm tortul sub nas.

— Îmi crapă pielea! răcni măcelarul stropindu-mă cu sânge.

— Nu mai văd! Nu mai văd! ţipă actriţa Lenora orbecăind prin sufragerie şi lovindu-se de mobilele grele, din lemn de nuc.

Cum să-i ajut? Am încercat o pasă magnetică. În van. Nu erau în puterea magiei mele. I-am întins pe sofa. Le curgea sânge pe gură, pe nas, din urechi se zvârcoleau pierzându-şi ba o mână, ba un picior.

— Opreşte vraja, nebuno! am urlat înotând prin valuri de sânge.

Lumânările s-au stins. Ferestrele s-au spart. Pereţii musteau de apă. Se-auzeau duduind nişte maşinării. Lumina se sfârşise.

— Să ieşim!

— Să scăpăm!

— Unde e uşa?!

— Am fost închişi!

— Suntem prizonieri!

— În lături!

— Aer!

— Nu mai avem aer!

— Spargeţi uşa!

— O să ardem de vii!
— Uite colo, Lunaaa!
— E un felinar!
Căpitanul e la uşă, îmi strigă speriată madam Brizard. Să-l oprim. Fă ceva, magicianule! Mă auzi? Te rog, fă ceva!
Cum să-l las să iasă? Cum să-i dau drumul în lumea noastră, aşa, pe nepusă masă. L-am tras de mânecă. Să-l pocnesc, cumva.
— Unde vrei să ieşi?!
— Trebuie!
— Sângerezi!
— Vreau să trăiesc! Lăsaţi-mă să trăiesc! urlă căpitanul izbindu-se cu putere în uşă şi împroşcându-ne cu sânge.
Buuuuuum!
Ceafa căpitanului de cavalerie explodă. O flacără violacee izbucni de sub tunica-i însângerată. În câteva clipe cadavrul se prefăcu în cenuşă.
— L-ai ucis! a strigat înspăimântată madam Brizard smulgându-mi puşca din mână.
Spre dimineaţă musafirii ei s-au prefăcut într-un abur argintiu unul câte unul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

DESPRE UN SUBIECT EPUIZAT DAR CARE DĂ TOTUŞI BĂTĂI DE CAP OAMENILOR

În timpul faimoasei bătălii de pe Gomela, Ib Hassen mi-a torpilat nava. Îmi scăpa pentru a doua oară.

Explozia a zguduit întinderile stelare.

Tăcere.

Apoi, plăcut, un tango.

Colonelul, un super-robot, îmi calcula parametri din oră în oră.

Pluteam într-o sferă de salvare în care trupul meu iradiat încerca să supravieţuiască.

Din când în când, Colonelul bătea pas de defilare prin faţa mea. Pasul de defilare corect e o mândrie chiar şi pentru un colonel.

La sfârşit, îi trimiteam, printr-o conductă auxiliară, o medalie făcută din paginile unei cărţi poliţiste a cărei acţiune o ştiam pe de rost.

Colonelul îşi prindea voios medalia pe piept şi-mi cânta cu o voce metalică:

— La solitude n’existe pas…

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

CURCUBEU

Din avion, întregul Adamville părea o picătură de rouă pe o frunză de brusture, o picătură în care, dacă ai fi privit atent, i-ai fi zărit pe Fifi Baston, pe Mama Filoni, pe Izolba Verhoveen, pe Haralambie şi Petrovici, pe comisarul şef, pe Jobo, alcoolicul, pe Fuskas transformat în fantomă, pe Garga, flaşnetarul, pe Rudolf, vânzătorul de ziare, pe Tătărăscu. Oricât am încercat, însă, nu l-am zărit pe Bebe-orbul îngropat în nisip aşa cum era.

Vântul bătea dinspre nord-est şi ne ajuta de minune să ajungem în careul imaginar care spânzura deasupra cercului trasat cu var unde, odată ajunşi eu şi Agatha, aveam să ne sărutăm în timp ce un fotograf amator avea să imortalizeze sfârşitul acelei nebune călătorii de nuntă de numai douăzeci de minute.

Plouase peste noapte şi străzile din Adamville luceau ca spinările unor peşti iar eu eram fascinat şi nici nu-mi închipuiam că timpul avea s-o ia razna în mai puţin de trei minute sub efectul magiei mele. O ţineam de mână pe Agatha care urcase în joacă în cer, să ne imaginăm cum ar fi dacă am fi proaspăt căsătoriţi. Calculasem cu precizie altitudinea de la care trebuia să sărim.

Iuhuuuuu!

Ce senzaţie! Parc-am fi destupat o sticlă de şampanie franţuzească. Pluteam prin cer pregătindu-ne să ne deschidem paraşuta în timp ce, jos, cei din Adamville ne priveau plini de invidie.

Când ne-am lovit de primul inel, întregul Adamville se pierduse într-un nor argintiu. Vântul mirosea puternic a

altundeva şi a altcândva.

Inelul era roşu, de un roşu aprins. Avea diametrul de maximum o sută de metri. Privind cumva în jos, am zărit alte şase inele colorate în galben, verde, albastru.. E un produs al inteligenţei umane, i-am spus Agathei încercând s-o liniştesc: Ea începuse să plângă. Mi-a zis că madam Brizard făcuse nişte vrăji fiind supărată pe mine şi că de la întâmplarea nebună cu cei şapte oameni cu joben toate lucrurile mergeau de-a valma către o nemaipomenită nenorocire. Apoi, dintr-odată, Agatha s-a luminat la faţă.

Mi-a zis fericită:

— Acum am găsit într-adevăr ceea ce căutam!

Pe mine m-a mirat schimbarea ei bruscă şi-am pus-o pe seama inelelor. Nu era o staţie orbitală. Nu era vis.

Ce să fi fost?!

Agatha nici nu s-a mai sinchisit de mine. Alerga pe inelul cel roşu cu braţele deschise, se rotea în paşi de vals. Mi-a recitat, mi-a cântat dar eu parcă nu eram acolo. Parcă aş fi fost altcineva.

Sigur că m-am supărat.

Pe cercul următor am ajuns cu multă uşurinţă, pur şi simplu dându-ne drumul prin văzduh..

Am auzit o mulţime de voci. Păreau chemări de dragoste. Păreau strigăte de luptă. Erau diverse întrebări fără răspuns. Erau nişte oameni acolo, nevăzuţi, în acelaşi TIMP cu noi.

I-am chemat.

Mi-au răspuns înveseliţi. M-am străduit să-i zăresc. N-am reuşit. Agatha însă a stat de vorbă cu ei întorcându-mi spatele. Pe cel de-al treilea cerc ne-am întâlnit cu dom'Lascu. Părea foarte fericit. N-a reuşit să-mi explice ce se întâmplase. Voia însă să scriem împreună romanul vieţii sale.

Asta n-am mai înghiţit-o. Am sărit pe inelul următor, începuseră să mă înţepe genunchii. Mi se lăsa o ceaţă pe

ochi.
Mi-am pipăit faţa. Mi se scofâlciseră obrajii. Pielea-mi era asemenea unui pergament.

— Uite cum a trecut TIMPUL peste tine! mi-a spus Agatha râzând cristalin, fandosindu-se şi întinerind văzând cu ochii.

Sigur că m-am supărat

Am vrut să mă arunc pe inelul albastru unde se deschidea un tunel albastru, albastru să mă pierd în Marele Nimic.

Agatha m-a prins de mână izbucnind în plâns M-a sărutat cu foc. A zis:

— Să se rupă vraja!

Să fi fost şi ea un magician?

Ne-am deschis paraşuta. Dar nu era oare deschisă? Parc-am fi destupat o sticlă de şampanie franţuzească, pe cuvânt dacă mint.

Cercul trasat cu var se zărea acum clar de tot. Agatha a atins pământul uşor, ca un fulg. Eu m-am lovit rău de tot şi o lună întreagă am stat bine învelit în ghips.

Madam Brizard m-a vizitat de vreo două ori la spital. N-a suflat o vorbă despre vrăjile ei. Mi-a zis că s-a dus împreună cu Agatha la nu ştiu ce film. Hotărât lucru, mironosiţele încercaseră să-mi dea o lecţie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

GĂURILE DE VIERME

O vreme am hoinărit prin găurile de vierme. Golanu’ de Plotor, măcelarul de pe Venus, s-a dus pe asteroidul Quai şi m-a strigat în câteva rânduri.

Pramatia!

I-am zis vreo două. Că mă lăsaseră singur, singurel pe Gomela şi că-şi făcuseră mendrele în lupanarele de pe Ascabia.

Găurile de vierme erau pline de boschetari. Traficanţi, plasatori sau recuperatori de câmpuri informaţionale, războinici sadea, curviştine siderale.

Erau şi mecanici vineţii. Şi electrici înfumuraţi. Şi organici limbuţi şi fără de ţară. Le ştiau ei pe toate! Mecanicii puteau să-ţi transforme scheletu’ cât ai zice peşte: Electricii îţi înşfăcau inimioara îndată. Organicii îţi modificau pulsu’ de la distanţă, îţi aranjau făţălia şi se puteau juca cu matricea ta până când crăpai de necaz.

Nişte băloşi!

Ticăloşii ticăloşilor. Făcuseră multe porcărele la viaţa lor, îi ştiam eu. Aveau câte o cocoaşă în cârcă. Ţineau în ea toate poveştile Universului.

Boschetarii mai scăpau pe ici, pe colo câte-o vorbuliţă. Pentru un pumn de galbeni. Sigur că i-am tras de limbă! Să-i fi văzut cum mă prosteau de la obraz! Îmi arătau rănile pline de puroi, matracucii îşi puneau viermi electrici în rănile alea ca să te impresioneze. Ziceau că-s săraci. Că n-au nici de unele. Uite-aşa se văitau, boschetarii dracu.

Erau rugina găurilor de vierme. Putregaiu’ lor. Boală, nu altceva. Unii erau înaripaţi. Umblau după câte o sămânţă

de vânt solar. Să li se aurească aripioarele. Să se fudulească, parşivii. Să halească energie pe degeaba. Alţii se mocăiau pe şenile. Zdronga, zdronga. Troncăneau prin găurile de vierme şi-ţi vindeau elixiru’ nemuririi. Ce pungaşi! Te balonai un pic de la elixiru’ ăla. L-am încercat şi eu. Am aruncat galbenii în vânt!

Dar pe unde umbla Ib Hassan?

Arkkai Gabroz, un şmecher de pe Ascabia m-a lămurit. M-a omenit cu balenă umplută cu migole. Mi-a dat să beau o cană cu zeamă de praf de puşcă.

Mi-a zis:

— Gagiule, Ib Hassan o să fie în toamna asta pe Juno. Are el nişte gânduri ascunse. Peşte Orb ştie de ele.

— Cum ajung la Peşte Orb? l-am întrebat pe Arkkai Gabroz rupând în lăboi o bucată aburindă de balenă:

— Silvena Mureno, sirena aia oacheşă din Longville, ştie drumul până la marea-de-carton.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

OMUL SUSPENDAT

Să răspunzi unei invitaţii făcute de Petrovici era ca şi cum ai fi pornit la război gol puşcă.

M-am dus totuşi la cafeneaua, despre care mi-a vorbit. Poate din curiozitate. Poate din teamă. Petrovici mă urmărea de multă vreme. Era un fel de observator. Nu se născuse în Adamville. Avea un accent ciudat. Se ferea să vorbească despre copilăria lui. Era un subiect tabu.

Ce să zic despre el?

Să fi fost un filfizon? Un malagambist? Un adolescent al rockului pierdut prin Adamville la sfârşit de secol XX? Îmi vorbea uneori despre vremurile nostalgice. Îşi lua avânt. Dar poate că juca teatru.

Îmi vorbea despre Univers. Despre Gagarin şi Amstrong. Dar avioanele, insectele şi păsările nu erau pe placul lui. Îi era frică de avioane. Mi-a spus că preferă să se ducă în America luând-o prin Asia, pe jos. Să traverseze cumva pe banchiza de gheaţă până-n ograda bătrânului Sam. Nu ştiu dacă America era chiar ţinta lui. Prefera să nu vorbească despre America. Nu cred c-o ura. Sau poate că nu ura miracolul american. Să pocneşti din degete şi să te îmbogăţeşti. Să fii vecin cu Godzila sau cu Stan şi Bran. Petrovici nu mergea la film. Mi-a spus că se sufocă într-o sală de cinematograf. Iar despre filmele SF, niciun cuvinţel măcar. Cred că le considera neserioase. Nu-mi vorbea despre ele pentru a nu mă răni. Mă menaja. Eu însă nu scăpăm niciunul. Îmi cumpăram câte o pungă de floricele şi mă lăsam ca vrăjit. Uneori o luam pe Agatha cu mine. Ea însă se plictisea repede. Mă lăsa singur să-mi aleg noi

subiecte pentru numerele mele de magie. Asta şi făceam.

M-am aşezat la o masă lângă fereastră. Îmi place să mă uit după lumea grăbită, înceţoşată de gânduri. Gândurile astea guvernează lumea. Gândurile sunt guvernul secret al lumii. Ele hotărăsc destinul. Bâzâie în alambice ascunse şi ne trag clapa, pot să jur. Am privit pe fereastră ascultând zumzăitul gândurilor grăbite ale trecătorilor grăbiţi. Întotdeauna îi privesc pe trecători cu un soi de simpatie. Sunt ca într-un acvariu. Au magicienii cunoştinţă despre principiul luminilor incluse. Acvariul e construit după acest principiu atât de simplu. Eu mă uitam la strada-acvariu şi întreg sistemul, stradă-acvariu-Moreaugarin era într-un alt acvariu la care se uita poate un alt magician. Şi tot aşa la nesfârşit. S-ar putea ca probleme să fie de fapt nesfârşirea iar nu nemurirea Pentru că nesfârşirea nu are a se replica prin limită şi vecinătate. Trecătorii îmi erau aşadar simpatici. Unul se împiedică de un bidon de plastic. Altul alunecă pe o coajă de banană. Unul îl confundă pe altul cu altul. O femeie cască gura după un aerostat. Un bărbat strânge grăbit o mână promiţând o apropiată întâlnire de afaceri. Doi îndrăgostiţi se giugiulesc sub o umbrelă roşie. Şi trec o mulţime de oameni în valuri. Ca un râu de nestăpânit. Sunt de tot felul în stradă. Avocaţi, hoţi, poliţişti, vatmani, oţelari, studenţi, vânzători de ziare, saltimbanci cu ora, oameni politici, faliţi, visători, răuvoitori, golani, soldaţi, curviştine, multe curviştine. Lume pestriţă, nebună şi superbă şi bolnavă pe dinăuntru.

— Oamenii nu pot fi liberi atâta timp cât nu-i pot împiedica pe ceilalţi să-i privească.

Sunt cuvintele lui Petrovici.

Poţi sau nu să fii de acord cu el. N-aş putea spune că asupra unor subiecte am fi polemizat. Nici nu cred că aş fi căzut într-o astfel de cursă. Uneori discutam în contradictoriu.

Mi-a spus că ar trebui să părăsesc lumea magiei. Să mă

port normal ca un om normal. Mi-a zis că puterile mele erau iluzorii şi că erau toate semnele că-mi voi pierde acele puteri. Nu mi-a spus ce semne văzuse, când şi unde. Am avut puncte de vedere diametral opuse. M-am străduit, oarecum să-i fac pe plac, să nu-mi folosesc puterile magice atunci când eram împreună. Cred că îl irita acest dar.

— E dar! Nu e o facultate dobândită!

Cuvintele lui.

Îi plăcea să creadă că mă născusem aşa. Că sunt oarecum o anomalie atât din punct de vedere genetic cât şi informaţional, o raritate.

Au trecut nişte oameni cu pălării, îmbrăcaţi în trenciuri. M-au privit pieziş. Au zis ceva. N-am înţeles. Am dat din umeri iar unul dintre ei m-a ameninţat cu pumnul. Expresia feţei lui e memorabilă. Ceva între furie şi neputinţă. Poate că voiau să mă avertizeze sau să mă anunţe că în curând se vor isprăvi toate nebuniile mele. Magia nu poate fi decât ceva legat de nebunie.

Oamenii cu pălării erau nişte inspectori care se vânzoleau de dimineaţă şi până seara prin Adamville. Au vrut de câteva ori să-mi vorbească. Se apropiau de mine dar se opreau brusc, încercau să deschidă gura dar nu puteau. Imposibilitatea asta le dădea de furcă. Se înroşeau de ruşine şi plecau în grabă.

Rudolf, vânzătorul de ziare, se tot chinuia să vâre pe gâtlejul trecătorilor supa lui sleită de ştiri. Corupţie, corupţie, şi iar corupţie. Ah! Petrovici îmi face cu ochiul de fiecare dată. Fără corupţie n-ar merge lucrurile. Corupţia e liantul. Nu îndrăzneam să-l contrazic. Numai aşa pentru a nu înăspri relaţiile. Erau însă lucruri pentru care nu cedam nicio palmă de teren. Petrovici se replia rapid. Căuta mişcări subtile. Era tobă de cifre, de exemple şi de date. Dar eu nu aveam chef întotdeauna. În unele zile voiam să mă golesc pur şi simplu. Nu voiam să aud de procesul lui Ziger. Nu voiam să ştiu de arestarea cu cântec a lui

Panowsky şi nici de sinuciderea lui Efremov, nici de zborul lui Montelli către Paris în doar un sfert de oră.

Dar poeţii?!

Cu ei era altceva. Petrovici îi ştia pe de rost. Mă bătea, pot să jur. Ştia mii de poezii pe de rost. Ştia tot ce pătimiseră poeţii Renaşterii. Ştia în amănunt vieţile lui Faruk, Grundt, Samal Sayam, Gertrude, Patalia.

Dar Goncearova?!

Goncearova, s-a mirat Petrovici înroşindu-se brusc. Da, dragă Petrovici, e celebră. Cele câteva kilograme bune de grăsime pe care Petrovici le purta cu oarecare dezinvoltură începeau să sfârâie. Gâfâia Petrovici oarecum prins în corzi.

— Fără magie!

Goncearova era doar o invenţie de-a mea. Petrovici se prindea până la urmă în joc. Mă punea să-i inventez biografia. Să recit din memorie câteva din cele mai renumite poeme ale ei. Inventa el pe loc o sumedenie. Rusa lui era perfectă. Şi zâmbetul lui era perfect. Şi frazele lui erau perfecte. Frumos construite. Suple, străbătute de curent electric. Cuvintele erau articulate cu ură pură sau, tot aşa, cu graţie. Stăteam ore întregi şi construiam biografia Goncearovei.

Ţin minte că într-o zi am văzut-o pe Goncearova chiar în stradă. Abia picase în lumea noastră. Era uşor uimită.

— Fără magie! i-am şoptit lui Petrovici.

— Nu e magie! E pur şi simplu un caz de teleportare. Din lumea virtuală a gândurilor noastre în realitate! mi-a şoptit la rândui Petrovici.

— Minţi!

— Nu te înfuria. E doar un experiment limitat. L-am făcut şi la Moscova în faţa unor astrofizicieni.

Să-l fi crezut pe cuvânt? Petrovici spunea că avem un mod original de a refuza realitatea. Dar poate că realitatea ne refuză. Poate că ne-a repudiat. A aruncat cu pietre în noi.

— Pun pariu că chelneriţa n-ar înţelege o iotă din versurile lui Goncearova! i-am zis lui Petrovici într-o bună zi.

— Chelneriţa asta e făcută numai pentru hârjoană. Simt un DA hulpavnic în privirea ei. Nu m-ar refuza. Are foc în cur!

— S-o înlocuim, i-am propus lui Petrovici. S-o aducem aici pe Mata Hari!

— Orice e posibil, Moreaugarin! a râs Petrovici.

— Fără magie?

— Doar un experiment limitat!

Aşa s-a şi întâmplat. Mata Hari s-a substituit chelneriţei doar sub presiunea gândurilor lui Petrovici.

Cine şi-ar fi imaginat?

Cei din cafenea nu şi-au dat seama de schimbare. Flecăreau de-ale lor. Nici Mata Hari n-a schiţat vreun gest necugetat. În mod sigur era în legătură cu ruşii. Le transmitea, de acolo, din cafenea, secrete de mare importanţă de foarte mare importanţă pentru Europa.

Europa!

Petrovici devenea patetic atunci când vorbeam despre Europa, izbucnea în lacrimi. Zicea că şi-ar da şi viaţa pentru Europa.

— Nu te cred, i-am zis sorbind încet cafeaua.

— Atunci n-ai înţeles ideea de integrare!

Pe tema integrării discutam în contradictoriu ore în şir fiecare din noi apărându-şi poziţiile când cu moderaţie când cu vehemenţă.

— E o chestiune de limite şi vecinătăţi!

— În visul Europei se ascunde principiul lui unu care se multiplică! Aşa e construită!

— Te înşeli! E clădită după principiul lumilor incluse!

— Nici măcar!

— Nu mai zic o vorbă despre Europa!

— Te dai bătut!

— Nu am cu cine discuta!

Făcea pe nebunul, Petrovici. Mă lovea uşurel cu palma peste ceafă. Pielea palmei lui era aspră. Unghiile îi erau îngălbenite şi crăpate. Petrovici fuma numai ţigări fără filtru. Scuipa tutun în stânga şi-n dreapta. Bătea din picior. Reverul hainei lui mototolite era plin de pete de bere. Gulerul cămăşii era negru. El zicea că-i mult praf cosmic în atmosferă. Sau praf de la demolări, zicea. Minţea cu neruşinare, Petrovici. Nu se spăla. Zicea că e un fel de filosofie. Că săpunul l-ar fi pus în imposibilitatea de a mai face astfel de experimente limitate. Aiurea! Era jegos, i-am zis că femeile nu se dau în vânt după jegoşi.

— Nu te pricepi la femei, ai trăit degeaba, Moreaugarin!

— ...?

— Eşti un naiv!

— ...?

— Şoarece de bibliotecă!

— ...?

— I-ai citit degeaba pe Marx, pe Montesquieu, pe Locke. Pe Lassalle, pe Roosvelt şi pe Hobbes!

Nici nu-i citisem. Dar Petrovici voia să mă încerce. Avea el un răspuns pentru toate. Trecea grăbit în revistă cohortele de euclidieni, de evoluţionişti, de liberali, de reformatori, de naţional-socialişti, de bolşevici. Unul nu-i scăpa. Îi lua la scărmănat Petrovici pe toţi. Nici conservatorii n-aveau scăpare, nici radicalii, nici republicanii.

Eu râdeam de mă prăpădeam. Ce să ne pierdem vremea cu pipiţe politice. Să încercăm mai bine să, extindem experimentul. Să combinăm magia mea cu ştiinţa lui!

— Eşti nebun?!

Să-i fi fost frică? De ce nu accepta niciodată să repet figura cu cei şapte oameni cu joben? Puteam să folosesc doar unul să vadă cum e. Dar n-avea farmec doar cu unul. Trebuiau să fie şapte. Doamne cum mă mâncau palmele!

— Să nu vorbim de mistica lui şapte! mi-a strigat

Petrovici împotrivindu-se magiei din toate puterile.

I-am zis, să-l tachinez:

— Bolşevicii au farmecul lor!

Parcă-l văd, Petrovici izbucneşte. Îi tremură vocea. I se învineţeşte faţa. Gata, gata să-i plesnească vreo arteră. Se agită. Sare de pe scaun. Podeaua trosneşte. Lumina scade. Gazul din lampă se sfârşeşte. Petrovici acoperă vecinătatea. Striveşte Luna în pumn. Îmi ridică rug. Nu se linişteşte dacă nu mă dau învins, înjură murdar. Pocneşte din degete. M-ar strânge de gât. Rânjeşte numai la gândul ăsta parşiv. Să-mi facă de petrecanie să nu-l mai contrazic. Să-mi retrag cuvintele. Blasfemie, zice şi mă împunge cu degetul.

— Am pierdut sensul! Înţelegi, Moreaugarin? Am pierdut sensul, noi, oamenii! Ne îmbătăm cu apă rece! Închidem ochii şi trecem mai departe pe lângă acest adevăr de necrezut! Am pierdut sensul şi ne e teamă s-o recunoaştem! Toţi l-au căutat, toţi l-au pierdut. Bolşevicii, fasciştii, liberalii, conservatorii, fundamentaliştii de toate speciile!

Mi-am dat seama că Petrovici se temea de mine. N-ar fi riscat să opună ştiinţa magiei. Poate că nu se simţea el în stare. Într-un fel îl subjugasem. Ştia că puteam dubla întreaga suflare din Adamville doar cu două, trei pase magnetice. Cred că i se strecurase în minte un gând chinuitor. Anume că el nici nu exista. Eu îl creasem pentru a-mi umple clipele de singurătate. Eu îi dădusem viaţă. Era un clivaj în Câmpul Informaţional Universal. Poate un hiatus. Poate o defecţiune, acolo. Şi el simţea asta. Se prăbuşea dincolo de realitate cu toate kilogramele lui de grăsime pe care încerca să le poarte cu dezinvoltură.

O vreme nici nu i-am mai răspuns la telefon.

M-am dus totuşi la cafeneaua despre care îmi vorbise. M-am aşezat lângă fereastră şi am privit în stradă. Dintr-o clipă într-alta, Petrovici trebuia să se desprindă din

mulţime. Vino, grasule, urcă pe eşafod, m-am pomenit spunând cu voce tare.

Mata Hari s-a întors mirată spre mine şi a fredonat:

— La solitude n'existe pas…

I-am zâmbit. Nu, Mata Hari, eu nu sunt omul de legătură al ruşilor, al americanilor sau a pataggonezilor. Nu te pune în pericol, nu te da de gol. Eşafodul nu e pentru tine. O să urce pe el unul gras şi înfumurat care face pe nebunul. Unul care crede că poate opune ştiinţa magiei. Eu îl urc acolo sub ştreang. Nimeni n-o să-i mai poată sări în ajutor. Am izbucnit în râs şi l-am şters pe bietul Petrovici din memorie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

FORTĂREAŢA

Vlasko, trompetistul, se aruncă asupra mea cu pumnii strânşi, gata, gata să mă hăcuiască.

Abia am avut timp să mă feresc. M-am rostogolit de pe colină şi-am rămas prăbuşit cu făţălia-n nisip. Vlasko, trompetistul, căzu lângă mine. Era furios.

Răcni:

— Ai spus că nava asta blestemată o să ne ducă fix în Longville să punem mâna pe Silvena Mureno! Ai habar cumva unde-or să ne putrezească hoiturile?!

— ...?

— O să crăpăm aici în deşertul ăsta, Bazar! Ştii cum se cheamă planeta asta? O ai pe hărţile tale stelare? Vorbeşte, golănoiule!

— ...?

— Ştii cum o să crăpăm? Întâi o să ni se facă sete. Or să ni se topească armurile. Ni se usucă gâtlejul. Tu, soldăţoiule, o să mă inviţi la dans! O să zici că-s maică-ta! Iar eu o să-ţi crăp scăfârlia crezând că eşti chiar ticălosu' de Ib Hassan! Şi pe urmă o să ne strângă băbătia aia de moarte în braţe şi gata, ne-am dus pe copcă, Bazar!

— Ţi-e frică de moarte, Vlasko? Ţi-e frică, nu-i aşa?!

— Nu fi prost, Bazar. Şi ţie ţi-e frică de moarte. Îţi tremură pielicica pentru viaţa ta! Nu te mai cocoşi! Te ştiu eu, golănoiule!

— Să ne mişcăm curuşorul poate găsim apă, am mormăit eu cu adevărat speriat.

Am găsit apă. Un lac uriaş. Răcoritor. Dar nicio fiinţă, nicio fantomă, niciun spirit. Un lac uriaş, cât vedeai cu ochii,

limpede, tăcut.

Vlasko, trompetistul, mi-a zis să ridicăm o fortăreaţă în cel mai înalt crater.

— Dar nu ne luptăm cu nimeni! Planeta e pustie!

— Poţi să ştii, Bazar? Poţi să ştii?!

Zilele şi nopţile treceau cu repeziciune. Cei doi sori ai planetei se succedau la intervale mici. Scăldau lacul când în galben când în ocru.

La anumite ore din zi, pietrele din buza craterului se mişcau singure ca purtate de o mână nevăzută. Ne-a fost uşor să ridicăm fortăreaţa.

Câteodată auzeam râsete dar Vlasko, trompetistul, mi-a zis să nu le luăm în seamă pentru că sunt doar gândurile noastre care umblau hai-hui sub presiunea câmpului gravitaţional.

— Acum suntem apăraţi! am zis eu mulţumit când am pus ultima piatră pe zidul fortăreţei.

Un şuierat asurzitor a spart liniştea deşertului şi o bombardă a explodat chiar la doi paşi de noi. Când norul de fum s-a împrăştiat am privit dincolo de ziduri să-i vedem pe atacatori.

Unul dintre ei era Vlasko, trompetistul, iar celălalt eram eu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

TITANIC

Uită-te la ei cum se mai prostesc!

Cyberspectatorii!

Şi-au ascuns scăfârliile în căşti, se lasă purtaţi de curenţii electrici, se bâţâie, stau şi eu undeva în sală, sunt mort după filmul ăsta, Agatha tot ronţăie floricele, îmi dă ghionturi, să nu care cumva să fac, iar vreo prostie, că-i supărată lumea pe mine, chiar şi cei de la serviciile secrete sunt supăraţi că n-am stabilizat matricea informaţională a lui Mata Hari, c-am lăsat-o să se descompună în doi timpi şi trei mişcări, că şi Petrovici era bun la ceva şi dom' Lascu şi alţi vreo câţiva, ce vină am eu că oamenii mor, stau acum la cinematograf, sunt un cyberspectator oarecare, mă bâţâi pe scaun cu casca pe cap şi ţip ca nebunul şi fluier în draci.

Uraaaaa!

Titanicul s-a scufundat pentru a doua oară, uite-l cum se duce la fund, întind o mână să salvez o doamnă bine, fac o pasă magnetică şi introduc în film o sută de bărci de salvare, plasatoarea mai că m-ar trage de urechi, nu ştiu care mă înjură cu năduf, daţi afară magicianul din sală.

Titanicul se scufundă acum pentru totdeauna, gata, gata, s-a dus la fund. O lume întreagă se duce la fund, chiar aşa se miră Tătărăscu asudând sub cască. Dar înţelesurile, care sunt înţelesurile, zice Agatha şi se pişcă de ţâţe şi-şi dezveleşte un genunchi să mă înnebunească, să-mi ies din minţi, eu o pipăi încet, încet, să nu se mai termine.

Nişte cyberspectatori izbucnesc în plâns, plâng în hohote stă mileniul să se prăbuşească peste ei şi ei se smiorcăie ca nişte domnişoare de pension, e doar un film, Titanicul

pârâie din toate încheieturile, Jari, lăptarul, hohoteşte de ţi se rupe inima ar vrea să sară în ajutorul naufragiaţilor, stai locului îl avertizez, te-ar putea afecta câmpurile magnetice, nu te juca, senatorul Protopopescu zice că filmul ăsta are iz politic iar doctorul Spiridon se ridică în grabă vrând să cheme o ambulanţă.

Fifi Baston pare foarte mândră de casca ei, se mişcă cu voluptate prin ecranul virtual, ne păcăleşte Moreaugarin, mai zice, ăsta nu e un cinematograf obişnuit, să ne destrăbălăm, eu vă voi cere ajutorul, să mă salveze Haralambie, hai, băiete, înoată voiniceşte, uite, se vede pupa vaporului, acolo sus, la pavilion, se zăresc o mulţime de oameni îngroziţi, o văd şi pe Fifi Baston printre ei, Fifi, dragă, nu te juca, cyberspectatoare obraznică şi neastâmpărată, poate n-a citit instrucţiunile de folosire, săraca.

Toată lumea cântă, râde şi dansează în sala de bal a Titanicului, naufragiaţii iau locul cyberspectatorilor, e o învălmăşeală cumplită, apare şi fantoma lui Fuskas, îl văd şi pe dom’ Lascu, înoată vitejeşte în jurul Titanicului, un pescăruş se odihneşte pe una din elicele Titanicului, parcă-i la Trafalgar, strigă Grigorovici încurcându-şi conductorii electrici, sunt ca o maşinărie cu voce, mai zice Grigorovici.

Fifi Baston îi ţine hangul. Se prostesc amândoi:

— Psihicul nostru e împănat cu conductori electrici!

— E bine burduşit cu cyberspaţiu!

— E împănat cu godzile, cu mosad, cu kgb, cu cia, cu omuleţii verzi, cu catastrofe aeriene, cu marele cutremur de pământ, cu titanici, cu omul zăpezilor, cu reţelele nervoase care-şi caută un nou conducător aşa cum am văzut eu în dosarele x!

— Ce vrei să spui?! ţipă Fifi Baston.

— Creierele noastre sunt suprasolicitate, explică Grigorovici pe un ton savant. Aşa că se crede că Eul nostru, în forma actuală, nu mai este potrivit Creierele îşi vor găsi o

altfel de identitate, înţelegi?!

— Adică ne vom sfârşi? izbucneşte în plâns Fifi Baston.

— Întocmai. E ca şi cum am fi toţi pe puntea Titanicului şi ne-am duce la fund. Aşa o să se şi întâmple! Vom cădea în noi înşine! Asta-i Apocalipsa!

Şi cyberspectatorii sar cu toţii să se cableze la reţeaua mondială, să devină nemuritori, să-şi prelungească agonia, să-şi împrăştie gândurile ticăloase sau generoase pe întreaga noastră planetă, înfulecă biţii pe pâine, hap, hap, hap. Se poate vorbi de un regim digestiv al ideilor. Marea Hăpăială. Să filosofăm cu gura plină, să înfulecăm la cinematograf tot celuloidul, tot covorul de iută, lămpile cu gaz şi întreg cyberspaţiul, să ne gonflăm.

Sala de cinematograf duduie. Duduie motoarele cyberspectatorilor, dum, dum, dum, Ăştia se freacă între picioare, au mâncărimi electrice, aşa se cheamă în termeni ştiinţifici mâncărimile datorate curenţilor electrici, cyberspectatorii intră cu ghetoaiele lor murdare de păcură direct în ficţiune şi fac harcea-parcea din ea şi nici nu le pasă.

Agatha îmi şopteşte că a decodificat întregul Titanic, de la un capăt la altul, a înţeles sensul ascuns. Săracii îi salvează pe cei bogaţi iar cei bogaţi le-o trag săracilor la mişto. Îmi vine să-i trag două palme nesimţitei. Socialismul va triumfa, întăreşte Grigorovici care trage cu urechea la ce vorbesc cei din jurul lui. Rudolf, vânzătorul de ziare stă cu butonul roşu aprins, să se reia scena de final, să nu se mai scufunde Titanicul, să nu mai moară atâta lume, să nu care cumva să izbucnească Al Treilea Război Mondial, să nu se mai gargarisească hoţii şi vardiştii, să dispară corupţia, să avem program de apă caldă tot timpul, Fifi Baston ar vrea să-l ia de guler pe bietul Rudolf, să nu care cumva să ne amendeze cineva că întoarcem frumoasa navă din drumul ei către pieire. Realitatea virtuală începe să scârţâie ameninţător, cinematograful se zgâlţâie, miroase a alge,

doi homosexuali din rândul din faţă mor din cauza unei combustii interne, moare de inimă o sopranā de la opera din Adamville, Adam şi Eva se transformă în Romeo şi Julieta, Africa străpunge Europa, Luna cade în soare, circuitele reţelei se încing foarte tare, iese fum, nici n-ar avea cum să nu iasă fum, virtualul trage la foaie, întregul Adamville se rupe în două, şi nouă ni se rupe, zic nişte derbedei, uşile cinematografului sar din ţâţâni, vine armata cu tancurile să vadă ce şi cum, vin şi nişte poliţişti şi nişte agenţi secreţi, nu-i godzila, nu-s gherilele cubaneze, nu-s extratereştrii, e chiar Titanicul smuls din realitatea virtuală, navigând către Soare-Răsare, în jos, pe bulevard.

CAPITOLUL TREIZECI

BALENA UMPLUTĂ CU MIGOLE

Arkkai Gabroz ne-a scos din încurcătură.

Se ducea să vâneze balene-de-sticlă în îndepărtatul Nord. Ne-a ucis copiile şi ne-a omenit cu zeamă de praf de puşcă şi balenă umplută cu migole.

Le ştia el pe toate, Arkkai Gabroz. Era trecut prin multe. L-am întrebat:

— Cine a plănuit Universul?

Arkkai Gabroz a stat o clipă să se gândească. Ne-a spus:

— E mare păcat să vorbeşti despre lucruri neimportante când ai în faţă o minunăţie cum e balena umplută cu migole!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

MADAM BRIZARD

Cum alergam în urma Titanicului, m-a strigat madam Brizard să-mi spună vreo două.

Parcă nu-i trecuse supărarea. Mi-a zis:

— Te duci parcă te-ai întoarce.

— Cum?

— Eşti dar parc-ai fi altul care eşti chiar tu.

— Cine?

— Nu lumea te conţine pe tine ci tu pe ea.

— Când?

— Agatha e cheia timpului.

— Ce?

— Ea e nemurirea.

— De ce?

— Pentru că tu eşti începutul şi sfârşitul.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

MARELE JOC

Ca s-o găsesc pe Silvena Moreno trebuia să trec prin Mandhala, mi-a zis Arkkai Gabroz. Zis şi făcut.

Vlasko, trompetistul, s-a dus să vâneze cu el balene-de-sticlă în îndepărtatul Nord.

La despărţire am tras o duşcă de zeamă de praf de puşcă şi ne-am jurat frăţie pe viaţă.

Cum urcam spre Mandhala, l-am întâlnit pe unu, cu joben care cânta la clarinet. Stătea cocoţat pe catargul unei epave. Când scotea un sunet ascuţit, cerul se umplea de vietăţi rapide. Când scotea o notă gravă, se animau o mulţime de vietăţi lente.

L-am întrebat nerăbdător pe omul cu joben:

— Care-i drumu’ spre Mandhala?!

Omul cu joben s-a oprit din cântat şi mi-a strigat înveselit:

— Dar ce te grăbeşti aşa, soldăţoiule?!

— L-am luat urma lu’ Ib Hassan!

— Aha!

— O să-l fac harcea-parcea! m-am cocoşit eu.

— Eşti foarte hotărât!

— Nu mai are scăpare, să mor dacă mint!

— Oho!

— Aiurea! Nici nu-ţi pasă!

— Ba bine că nu!

— N-ai nici în clin nici în mânecă!

— Pe ce te bazezi?! m-a întrebat omul cu joben rânjind periculos.

— Mă bazez, am minţit eu înroşindu-mă tot.

Omul cu joben a bombănit ceva, nu ştiu ce. Mi-a spus că-s cam înfumurat. Că nu e mare lucru de capu’ meu. Că Ib Hsssan ar fi manipulat de-un şmecher. Nu se ştie de cine.

— Nimeni nu ştie, tipule!

— Aha!

— Are o putere grozavă, Ib Hassan!

— Sanchi!

— Nu te prosti, n-o să-ţi fie uşor!

— Oare?! m-am mirat eu ca un prostovan.

— Trebuie să-l numeri ca să-l poţi învinge!

— Ib Hassan e unu, singur, omule! am răcnit furios că omu’ cu jobenu’ îmi tot stătea în cale.

Mi-a zis de la obraz că-s prost, prost.

— Ascultă, soldăţoiule! Ib Hassan se poate multiplica după numărul de aur. Are o rată de multiplicare. Crezi că-i aici dar e în altă parte. Ib Hassan visează să intre şi el cu drepturi egale în Marele Joc!

— Marele Joc?!

— Dar ce credeai?

— Ce să fie Marele Joc?!

— Puţini ştiu. E în planul ascuns al lumii. Noi suntem propoziţiile lui, indicaţiile lui. Jocul nu, se află, trebuie aflat. Asta caută Ib Hassan. Dar tu, soldăţoiule eşti prea arogant ca să înţelegi lucrurile astea subtile. Aş putea să te bidimensionalizez. Crede-mă pe cuvânt! Vii şi-mi tulburi liniştea şi-mi strici aerul. Vrei să mă pui la încercare?! Nici n-ai habar de Marele Joc şi vrei să-l înfrângi pe Ib Hassan?! Nu bănui măcar care ar fi rostul Universului, soldăţoiule. Şi nici nu apreciezi măcar o piesă de jazz ca lumea. Crezi că degeaba stau aici, cocoţat pe epava asta şi cânt în draci? O fac pentru a-i bucura pe cei care trec spre Mandhala. Ştii ce-i Mandhala? Să-ţi spun eu secretul. Mandhala nu e. Dar trebui să încerci s-o atingi măcar aşa inexistentă cum e. Asta e frumuseţea! Poţi înţelege, soldăţoiule?! Mandhala te înfulecă pe negândite Apare când nu te aştepţi şi te face să

dispari. N-o poţi cuprinde pentru că nu există. Iar Ib Hassan? Naivule! Are legături oculte. Sunt mai mulţi care vor să intre în Marele Joc. Şi Mandhala face parte din jocul ăsta. Taci, nu scoate o vorbă. Ce să înţelegi? Aici nu trebuie să lucrezi nici cu mintea nici cu inima. Nu e lucrare omenească. Mai mult ca sigur ai descoperit urma celei de-a patra popii a lui Ib Hassan. Arată precum generalul dar nu e Ib Hassan. Înţelegi, soldăţoiule? Nu înţelegi. În toată povestea aste cu Mandhala şi cu Marele Joc se aplică principiul lui unu care se multiplică!

— Nu e vorba de principiul lumilor incluse? am întrebat eu făcând cumva pe nebunu'.

— Taci! Baţi câmpii. O să-ţi vând un pont. Ib Hassan nu iubeşte cifra şapte. Nici n-o poate pronunţa. Ăsta e clenciul, nu poate. A tăiat limba unor felceri de-ai lui care tot îi dădeau cu şapte, ba în sus, ba în jos. E un mister!

— Ştiam eu câte ceva, am mormăit nevrând să mă las călcat pe coadă de omu' cu jobenu'.

— Mai ai glas? a continuat el izbucnind în hohote de râs.

— Îmi dai drumu' să trec? l-am întrebat săltând de pe un picior pe altul.

— Credeai că nu? Zi drept, par aşa, un căcăcios? Zi, soldăţoiule, par eu aşa de ticălos şi fără de inimă? Ştii eu am o inimă mare, mare. E plină cu aer. Şi asta pentru că iubesc avioanele, păsările şi insectele într-o bună zi o să mă ridic dincolo de ceruri. O să zbor pe deasupra Universului şi-o să râd de năucii care joacă Marele Joc. Asta e ideea de bază, să fii în afara jocului. Să fii un observator. Şi, oricând, să poţi schimba jucătorii. Poţi înţelege asta, soldăţoiule?!

Bătea câmpii. Se ambalase rău de tot. Trebuia să-l laud, să-l perii puţin. Aproape că izbucnise în lacrimi, pramatia, aştepta vorbe de laudă, i-am şi zis. Că-i cel mai tare din parcare. Că e frumos. Că piesele lui de jazz sunt mai tari decât cele ale lui Scott F'gerald. Că lumile pe care le construia din sunete erau cele mai mişto din câte văzusem

eu pe Limbo, pe Ascabia şi pe Juno. I-am zis că e chipeş. Că e deştept. Că Ib Hassan şi alţii ca el sunt nişte pigmei. Că joben ca al lui n-am mai văzut până atunci.

Mi-a mulţumit. M-a strâns în braţe. M-a pupat.

Mi-a şoptit la ureche:

— Îţi mulţumesc, prietene. Du-te.

M-am dus. Drumul se închidea după mine cum făceam un pas, doi. Cerul se deschidea puţin câte puţin Parc-aş fi fost învăluit. O ceaţă violacee plutea în faţa ochilor mei. Din când în când se auzeau sunetele clarinetului. Şi vocea spartă a omului cu joben:

— Oab, badi, badam, oab, badi!

Mi-am văzut de drum. Vietăţile lente nici nu mă vedeau. Poate doar după o mie de ani! Vietăţile rapide păreau nişte puncte mişcătoare, albaştrii, roşii, galbene. Un milion de glasuri se înghesuiau în timpanu’ meu. La minut.

Spaţiul se tot curba. S-a curbat până când s-a umplut pe jumătate cu apă. Din trei puncte diferite s-au născut palmieri, ferigi, corali, o plajă aurie. O broască ţestoasă a ieşit din valuri înotând alene. Ţestoasa s-a holbat la mine.

— Salut, ţestoaso! am strigat eu vesel.

— Ce vânt te-aduce? m-a întrebat ţestoasa cu o voce răguşită şi puţind a scoici, alge, şi cerneală de caracatiţă.

— I-am luat urma lui Ib Hassan! am strigat eu voiniceşte.

— Te înşeli. Umbli după copia lui.

— E bun şi-aşa, mi-am făcut eu repede socoteala în gând.

— Adică vrei să te antrenezi pentru adevărata confruntare?

— Cam aşa ceva, am zis eu nu prea sigur.

— Atunci pentru ce ai ocolit?! Arkkai Gabroz te-a sfătuit, nu-i aşa?! E un golan! Copilul găurilor de vierme. Un aiurit, zău aşa! Mulţi dintre cei care s-au luat după el s-au ţăcnit!

Şi mi-a mai zis nu ştiu ce. Că dansatorii de saraban stăpâneau lumea aceea. Că erau periculoşi. Că trebuia să-i ucid până la unul. Că erau în cârdăşie cu Ib Hassan. Că erau

nişte fiinţe fabuloase. Că uneau spaţiile, că putea fi când tridimensionali când multipli. Că se numărau şi ei ca orice obiect cosmic virtual.

Mi-a împuiat scăfârlia. M-a pus pe jeratic. Mi-a dat imbold.

Că puteam să intru şi eu în Marele Joc, că de fapt asta era menirea mea ascunsă.

— Marele Joc?

— N-ai auzit?

— Ceva, ceva.

— Îl va câştiga cel care va deveni principiul lui unu care se multiplică. Înţelegi?!

Carapacea ţestoasei a început să pulseze. I s-a crăpat botu', a ţâşnit sânge din el. Spaţiul s-a cutremurat. Ţestoasa s-a preschimbat într-o libelulă cât casa. Libelula s-a învârtit prin văzduh. S-a aşezat în calea mea.

— Urcă, Bazar, a zis, te voi duce să-i ucizi pe dansatorii de saraban.

Chiar aşa s-a şi întâmplat. M-a dus într-o sală uriaşă de dans. Erau acolo dansatorii de saraban. Se învârteau, ticăloşii aiurind un muritor. Ăla era ud leoarcă. N-a rezistat multă vreme, săracu'. A dat ortu' popii. O flacără violacee izbucni de sub tunica-i însângerată.

— Micuţule, ce vânt te-aduce pe-acilea?! mi-au strigat dansatorii de saraban schimbând plăcile gramofonului şi aprinzând o mie de lumânări şi lustruind parchetul sălii.

— Pirpiriule, o să-ţi facem de petrecanie!

— Cu ghetoaiele alea pline de păcură vrei să dansezi împreună cu noi?

— Poate că ţi-e cald, soldăţoiule!

— Dă-ţi jos armura!

— Dacă scapi cu viaţă o să-ţi băgăm în piept o armă mortală, aşa să ştii!

— Dar n-o să scapi cu viaţă, ha, ha, ha!

— Am auzit că umbli după Ib Hassan!

— Ia-ţi gândul!
— O să-ţi tăiem ouşoarele!
— Ne facem amultă din hârca ta!
— Să ne luăm de mână!
— Ţi-e frică?!
— Îi este fricăăăăăăă!

Am pornit în vârtejul de saraban. După doi, trei paşi sala de dans se prăbuşi. Se transformă într-o sferă în care ne-am rostogolit unii peste alţii aproape o veşnicie. Am nimerit apoi în burta unei balene, apoi am dansat pe apă şi pe cărbuni aprinşi şi pe cioburile unui uriaş peşte-de-sticlă. Şi dansatorii de saraban m-au pus să număr clipele, paşii, sclipirile plăcii de gramofon în bătaia soarelui ultim al Universului, şi celulele lor care se certau cu celulele mele, mahalagioacele!

Au căzut frânţi în preajma gramofonului. Le curgea sânge din urechi. Aveau nişte urechi clăpăuge, albăstrii, păroase. Abia mai suflau. Le tremura glasul. S-au dat bătuţi. M-am ridicat uşurel şi-am pus o placă.

— Îndurareeeeeeee!

I-am lăsat. Mi-au desfăcut pieptul şi mi-au pus înăuntru un puşcoci de toată frumuseţea. Apoi braţele lor de sticlă s-au spart în mii de cioburi. S-au preschimbat în trunchiuri de palmieri. Din văzduh a coborât libelula născută din ţestoasă şi din ea s-a născut omu' cu jobenu'.

— Bravo, soldăţoiule! Eşti pe bune. Du-te acum.

M-am dus. Am nimerit într-o bifurcaţie. Am privit în sus şi n-am făcut un pas. Am privit în jos şi nu m-am mişcat. Am privit în urmă, nu mi-a venit să mă întorc. Am privit înainte şi n-am îndrăznit s-o pornesc. Am privit la dreapta şi mi-am luat gândul. Pretutindeni erau lucruri înşelătoare care se metamorfozau datorită unor forţe exterioare nouă. Vântul. Apa. Focul.

Am luat-o la stânga.

O femeie-de-oţel m-a strigat din capătul bifurcaţiei. Mi-a

întins mâna. Mi-a strâns degetele uşor. În juru' ei aeru' era rece, rece. M-a privit cu ochi reci.

Mi-a spus:

— Eu sunt nemurirea.

Am crezut-o pe cuvânt.

N-am oprit la capătul unei scări de lemn. De sus cădeau şuvoaie de apă. Vino, mi-a şoptit femeia-nemurire îmbărbătându-mă şi desluşindu-mi drumu'.

— Acolo sus te aşteaptă Absolutul.

— Aha, am zis eu ca un prostăvan.

— Închide ochii. Vei vedea cu ochii minţii.

Am urcat cu băgare de seamă. Îmi tremurau genunchii. În gură aveam un gust sălciu. Urechile îmi vâjâiau. Prin văzduh sfârâiau sfere multicolore. Aha, mi-am zis, începutu' Universului, în sfere se zăreau oraşe, fiinţe, râuri, palmieri, o ţestoasă, un urs polar. L-am zărit şi pe papagalu' Dominic. Papagalu' ăsta ştia toate numele fiinţelor din Univers. La circ l-am văzut, pe Ascabia.

Cum am ajuns în buza Absolutului, femeia-nemurire şi-a scos pumnalul din teacă. Mi l-a întins.

— Omoară-mă chiar acum.

— Nu!

— Omoară-mă dacă vrei să trăieşti. Apoi o să-ţi înmoi palmele în sângele meu. Te ungi pe făţălie. Or să-ţi crească nişte aripi de oţel. O să te azvârli în Absolut. E un turbion acolo. Dacă treci de el vei simţi ecoul Marelui Joc.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

ŞAPTE ÎNTREBĂRI

Omul legii mi-a băgat reflectorul în nas.
A ţipat la mine:
— Te ţii de şotii?
— ...?
Tulburi liniştea publică?
— ...!
— Vrei să-ţi mut fălcile din loc?
— ...?
— Zi, mă, ai ascultat?
— ...?
— Zi, mă, ai vorbit?
— ...!
— Eşti şmecher, mă?!
— ...?
— Faci pe magicianu, cu mine, mă?!

CAPIPOLUL TREIZECI ŞI PATRU

LUMEA E A TA!

Mi-am uns făţălia cu sângele femeii-nemurire. M-a străbătut un curent electric din creştet şi până-n tălpi. M-am trezit aruncat la pământ. Universu' întreg s-a prăbuşit peste mine. Mi-au crescut aripi de oţel. Încet, încet. Eram aşa de nasol!

Am încercat aripioarele, dragele de ele.

Fâl. Fâl. Fâl.

M-am rotit pe deasupra Absolutului. Erau nişte inele rotitoare, roşii, galbene, verzi, albastre. O mulţime de voci lărmuitoare se buluceau pe inelele alea. Am coborât printre ele. Pe o stâncă stăteau nişte bătrâni stafidiţi. Tot numărau, 1,2,3,4,5...1,2,3,4,5. Şi se opreau şi aruncau nişte pietricele prin văzduh. Nu erau pietricele, erau cioburi de sticlă. Bătrânii înfulecau scrumbii afumate şi se credeau nemuritori. Le-am făcut din mână. Nu s-au sinchisit de mine. Nu mă vedeau. Stăteau acolo-n Absolut şi nu le păsa de nimeni. Altundeva am dat peste un boxer. Mi-a zis să ne luăm la întrecere. Mi-a tras un pumn în nas şi m-a îmbărbătat. Mi-a strigat:

— Acum am găsit într-adevăr ceea ce căutam!

Şi iată turbionul!

Titanic, Jobo, alcoolicul, şapte oameni cu joben, Limbo, Ib Hassan, Haralambie de la arsenal, cometa, Mandhala şi aşa mai departe. Era aşa ca un rântaş.

Din Marele Nimic a coborât oracolul din Limbo.

A strigat la mine:

— Trebuie să te hotărăşti repede! Ai dreptul la o singură alegere!

— Numa’ una? am întrebat eu şucărit rău de tot.
— O singură ficţiune, Bazar.
— Ce să fac cu ea?!
— Te pregăteşti pentru adevărata întâlnire cu Ib Hassan!
— Tu hotărăşti destinul meu? am vrut să ştiu.
— Nicidecum, Bazar! Lumea e a ta!
Am ales.
Cerul s-a închis. M-am prăbuşit printre nori. Un halebard care păzea intrarea în jocul ales de mine mi-a smuls aripile de oţel.
— Asta e plata, a zis el zâmbindu-mi strâmb. Ale mele s-au tocit de mult.
Turbionul m-a înghiţit.
Bruuuum.
Jocul se derulă în mare viteză.
— Ib Hassaaasan! am răcnit gata, gata să mă războiesc cu generalu.
Nici n-a vrut să-şi facă apariţia, ticălosu’. Îl auzeam prin ceaţa care se lăsase peste făţălia mea. Număra bombănind, 1,2,3,4,5 1,2,3,4,5. Era cuprins de înfrigurare. Nu se hotăra să-l zică pe şapte. Îi era groază de şapte, ha, ha, ha. Acum îl prind, mi-am zis, îl şterg de pe faţa pământului, îl fac arşice şi-l cotonogesc eu şi pe Ib Hassan cel adevărat, să-mi fac mâna cu ăsta, cu Ib Hassan din joc.
Întreg spaţiul s-a cutremurat. Un fulger violet a luminat depărtările. Au trecut nişte pitici în goană lăsând spânzurate-n cer nişte făclii.
Spaţiul s-a umflat. Era bubos tot. Din fiecare umflătură au ieşit dintr-odată nişte arătări argintii. Fantome erau. Au hohotit fantomele la mine. Ib Hassan le strunea. L-am zărit. Ib Hassan nu era Ib Hassan. Ochişorii-i străluceau în palmă. Pântecele lui avea forma unui fier de călcat. Genunchii săi păreau două ace de mare. Pieptu’ o caracatiţă. Iar scăfârlia? Ce să fi fost?
O meduză!

Ce vrei? s-a răstit la mine Ib Haasan.
— M-ai ucis la Bunna Sol!
— Nu regret.
— Vrei să intri în Marele Joc?!
— Cine te-e aiurit? Nu există niciun joc.
— Tot o să te ucid!
— Poţi ucide o fantomă?!
— Eşti un ticălos!
— Ticăloşii conduc lumea, Bazar! N-ai aflat încă?! Nu te-ai dumirit?! Noi suntem liantul! Noi, ticăloşii.
— Minţi!
— Voi face ceea ce trebuie să fac. Nimeni nu mă poate opri.
— Înainte de asta o să-ţi fac eu felu'!
— Prostule! N-ai ieşire.
— Tu nu mai ai ieşite! am răcnind sforţându-mă să număr până la şapte.
Am zis repede, fără să clipesc:
— Şapte oameni cu joben!
— Nuuuuu!
— Şapte zile!
— Nuuuuu!
— Şapte inele are curcubeul!
— Nuuuuu!
Ne-am prăbuşit prin timp.
Am ajuns pe o plajă însorită. Ib Hassan începu să pescuiască aruncând cârligul după un uriaş peşte-de-sticlă. Parcă nici nu-i mai păsa de mine. L-am strigat. Ce mai punea la cale. Eram uniţi în joc. S-a făcut că nu m-aude. Nu prea-i convenea. Nici eu nu-l puteam ucide, nici el nu-mi putea face de petrecanie. L-am strigat din nou. S-a întors pe jumătate. A scuipat supărat. Apoi a rânjit şi mi-a făcut cu ochiu'.
Mi-a zis:
— Bazar, Bazar, nu ştii să numeri! Eu sunt a cincea copie

a lui Ib Hassan. În Mandhala sunt şapte copii în total. Dar poate să spună cineva că Mandhala-i unică?! Poate că are şi ea copii. Vezi tu, asta e esenţa Marelui Joc!

— Zicea-i că nu e niciun mare joc!

— Te-am pus la încercare.

— Ahaa, am făcut eu prostindu-mă niţel.

— Uite, paradisul. Ăsta e paradisul. Vrei o banană? Ia o banană! Vrei o femeie? Cheamă o femeie! Vrei o comoară?! întinde mâna şi ia comoara. Orice e posibil aici. Trebuie doar să înţelegi bine semnele şi simbolurile. Dă-te de-a dura. Îmbată-te. Giugiuleşte-te. Fă-ţi de cap. Ce să-ţi mai pese? Lumea e a ta.

Poate că avea dreptate. La ce bun să alerg iar prin Absolut, să stau în cârcă cu oracolu' din Limbo, să omor femei-de-oţel şi să mânjesc cu sângele lor şi să le vin de hac dansatorilor de saraban. La urma urmei puteam să-mi odihnesc hoitu' pe plaja aia încântătoare. Să chem nişte femei. Să nu mai ştiu de mine.

Cum visam, am zărit un colţ de cer îngălbenindu-se.

Scoicile s-au făcut gelatină iar soarele s-a sleit. Entropia îl ataca pe Ib Hassan din toate părţile, l-am spus-o. S-a supărat.

— Crezi că n-am observat? Dar vreau să mai rămân un pic să găsesc răspunsul pentru frământările mele.

— Ce te frământă?!

— Stomacul. El e cauza tuturor relelor. Stomacul e lucrarea Diavolului:

— Te-ai ramolit, Ib Hassan, l-am luat eu peste picior.

— Pot s-o fac, Bazar! Pot să schimb lumea!

— Nimeni n-a îndrăznit să folosească alte coduri!

Ib Hassan a luat-o la fugă pe plajă. O flacără violacee i-a izbucnit din trup. Roata de foc s-a rostogolit până când s-a preschimbat într-un inel rotitor.

Omul cu joben m-a scos din Mandhala. Mi-a spus arătându-mi drumul către Longville:

— Ai avut mare noroc, drahmanii din Mandhala dormeau duşi.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

MONOPOL

Într-o bună zi, guvernul a pus monopol pe nemurire. Asta s-a întâmplat după ce m-au eliberat pe cauţiune.

Omul legii s-a stropşit la mine. Ce să-mi facă? Mi-a înapoiat cravata şi şireturile de le ghete.

Rudolf, vânzătorul de ziare, m-a întâmpinat la poartă şi mi-a arătat ştirea. Dacă avea economii, puteai să-ţi cumperi o viaţă sau două. Dacă nu, puteai semna un contract cu guvernul. Lucrai pentru el la exploatările subterane de pe Ascabia sau la lucrările subacvatice de pe Limbo. Pentru zece ani de muncă grea puteai primi în schimb o jumătate de secol de viaţă.

O dată pe săptămână, nişte inspectori umblau prin Adamville din casă în casă. Aveau biciclete, triciclete cu motor. Pulpanele pardesiului lor fâlfâiau ca nişte pânze de corabie. Cauciucurile roţilor erau peste măsură de groase. Lăsau urme adânci prin praful roşiatic al străzilor din Adamville.

Inspectorii aveau nişte volume voluminoase. Nişte registre. Erau prinse în cotor din piele de căprioară. Erau bine întreţinute. Paginile lor erau curate, fără pete de cerneală. Inspectorii aveau un scris îngrijit. Literele erau uşor buclate. Din loc în loc câte un paragraf te lăsa să răsufli.

În registre, inspectorii scriau câte-n Lună şi-n stele. De ce Mama Filoni a zburat prin văzduh. De ce doctorul Spiridon cercetează curburile spaţiului. Cum de s-a făcut de-a murit dom’ Lascu după ce-a băut apă din Triunghiul Bermudelor. Cine a găsit oul filosofal şi unde l-a dosit, dacă nu cumva l-a vândut duşmanilor noştri de moarte sau dacă nu cumva l-a

mâncat dintr-o foarte mare greşeală.

Aveau multă treabă inspectorii. Scriau în registre cine s-a mai certat cu cine. Cine cui îi poartă sâmbetele. Cine pe cine bârfeşte. Cine pe cine ia în unghii. Care s-a mai răzvrătit împotriva guvernului. Care nu-şi ţine gura. Cui nu-i mai place viaţa din Adamville. Cine pe cine mai dă în gât. Cine pe cine mai încondeiază. Să facă acolo o cât de mică turnătorie.

Inspectorii verificau zi de zi starea de spirit a populaţiei şi controlau modul în care erau respectate tehnologiile de întreţinere. Cercetau dacă am plătit impozitele. Calculau câte vieţi mai avem de trăit în contul guvernului. Analizau indicatorii de mediu.

Să nu care cumva să ne îmbolnăvim. Să nu murim înainte de termen. Să nu scadă încrederea în politica economică a guvernului, să nu care cumva să se schimbe eventualele nemulţumiri într-un curent revoluţionar.

Numai Agatha făcea pe nebuna. Nici măcar nu s-a dus la ghişeu să-şi cumpere şi ea o viaţă. Zicea că e nemuritoare că aşa îi spusese madam Brizard care-i ghicise în cafea.

Se juca cu oamenii guvernului, nebuna!

Aşteptam sosirea inspectorilor cu mare emoţie. Pregăteam pentru ei băuturi fine, ţigări de foi şi câte un mic dar. Făceam curăţenie şi aeriseam bine încăperile. Scoteam paharele şi tacâmurile de sărbători. Măturam curtea şi trotuarul. Adunam crenguţe de brad la fereastră şi ghirlande de flori exotice de uşa de la intrare. Doseam antenele de televiziune eu care prindeam posturi străine.

Posturile străine de televiziune transmiteau tot felul de ştiri răuvoitoare despre Adamville.

Ele sunau cam aşa:

— Guvernul din Adamville se află în febra negocierilor cu extratereştrii. Se pare că cei din Adamville au luat-o înaintea ruşilor, japonezilor şi americanilor. Potrivit unor surse care au dorit să-şi păstreze anonimatul, se pune le

cale o alianţă militară de nezdruncinat.

— Potrivit unor studii recente, cei din Adamville aparţin unei rase degenerate. Şi au plănuit să pună mâna pe întreaga planetă pentru a-şi lărgi spaţiul vital. Se pregătesc de război de mai bine de un sfert de veac iar Alianţa Statelor Unite nu a luat până acum niciun fel de măsură eficientă pentru a pune capăt acestei periculoase situaţii.

— Generatoarele de nemurire din Adamville distrug stratul de ozon. Deşi a fost avertizat în numeroase rânduri asupra acestei stări de lucruri dezastruoase, guvernul din Adamville e refuzat până acum să ia măsuri de protecţie.

— Specialiştii Centrului de Studii Paranormale din Toronto au avertizat Alianţa Statelor Unite că în Adamville se înregistrează anomalii magnetice stranii care ar putea fi efectul unor exerciţii repetate de magie. Guvernul din Adamville a precizat într-o notă oficială că nu are cunoştinţă de o asemenea stare de lucruri dar că e posibil să facă unele cercetări în acest sens.

Asta-i!

Toată planeta era cu ochii pe noi. Toţi ne invidiau, ne înjurau şi ne purtau sâmbetele. Ar fi fost cu toţii bucuroşi să ne rupem gâtul şi să ne scufundăm în mare.

Umblau tot felul de zvonuri.

Puneam la cale un inopinat exod spre stele. Navele noastre aveau să consume la lansare tot oxigenul de pe Pământ.

Noi, cei din Adamville, nici n-am fi existat. Eram doar expresia materială a unor deformaţii magnetice ale câmpului terestru.

Eram cu toţii bolnavi de tuberculoză.

Nu eram oameni, de fapt, ci nişte microbi gigantici care puteau lua forme humanoide.

Ne-am fi mâncat unii pe alţii în mare secret. Şi pe deasupra am fi fost foarte cârcotaşi şi foarte bârfitori. Trăgeam pe ascuns petrol din conducta euro-asiatică.

Golisem muzeele lumii şi aveam de gând să furăm statuia libertăţii. Şi, mai mult ca sigur, noi eram cei care furaseră colierul reginei din Saba.

Dar nouă nu ne păsa!

Îi aşteptam nerăbdători pe inspectori. Aveau ei o mulţime de informaţii extrase direct din Câmpul Informaţional Universal.

Aveau ei metodele lor.

Iar informaţiile pe care ni le aduceau îţi strepezeau dinţii, pe cuvânt dacă mint!

Ziceau:

— Un funcţionar de la Ministerul Comunicării a pus la punct un sistem de urmărire a cetăţenilor prin reţeaua de televiziune.

— Un grup de oameni de ştiinţă condus de Arnold Arnoldowski e pe cale de a descoperi o trecere într-un alt Univers, în curând vom putea emigra cu forme legale într-o lume mai bună şi mai dreaptă!

— Atenţiune, cetăţeni! Lumea noastră politică este în mare pericol! Câmpurile informaţionale ale oamenilor noştri politici pot fi virusate de la mare distanţă! Vă rugăm să ne ajutaţi să descoperim staţiile de ascultare ale duşmanului! Parlamentul nostru ar putea fi teleghidat de la Moscova, de la New York, de pe Limbo sau de pe Ascabia!

— Armata a descoperit o reţea de tunele săpate pe sub Adamville încă din anii ’50. E vorba de o grupare paramilitară a fantomelor din Beauburg.

— Şobolanul de Adamville a suferit o mutaţie genetică în toată această vară. Ne aşteptăm la o invazie de proporţii la suprafaţă chiar în aceste zile. Trebuie să luăm măsuri. Veţi primi arme de foc şi capcane electromagnetice.

Tătărăscu a întrebat plin de curiozitate:

— Ce-i cu şobolanul ăsta, domnilor?

— Se hrăneşte cu fier! au explicat inspectorii luând o mină foarte gravă.

— E imposibil, am zis noi nevenindu-ne să credem o asemenea bazaconie greu de înghiţit.

— Ba e posibil! Din cauza unor fluctuaţii ale Câmpului Informaţional Universal! Totul e posibil! Trebuie să fim vigilenţi! Suntem în pericol! În curând vom porni un adevărat război pe viaţă şi pe moarte.

Grigorovici, Fifi Baston şi Rudolf au vrut să ştie dacă nemurirea e în pericol.

— Nuuuuu, au răspuns inspectorii în cor.

— Pe cuvânt? am întrebat eu mort de curiozitate.

— Nici ruşii, nici americanii, nici pataggonezii nu vor pune mâna pe secretul nemuririi! Şi nici şobolanii!

Bravo! Bravo!

Adamville era impenetrabil. O citadelă de necucerit. Cuib de vulturi pe deasupra mării. Turn pierdut printre nori. Cetate ideală. Lume suspendată în spaţiu şi timp. Soldaţi fioroşi păzeau punţile, drumurile, trecerile şi turbioanele. Prin văzduh duduiau fortăreţe zburătoare bine burduşite cu rachete şi bombe.

Iar noi?!

Ne făceam de cap aşa cum eram, bine apăraţi. În fiecare sâmbătă puneam la cale un carnaval de pomină. Să moară vecinii de necaz. Guvernul transmitea carnavalul pe toate reţelele Tv de pe planetă. O echipă impresionantă de profesionişti ai iluziei se ocupau de înfăţişarea noastră. Pe ecranele din întreaga lume apăream mai graşi, mai frumoşi.

Te duceai la magazin. Din cer cădea o ploaie electrică. Piloţii fortăreţelor zburătoare ne făceau semne vesele cu beretele lor.

Vânzătorul te îmbia să-ţi alegi o viaţă:

— Poftim, poftim. Ce v-aţi dori?

— Aveţi o viaţă cu aventuri? întrebai dacă cumva viaţa pe care o duceai era prea plicticoasă.

— Avem cu aventuri.

— Dar ce fel de aventuri?

— Depinde.
— Aha.
— Avem şi aventuri macabre, avem şi aventuri vesele.
— Înţeleg.
— Avem aventuri pe Dimbo, prin lupanare.
— Oho.
— Avem aventuri cu generalul Ib Hassan!
— Ola!
— Avem aventuri cu Agatha!
— Serios?!

Uite-aşa m-am mirat eu. Că Agatha se vânduse guvernului. Că-şi lăsase trupul copiat în mii de exemplare. Cum a putut să facă aşa ceva?! Şi eu? Eu pe cine iubeam? Cum să-l las pe Tătărăscu să aibă şi el o Agathă? Cum să-l las pe pictorul Bonifaciu s-o pipăie pe Agatha cu neruşinare într-o altă viaţă de-a lui?!

Se întreceau cu gluma cei din Adamville!

Haralambie de la Arsenal a inventat vieţile multiple. Fifi Baston e descoperit efectul de elice al vieţilor multiple. Madam Brizard a inventat un aparat cu ajutorul căruia puteai să trăieşti în acelaşi timp viaţa unui albatros, a unei furnici sau a unei femei dacă erai cumva bărbat.

Anii au trecut ca vântul. Ţin minte că inspectorii imortalizau zilele noastre de naştere şi ne făceau şi ei tot felul de surprize. Când împlineai două sute sau o mie de ani puteai primi în dar o maşină de curse de formula unu sau o grădină suspendată-n cer. Oameni de treabă, inspectorii. Nici nu bănuiau că mă pregăteam pentru două dintre cele mai teribile numere de magie pe care le făcusem în viaţa mea. N-aveau habar.

Băteau uşor în geam.

— Cine-i?! strigam noi făcând pe neştiutorii.

— Deschideţi, cetăţeni! strigau inspectorii luminându-şi faţa cu lanternele.

Ce bucurie. Ce de îmbrăţişări. Ce de pupături. Strângeri

de mână. Zâmbete largi. Cascadă de vorbe sprinţare. Aşa era mereu, aşa va fi. Inspectori şi cetăţeni, mână-n mână, gând în gând.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

LONGVILLE

Într-o lună am năvălit val-vârtej în cârciuma lu’ Jean Limbosu’ din Longville.

Acolo-şi freca mândreţea de curuţ, sirena mea, Silvena Mureno. Cum m-au văzut, fioros şi furios, curveturile au început să urle pline de înverşunare. Au aruncat în mine cu solzi, cu cochilii de melci şi cu meduze. M-au scuipat. M-au lovit peste făţălie cu cozile lor umede, umede. Au încercat să mă sugrume cu pletele lor prin care sâsâiau ghemuri de şerpi de mare. Nişte nebune. Ţâţoase cu gura mare şi pline de draci.

Jean Limbosu’ s-a făcut stacojiu.

Nu se aştepta să-i cad pe cap pe nepusă masă. Îl avertizase nu ştiu care că umblu după Ib Hassan prin lumile nebune da’ n-a crezut până nu m-a văzut.

Mă ştia el bine, se vedea de la o poştă. I s-a crăpat braţu’ de cristal. I s-a umezit ochişoru’. Unu’ avea pocitania. Pe celălalt îl pierduse în bătălia de pe Gomela. L-am simţit eu. Îi bubuia inimioara. Îi fierbea sângele. Îi tremurau genunchii.

— Noroc, făţălie! i-am zis.

— Noroc, frate! a mormăit Limbosu’ vrând să mă ducă de nas. Mi-a întins o halbă de bere subţiată cu zeamă de praf de puşcă. Am dat halba pe gât da’ tot nu m-am înmuiat.

Limbosu’ mi-a mai întins una doar, doar m-o da la podea. Eu l-am luat de gât. L-am înţepat cu spanda-ntre coaste. L-am tras de bărbuţa de ţap. I-am înfundat un pumn în nasu-i borcănat. I-am şuierat la ureche:

— Făţălie, ai băgat-o pe mânecă.

— Cruţă-mă, Bazar!

Al dracu’, Jean Limbosu’. Mi-a zis plângând în hohote că făcuse afaceri cu cadavrele de la Bunna Sol. Caporalu’ lu’ Ib Hassan cărase morţii de pe câmpu’ de luptă. Floarea soldăţimii siderale trecuse prin mâinile spurcate ale lu’ Jean Limbosu’ sub formă de hoit.

Mare pramatie, Jean. Te-ar fi vândut pentr-un galben, nu mai mult. Ce ticălos!

Mi-a pupat mâinile, mi-a pupat bocancii. S-a lovit cu fruntea de podea în timp ce curviştinele se dădeau şi ele de ceasul morţii. Ţipau, nebunele.

Cum am întrebat de Silvena Mureno, Jean Limbosu’ a făcut feţe, feţe. Că Silvena ar fi fost puicuţa unuia din garda imperială şi alte minciuni gogonate:

L-am înghiontit, i-am tras un dos de palmă. Şmecher, Limbosu’, avea o carabină sub şorţu-i pătat de grăsime şi de bere. Am fost mai iute ca el. L-am spintecat ca pe un porc.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

PRIMUL OU FILOZOFAL

Cu ce ne confruntăm în spaţiul ficţional?!

Iată o întrebare tulburătoare pe care trebuie să ţi-o pună orice magician care se respectă.

Mi-am pus-o întotdeauna. Este magicianul un erou? Este al imaginarului sau al realului?!

Alergând pe această graniţă fragilă nu pot să nu observ că limita este anunţată de vecinătăţi. Jocul ficţiunii şi al realului creează un turbion de nebănuit. Un spaţiu virtual în care cel neexperimentat se poate rătăci cu uşurinţă. Atâta vreme cât aparenţa de soliditate a materiei e dată de viteza ameţitoare a particulei, atunci lucrurile îşi pierd consistenţa şi importanţa ca lucruri într-un sistem de referinţă. Magia poate fi sau nu poate fi. Poate că nu acesta este aspectul cel mai important pe care trebuie să-l iau eu în consideraţie.

Nu cantitatea ci calitatea, afirm eu angajându-mă pe un drum bătut de atâta vreme, e dezlegarea, superbia şi mizeria textului de sfârşit de secol.

Cum îmi construiesc erou într-o lume care dărâmă soclurile cu o viteză uimitoare? Sigur că fiecare-şi poate construi un erou. O hrană zilnică. Fiecare dintre noi e racordat la un model la o ficţiune exemplară. Mai mult sau mai puţin. Dar acceptând fragila graniţă dintre real şi imaginar, cine este eroul?!

Să fiu ca cine? Pe cine să urmez? Să-l imit, pe care? Cu cine să mă confund?

Trăim periculos într-o lume de imagini. Imaginile ne sorb, ne multiplică. Ar putea fi oglinzi mişcătoare.

Predispusă la acte ficţionale, fiinţa umană pare să-şi

piardă sensul într-o lume aparent sufocată de eroi. A te raporta devine primul pas către manipulare. Aşa devii vulnerabil.

Chemaţi să construiască imagini, magicienii se arată a fi neguvernabili. Magicianul se sustrage. Poate trăi simplu, fără fast, fără prea plina aroganţă pe care ţi-ar da-o bogăţia spirituală. Magicianul nu exaltă diferenţa.

Să construim eroi. Strigătul de luptă al scriitorului, surâsul magicianului. Scriitorii îşi construiesc eroii cu minuţie. Unii mai inspiraţi alţii aşteptând gloria care va să vină. Unii numărându-şi cărţile, alţii rescriindu-şi carte de debut convinşi că Cititorul Model va sesiza diferenţa.

Dar Universul e Erou sau Text. Aici doar magicianul în lucrarea lui poate aduce puţină lumină.

Ca Erou, Universul are o secretă acţiune. Dar presiunea veşniciei şi discontinuitatea Timpului, în mari sisteme, anulează acţiunea aşa cum o înţelegem noi ca acţiune.

Ca Text, iarăşi, Universul ar putea fi interpretat corespunzător printr-un act de magie. În mod fals matematica oferă soluţii ecuaţiilor enigmatice. De ce nu ar fi fiinţele nemuritoare?

Dacă ar fi, atunci ar putea umple Universul cu uşurinţă. Mai mult, de ce sunt atât de diverse?! Oare aceasta anunţă interferenţa universală? Azi leu, mâine migolă?

Există oare o graniţă între ficţiune şi real sau e doar o interferenţă? E posibil ca magicianul, pornit odiseic în căutarea realului, să descopere că de fapt totul e doar o superbă ficţiune exemplară. În asta aş vedea superbia şi mizerie filosofării. Dar dacă e vremea Noilor Filosofi sau a Eroului trebuie să răspundă actele şi nu vocile.

Discontinuitatea ar putea explicita diversitatea. Iar diversitatea ar putea da semn despre o oarecare teamă. Ar fi o dovadă a existenţei Eroului .Din teamă şi nu din curaj face ce face Eroul. El are a se teme de stricarea lumii şi tocmai de aceea face ceea ce face şi care-l defineşte ca

erou.

Diversitatea pune în cauză existenţa magicianului. Iar magicianul nu are decât a accepta sau nu explozia formelor nu ca pe un capriciu ci ca pe o indicaţie din planul ascuns al lumii.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

AL DOILEA OU FILOZOFAL

Eu, magicianul, nu e totuna cu:

— Eu, ca magician.

Dar trăim într-o lume de texte. Fie o propoziţie simplă sau un raport confidenţial sau un roman, textele se grupează şi se regrupează insinuându-se în viaţa noastră pe negândite, agresându-ne chemându-ne într-o zonă a perversităţii.

Magicianul cunoaşte principiul care sună cam aşa:

— Manipulatorul care este manipulat.

În mod clar, citirea textelor poate sta sub directiva acestui principiu. Ea premerge interpretării şi reflectării. Pare aici o abilă predispoziţie darwinistă conform căreia ne construim şi ne reconstruim aleatoriu şi imperfect pe o înşelătoare axă continuă a Timpului. În marginea lucrurilor se află însă numeroase erori de interpretare care bulversează atitudinea contemplativă şi meditativă dinamitând încercarea către Absolut.

Aparent plasaţi pe un vector al continuităţii căutăm cu disperare un posibil sistem de referinţă, o raportare liniştitoare. Sistemul poate sublima într-o casă, într-o afacere, o clipă de iubire, un scaun, un jilţ, un tron.

De aici dorinţa irepresibilă de a construi perfecţiunea, de a stabili şi restabili ordinea lumii, de a accepta în mod straniu dictatura textului.

A ieşi din Text, e semn de nebunie şi de libertate. Dar poate fi şi semn al confuziei.

Ca magician mă întreb dacă Textul poate fi liber, dacă e liber cumva. Descopăr cu un soi de bucurie ticăloasă că

textele nu sunt nici pe departe libere ci doar libertine. Înţeleg prin aceasta că ele sunt produse şi puse în circulaţie. Nu s-a descoperit încă un roman sau o notă informativă oare să se fi scris singure. Gândindu-mă însă la totalitatea şi diversitatea textelor din Univers încep să am unele îndoieli.

A citi un text, e una. A citi Textul, e cu totul altceva, presupune atitudine insurgenţă. A citi un text e de multe ori echivalent cu căutarea unui companion docil şi confortabil. Războaiele noastre cu textele sunt de cele mai multe ori mici ieşiri la iarbă verde, oarecări flecăreli.

Este semnul vădit nu al ignoranţei ci al unui armistiţiu vinovat. Nu şi în cazul Magicianului.

Magicianul se confundă cu hazardul. El are manifestări entropice şi din acest punct de vedere este neguvernabil. El deconstruieşte sistemele de referinţă precare. Este acolo unde nu este. El vrăjeşte. Acoperă cu văl şi zideşte acolo unde nu poate fi nimic de zidit. Magicianul însă nu este numit, de regulă, şi nici nu cade în greşeala de a se numi. El nu este un iniţiat, el iniţiază. Iniţierea în Text, sub acest aspect, nu are de-a face cu serviciul mărunt de lectură.

Iniţierea nu este o mână întinsă prieteneşte sau poftirea la ospăţul bestial de texte.

Ea este însăşi citirea, însuşi textul în întregul său, fără a exersa dihotomia gol – plin.

Eu, magicianul, aş putea indica aici erosul. Pătrunderea în text, orgasmul magic.

Pare o fundătură însă. Interpretarea textelor din această măruntă perspectivă oferă vocilor dictatoriale care înfig steguleţe în noile teritorii, un deliciu nemaiîntâlnit.

Fie literari, fie filosofi, fie oameni politici, dictatorii textelor, deşi instituie monopol asupra lor, sunt produsele acestora. Sunt devotaţi de furtunoasa mare a textelor. Tocmai aici are Magicianul un cuvânt de spus.

Schimbarea textelor are, în mod fals, o legătură, impusă

violent, cu furia maselor hotărâte în schimbarea violentă.

După ce-ai rupt textele cele vechi, te trezeşti împresurat de texte şi anunţi, cu pioşenie sau revoltă, revoluţia continuă.

Dar nimic mai neadevărat!

Discontinuitatea, hazardul, entropia şi alte câteva te înşală, prin aparenţă, pe tine, spiritul insurgent. Citirea textelor, ce-i drept, reclamă anumite reguli de joc. Acceptarea lor nu înseamnă altceva decât alterarea unor grade de libertate.

A vorbi despre libertate, pare a fi un act suprem.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

AL TREILEA OU FILOZOFAL

Magicianul pare a fi în contra Diavolului. Sau poate că este dincolo de el.

Diavolul produce numeroase texte deşi, în mod paradoxal, el nu ştie să scrie, Aici pare a fi vulnerabilitatea lui.

El evită să se angajeze. Pervers şi diabolic, el propune textele sale spre citire şi interpretare zornăind chei false.

Textele lui sunt frumoase. Amăgitoare. Chiar spumoase. Dacă le răsfoieşti îţi rămâne pe degete pucioasă.

Ai zice că poluează bunul simţ.

Dar asta nu-i nimic din ceea ce este. Diavolul are şi el darul ubicuităţii asemenea magicianului. Lasă o amprentă, o dâră fumegândă. Şi el fiinţă fabuloasă. Înger căzut. Aruncându-se temerar sub zidurile Cetăţii Ideale încercând s-o surpe prin foc şi cutremur. Înger renegat. L-a produs Singularitatea Esenţială în dauna plictisului cosmic. A fost luat în custodie vremelnică aici, pe Pământ.

Diavolul nu se arată magicianului şi tocmai de aceea magicianul vorbeşte foarte rar despre el.

Ai zice că e un rău necesar. Dar asta nu-i nimic din ceea ce este. El este Răul dar şi suma tuturor relelor. Din acest punct de vedere Diavolul pare a avea un destin tragico-comic. Când roşu până la incandescent când negru ca smoala.

El trece val-vârtej prin corpuri. Pentru a i se sustrage unii au inventat decorporalitatea ca remediu ultim. Şi au căzut în capcană. Banii, fiinţe nevolnice, par a fi ochii Diavolului, galbenii. Nimic mai fals. Diavolul nu are ochi aşa cum nu

are nici mâini, nici picioare. Aici pare să fie lipsa de asemănare cu omul. Căutându-l pe Diavol prin corpuri vezi doar urma fumegândă. Desfăşurând acest înţeles am putea schimba planurile căci Diavolul siluieşte textele produse de altcineva aşa cum încearcă să siluiască bietele corpuri.

El perverteşte semnatarul afirmând că textele sale sunt semnate cu sânge. Îl culpabilizează abil. Dar asta nu e nimic din ceea ce este. Diavolul construieşte spaţiul culpabilizator. Spaţiul poate fi un orăşel de provincie, o catacombă, biroul anchetatorului, o sală de dans sau însuşi Absolutul. Diavolul are în lucrarea lui textul cel mai dificil, suma de texte, mulţimea. În elanul lor eroic, tragico-comic, masele înfruntă Diavolul la nivel epidermic. Cu pietre, cu sticle incendiare, cu furnici. Diavolul construieşte metodic câmpul de bătălie. Dar vânzoleşte textele. Le încurcă uneori. Câmpul îl porţionează cu metodă dar eroii sunt aleşi la întâmplare. Diavolul mizează pe hazard. Iar hazardul îi joacă feste. În asta constă lipsa de asemănare cu Singularitatea Esenţială. Aici e diferenţa, aici e valoarea supremă.

Dar spaţiul închis, între limite, între pereţi, podea şi tavan e câmp de bătălie?! Limita estompează zgomotul lumii, tumultul. Diavolul se închide în sine şi ia forma mobilelor, a unor raze de soare sau de Lună, îţi pune în faţă textul fundamental despre uitare, în spaţiul închis eşti uitat de toţi şi de toate. Eşti părăsit. În schimb vor aplauda eroismul tău, împotrivirea ta. Sunt acolo, trecători grăbiţi pe stradă, chipurile sunt alături de tine. Dar să fie oare eroism sau pur şi simplu orbire, orbire? Numai Magicianul îşi poate aservi corporalitatea unei forme închise fără a-şi reduce gradele de libertate. Numai Magicianul, construind stările entropice, îl poate anula, îl poate şterge din Text pe Diavol. Magicianul nu se află în contradicţie cu Diavolul şi din acest punct de vedere nu-l domină pe acesta. Însă îl poate anula.

Diavolul nici nu este şi tocmai de aceea poate lipsi din

Text. El e construit din plictis şi turnat într-o formă virtuală. E operator într-un plan ascuns. Un hiatus mobil în câmpul informaţional.

Spre deosebire, magicianul ar putea fi una din stările informaţionale ale Singularităţii Esenţiale. Aşa cum gândurile, zâmbetele şi faptele noastre sunt expresia unei stări informaţionale. Chiar Universul întreg este o astfel de expresie.

CAPITOLUL PATRUZECI

AL PATRULEA OU FILOZOFAL

Trăim şi ne sfârşim sub semnul unui Secret Originar. Dacă acest secret e înscris sau circumscris fiinţei umane pare a fi una din fundamentalele existenţei în întregul ei miracol.

A fi înscris e calea către introspecţie, introvertire şi reflecţie.

A fi circumscris e semnul sigur al călătoriei, al expediţiei şi misionarismului.

Dilema e evidentă, incendiară chiar.

Unde plasăm Universul?

Ce este Universul?

E Text? E Magician?

Ar trebui să-l cunoaştem, să-l interpretăm dacă pornim în călătorie atunci trebuie să admitem că Universul se desfăşoară asemenea unui text sau unui magician.

Dar nu putem porni în călătorie prin artefact sau accesoriu sau rutină. Maşina Timpului n-ar fi de-ajuns. Şi niciun litru de apă din Triunghiul Bermudelor.

Fiinţe fabuloase, magicienii par a păzi cu străşnicie secretul propriei lor desfăşurări, incantaţiile, mantia şi darul ubicuităţi.

Momentul suprem al magicienilor pare a fi multiplicarea. Ei pun în lumină Secretul Originar învăluindu-l cu abilitate. Dacă urmezi lumina te vei pierde în neant, par să spună magicienii.

Amăgitoare călătorie. Amăgitoare arhipelaguri de cunoaştere. Să pornim invers, înspre profunzimea fiinţei. Să dejucăm planul magicienilor. Vor fi prezenţi spre a ne

încerca. Ne vor insufla teamă, groază chiar. Ne vor însingura spre meditaţie, în singurătatea ei esenţială, fiinţa se pune în centrul Universului. Îi dă o mişcare de rotaţie cucerind mulţimea de texte. De la stânga la dreapta. De sus, jos. Înainte, înapoi, iată-ne formând spaţiul, stabilind coordonatele, iată-ne folosind diverse informaţii pentru a construi tubulaturi sau un turbion. Gata, gata să descoperim planul secret.

La urma urmei, taina, misterul şi secretul sunt acelaşi lucru, oare?!

Secretul ţine de omenesc. Taina e între om şi divinitate iar misterul e conţinătorul. El covârşeşte. El pune limite. El atrage şi te pune în călătorie. Dar eşti înăuntrul lui. De aici febrilitatea dezvăluirii. Ai zice că trăim într-un ocean de secrete, un ocean de mister. Tocmai aici puţină magie. Un secret ascunde un alt secret. Fără de secret, spiritul lâncezeşte. Fără de mister nu are aspiraţii. Din când în când, magicienii dau mulţimilor de texte, mulţimilor, câte un secret spre a-l devora. Metabolismul mulţimilor n-ar putea funcţiona altfel. Trăind într-un paradis numai al lor, fluturii, viermii, elefanţii ţes o taină a lor. Oamenii însă dărâmă, pun dinamită, refuză. Oamenii se războiesc. Pornesc în cruciade. Aici se apropie de magicieni. Nu-mai pentru asta, oamenii nu ar fi oameni.

Şi nu cumva Universul construieşte magicienii pentru a se putea salva?! Poate că noi suntem doar în trecere. Textele sunt, din această perspectivă, adevăratele hărţi. Hărţile mărilor, ale cerului şi ale sufletului.

Îngrămădiţi într-o ipotetică arcă, oamenii călătoresc spre Singularitatea Esenţială încercând s-o atingă. Dar poate, nevăzând vălul pus de magicieni, trec deja dincolo de ea.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

AL CINCILEA OU FILOZOFAL

Când guvernul instituie monopol pe nemurire, alunecăm deja în imaginar. Aşa cum orice democraţie îşi conţine dictatura, periferia îşi conţine centrul. Dominaţia acesteia asupra centrului nu e o problemă de geometrie. Cercul, inelul rotitor ar putea explicita cumva centrul. Cercurile concentrice sunt doar un exemplu de reprezentare limitată a lumii. Trasate în focul bătăliei pentru capitală, aceste cercuri împresurează centrul producând imbecilizarea locuitorilor. În mod pervers, unii dintre ei se organizează în elite. Elitele lansează semnale de iubire provinciei. Potrivit lor, genialitatea îşi are obârşia în corpul periferiei. Acum trebuie să recunoaştem că sunt periferii şi periferii. Unele dintre ele au vocaţia centrului.

Altele au vocaţia universalului. Magicianul din acest punct de vedere pare a fi în acelaşi timp şi centru şi periferie. Asta ar vorbi despre neomogenitatea lui. Fiind al Universului sau Universul, magicianul ne conduce la o afirmaţie sau la o întrebare chinuitoare. Este Universul omogen sau nu?! Neomogenitatea ar vorbi despre discontinuitate. Iar fiinţa umană ar fi un caz particular de organizare a informaţiei. Ăsta ar fi sfârşitul orgoliului ei. Nu ar mai fi centru, îndepărtându-te de centru, relaxarea, chiulul, dezordinea. Ca să ordonezi periferia trebuie să suplimentezi forţele poliţieneşti, să măreşti efectivele de informatori, să pui monopol pe informaţie. Acolo unde în aparenţă nu se petrece nimic, se va fi petrecut totul.

Periferia se autodevorează în genialitatea ei. Pervers, centrul aşteaptă cu sufletul la gură decesul provinciei,

sfârşitul marginilor. Dar nu le va lăsa să moară. Pentru că marginile îl explicitează.

Mulţimilor, trecătoare texte, nu le pasă. După ce şi-au devorat eroii, mulţimile îşi caută cu fervoare un duşman pe măsură. Dacă nu-l găsesc, vor plăti pe cineva pentru a construi unul.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

AL ŞASELEA OU FILOZOFAL

Dar fiinţa trebuie să se risipească în vreun fel!

O face în litanii nesfârşite, în flecăreala cotidiană producând acte cuminţi, moi, pline de plictis.

El, plictisul, e inamicul marilor construcţii. Când vrei să construieşti o faci până la ardere. Altminteri, în pieptul eroului o inimă de furnică. În suflet, un pitic răcit şi cufurit.

Din plictis, anumite spirite iau Răul în custodie. Îl oferă spre citire mulţimilor. Îl risipesc. Ai zice că, risipind, fiinţa e generoasă. Covârşită de universal e gata, gata să facă acte gratuite. Dar risipa nu fortifică. E zbaterea corpului. Din acest punct de vedere, corporalitatea e o formă de risipă a spiritului.

Orientul s-a întrupat la suprafaţa corpului aspirând către Univers, Occidentul a pornit dinlăuntrul corpului secretând conspiraţii şi lovituri de teatru.

Corpurile stelelor sunt şi ele o formă de risipă a luminii. Ele, stelele, complotează împotriva spaţiului. Chiar mărturisesc asupra intenţiilor lor scăzând lumina, micşorându-se, înghiţind bucăţi de spaţiu. Aspiră la realitatea înaltă. Ai zice că stelele sunt elita luminilor.

Realitatea înaltă aparţine însă singularităţilor esenţiale, imaginarul la fel. Singularităţile esenţiale produc universuri sau sunt ele însele universuri date spre lectură unor alte spirite.

Îngustele spirite sucombă însă la lectură. Ştiu doar să inventarieze textele. Să le clasifice cu un aer savant. Din plictis şi orbire, îngustele spirite sunt cuprinse de corpuri negre pline de mister. Ele nu mai lasă lumina să treacă. Nu risipesc, adună.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

AL ŞAPTELEA OU FILOZOFAL

Nu există niciun plan ascuns par să strige furioşi cei împătimiţi de hazard. Hazardul e ordinea superioară, mormăie unii ca Tătărăscu, indicând existenţa unui plan ascuns.

De aici deliciul intoleranţei, linşajul, crime, trădarea. Lesne de ştiut, lumile solare au cunoscut târziu conspiraţia catacombei. Lumile solare au recunoscut cu greu dominaţia Lunii asupra unor acte. Soldaţii luminii, încleştaţi cu armatele întunericului, par a fi într-un cumplit dezavantaj. Soldatul nopţii e ascuns. În timp ce lumina doarme supusă atracţiei lunare, armatele întunericului îşi desăvârşesc lucrarea în contra lumii diurne. Iar ea, lumea diurnă, e bântuită de fantasme în plină zi. De aici nesiguranţa, teama, groaza.

Dacă ar fi plan atunci cine la pus la cale? Cine a plănuit Universul, care ar fi planul lui? Cine a plănuit trecerea structurilor informaţionale ale fiinţelor vii prin acest Univers?!

Să fie o fiinţă colectivă, Universul?

Miliarde de fiinţe în mişcare dezordonată cu o rezultantă conştientă aptă pentru acte filosofale?! Un lujer de lumină disipat în miliarde de cioburi scânteietoare? Sau pur şi simplu un principiu director?

Ar părea că apropiindu-ne de indicaţiile planului ne îndepărtăm de fapt de el!

Vulgarizatorii de ocazie, hrăniţi până la saţietate de la tarabele filosofiei, vorbesc sus şi tare despre plan în amănunţimea lui. Stăpânesc, cu alte cuvinte, secrete

cutremurătoare. Dar e la mijloc o mistificare. Ei nu vor a şti despre plan pentru a se jertfi sau pentru a salva lumea. Încercarea lor asupra planului e o formă hilară de week-end. Parveniţi sau nebuni ei îmbrăţişează misterul până la orgasm. Dar misterul le refuză accesul. Pentru că planul ascuns al lumii nu este. El se relevă, el nu se află, trebuie aflat.

Poate că noi suntem planul. Noi suntem propoziţiile lui, indicaţiile lui. Sau poate că planul nici nu ne cuprinde, nu ne are a lua în seamă. Asta ar însemna să fim reziduuri. O secreţie a unei misterioase activităţi a Universului. Şi atunci sfârşitul nostru e hotărât atâta vreme cât Universul are a-şi corecta parametrii de funcţionare.

Şi atunci ce rămâne din planul ascuns al lumii? Poate doar o stare de vulnerabilitate. Pe care unii, fiinţe fabuloase sau nu, o folosesc în dauna noastră. Căci ne putem pierde cu uşurinţă viaţa pentru un ipotetic plan ascuns al lumii de care nu avem cunoştinţă dar pe care suntem acuzaţi de a-l fi pus la cale.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

SILVENA MURENO

A venit după mine sirena pe ţărmul mării.

Eu mă spălam de sângele lu’ Jean Limbosu’. Iar Silvena Mureno râdea de mine de se prăpădea. Că ce fioros mai sunt. Că ce mişto îl făcusem pe Limbosu’. Că scăpasem curveturile de un ticălos. Că nu eram chiar soldăţoiu’ soldăţoilor dar nu eram nici de lepădat.

Sirenă parşivă şi plină de zvâc!

Mi-a pipăit muşchii. Mi s-a uitat în albul ochilor. M-a tras uşurel de urechi. Mi-a pipăit daravera. Mi-a zis că ce bărbat ca lumea mai sunt. Că auzise ea de vitejiile mele de la Bunna Sol.

Mi-a zis, mişeleşte, că are-un drag de mine. Mă visa noapte de noapte. Se zvârcolea-n cearşafurile ei de alge.

I se umflaseră aripioarele de atâta dorinţă!

Întrebase oracolul din Limbo. Îi ghicise oracolul despre mine în cioburi de sticlă şi-n zborul păsărilor spre Beauburg.

— Tu eşti începutul şi sfârşitul, mi-a şoptit duios Silvena Mureno făcând să-i sclipească solzişorii.

Îşi râdea de mine, ghiduşa!

Am muşcat-o de ţâţe. Am răsturnat-o în nisip. Am chirfosito în lăboiu’ meu plin de cicatrici.

Aburi purpurii pluteau pe deasupra mării. Răsărise Luna. Se auzeau balene cântând în larg. O corabie-de-sticlă trecu spre Ascabia. Vâslaşii grohăiau urmărind un uriaş peşte-de-sticlă.

Nişte păsăroi guralivi tăiau văzduhul căutând un sâmbure de furtună. O voce tot vânzolea nisipu’:

— Cerul e roşu, o să fie furtună!

Cum mai minţea vocea. Cerul era limpede şi soarele strălucea şi Silvena Mureno făcea ca toţi ciracii.

— Mă duci la Peşte Orb? am întrebat-o pe Silvena Mureno spânzurând-o în lăboiul meu să o ardă vântul de miază-noapte.

— Eşti nebun de legat, Bazar! a ţipat sirena zbătându-se şi scuipându-mă. Numai la Ib Hassan ţi-e gândul!

— La el, iubito!

— Nu te laşi? s-a smiorcăit ea

— O să-i fac felu, aşa să ştii!

Am coborât în adâncuri.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

ŢARA GHEŢURILOR

Ca să trecem de Grota Lacrimilor i-am dat un galben unei băbătii. Păzea intrarea. Îşi tot împungea palmele cu un cuţitoi.
Avea ea de ispăşit un păcat.

Ne-a întrebat într-o doară:

— N-aţi zărit cumva vreun căpitan de cavalerie prin drumurile voastre?!

Silvena Mureno a pufnit în râs şi s-a dus pe malu' mării să privească albatroşii.

Băbătia m-a tras de-o parte. Mi-a şoptit .

— Ascultă la mine, şoldăţoiule, haleşte-o pe sirena asta. O să-i intre puterea apei în câmpu' informaţional!

Silvena Mureno nu lua seama la noi. Habar n-avea. Se zbenguia în valuri jucându-se cu nişte peşti-de-sticlă. Îmi tot făcea semne vesele. Mă tot chema să ne drăgălim.

Am trecut marea în spinarea unor gâşte sălbatice.

Dincolo de ţărm se întindea Ţara Gheţurilor. O zi încheiată am înotat prin troiene. Ne-am căţărat pe vârfurile lunecoase şi reci. Silvena Mureno tot avea vedenii:

— Uite, colo, un aerostat plin de soldăţoi!

— Visezi, iubito!

— Văd şapte oameni cu joben înotând prin nămeţi!

— Te înşeli amarnic, iubito!

— Zăresc o cometă care-şi tot schimbă culorile, neîncetat!

— E un fulg, iubito!

— Uite un cuib cu şapte ouă filosofale!

— Nicidecum! E un ţurţure!

Ne-au tăiat calea nişte dinozauri de nea. Am sărit la ei învârtindu-mi spanga ameninţător.

Silvena Mureno a râs de mine:

— Prostule, nu te văd, nu te simt! Dac-ai fi om de zăpadă ai fi pierdut!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

PEŞTE ORB

Spre dimineaţă am ajuns la marea-de-carton.

Plaja era plină de şmecheri. Umblau în pielea goală. Li se bălăngănea daravere, uite-aşa!

Erau mânjiţi din cap şi până-n picioare de vopsea. Tot mâzgăleau valurile.

Unu’ dintre ei, pictoru’ Bonifaciu, s-a repezit la noi.

A răcnit plin de înverşunare:

— Vă fac portretu’ la minut!

N-am apucat să-i pozăm.

S-a stârnit furtuna. S-a rupt ceru’. Cartonu’ s-a umflat. Din adâncuri s-a ridicat Peşte Orb. Ne-a aruncat în cap plase de alge. Ne-a împuns cu mustăţile lui uriaşe.

A zis hohotind:

— Curajoşilor! V-aţi cărat hoitu’ prin lumile nebune numa’ ca să-mi daţi bineţe?! Ha, ha, ha! Aş putea să vă vin de hac chiar acu’! ’nţeles, Bazar?!

Ce să-i fi spus uriaşului?

Amuşina picturile trăsniţilor. Tot bombănea nemulţumit. I-a luat la refec pe şmecheri:

— O să vă las fără pachetu’ de energie, orbeţilor! N-aveţi pic de simţ artistic! Unde-i plăcutu’ amurg? Unde-s florile de câmp? Unde-i chipul ăla îngeresc al Agathei din Adamville? Cum mă pot înviora mâzgălelile voastre? Asta ne-a fost înţelegerea când v-am cules din adâncuri după naufragiul corăbiilor voastre?!

Şi, hap, hap. I-a înghiţit pe vreo doi.

Nici nu mai suflam. Tăceam mâlc. Chiteam c-o să-i fiu pe plac. Să-i intru în voie. Să-mi desluşească planu’ lu’ Ib Hassan.

I-am făcut semn sirenei mele.

Silvena Mureno i-a cântat lu’ Peşte Orb. I-a mângâiat mustăţile, i-a spus o grămadă de poveşti, i-a dansat din buric.

— Pe Ib Hassan îl vrei? s-a răstit peştele la mine.

— Pe el şi legiunea lui! am strigat fără să clipesc.

— Ib Hassan vrea să facă pe Juno un experiment epocal! Legiunea-i ţine hangu’.

Am şters-o val-vârtej.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

JUNO

Cum urcam spre suprafaţă, l-am întâlnit pe Belbo, saxofonistul. Stătea cocoţat pe catargu’ unei epave. Păzea cele şapte ceruri. Tot sufla în saxofon.

Când scotea un sunet ascuţit, cerul se umplea de galben şi portocaliu. Când slobozea o notă gravă, văzduhu’ devenea purpuriu. L-am întrebat nerăbdător pe saxofonist:

— Care-i drumu’ spre Juno?!

— Da’ ce vă grăbiţi aşa? ne-a strigat Belbo frecându-se între picioare ca un nesimţit. Hai să vă cânt un blues ca lumea!

— I-am luat urma lu’ Ib Hassan! am răcnit eu pipăind cerurile cu vârfu’ unghiei.

— Aha.

Aiurea! Nici nu-i păsa saxofonistului. N-avea el nici în clin nici în mânecă cu muritorii. Năucu’!

Ne-a cerut zece galbeni ca să ne dea drumu’ prin ceru’ care se deschidea către Juno.

Cum am ajuns pe ţărmu’ oceanului, am prins-o pe sirenă de plete şi i-am tăiat capu’. Am tăiat-o cu grijă. Felii, felii. Am perpelito la foc mic. Am înfulecat-o pe îndelete.

Puterea apei a pătruns în câmpu’ meu informaţional, bing, bing, bing, bang.

Hălăduind prin catacombele de pe Juno am întâlnit un vârcolac arămiu. Tremura, sărmanu’.

Mi-a şoptit:

— Legiunea lu’ Ib Hassan a pus stăpânire pe oraş. A dat foc depozitelor de migole.

— Aşa!

— Soldăţoii au scris porcărele pe ziduri. Au violat femeile şi au ucis bătrânii şi copiii. Aduc o nouă religie, se zice!

— Am auzit eu ceva, am zis scrâşnind din dinţi.

— Unu' din legiune şi-a tăiat pântecu' în faţa mulţimii. Am crezut c-o să leşin de emoţie. Uite-aşa se hărtănea cu pumnalu' şi-şi înjura stomacu'!

— Nu vorbi!

— Cum zic. Întocmai.

— Te cred.

— Iar Ib Hassan a pus să fie gâtuiţi toţi comercianţii de ulei şi vânătorii de balene-de-sticlă!

— E pornit, generalu'! am strigat eu simţind cum îmi fierbe sângele în vine.

— Au dărâmat magaziile din port. Nimeni nu le stă în cale! Or să ne treacă prin foc şi pară.

Întregul Juno duduia.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

IB HASSAN

Am ieşit printr-o gură de aerisire. Legiunea mărşăluia prin străzile tubulare. Sunau trâmbiţele. Bubuiau tobele. Ib Hassan vorbea de la tribună.

Zicea:

— Oameni buni! Oameni buni! Lepădaţi-vă de stomac! Boţul ăsta e vinovat de toate relele lumii. Să trecem prin foc balonările, râgâitul, hulpăvnicia!

— Şi vânturile, şi vărsăturile şi scuipatul! striga caporalu, lu' Ib Hassan dându-şi ochişorii peste cap.

Generalu' căra după el un vagon. Acolo-i hăcuia pe cei care-i cădeau în laţ. Felcerii legiunii săreau pe bieţii oameni. Le sfâşiau izmenele. Le rupeau cămaşa. Le ungeau pântecu' cu zeamă de praf de puşcă. Harşti, înfigeau bisturiu-n ei!

Ce de mai urlete!

Mulţimea tot cădea în genunchi. Se perpelea săraca. Se ruga cu lacrimi de sânge. C-o fi, c-o păţi.

Soldăţoii legiunii dinamitau întregul Juno. Sunai sirenele înnebunite. Vagonu' lu' Ib Hassan hurui ameninţător pe marile bulevarde gonflabile. Generalu' râdea în hohote. Învârtea deasupra capului o secure de argint. Şuiera în draci securea.

M-am luat după caporal. Îşi făcea de lucru în piaţa de păsări. Trăgea în ţeapă o femeie. Aia urla de ţi se rupea inima. I se scurgea sângele pe picioarele gălbejite. Era asudată, îi tresăltau ţâţele, îi trosneau oasele:

Am ţâşnit dintre ruine. Am răcnit ameninţător.

Caporalu' s-a întors speriat. N-a recunoscut. Mi-a amintit de vremurile de altădată. Pe când luptam în genune. A

încercat să mă prostească. Mi-a zis că-s fiul uneia din Adamville, Izolba Verhoveen. Amănţica fratelui lu’ Ib Hassan. Mincinosu’!

M-a implorat să-l las în viaţă. S-a târât. S-a zvârcolit. A încercat să mă prindă de lăboi. I-am sfărâmat genunchiu’ cu spanga. I-am tăiat nasu’ şi urechile. L-am plumbuit cu puşcociu, din piept. L-am terciut binişor, ticălosu’!

Am aşteptat noaptea:

M-am furişat până la palatul parlamentului. Acolo-şi ţinea Ib Hassan matca. O plămădise din sângele scurs din bandajele menstruale aruncate prin latrinele grădinii publice de sirenele lu’ Jean Limbosu’! Pe-acolo, pe Juno, îşi frecau curuţu’ după ce l-am căsăpit pe Limbos.

Balabusta generalului năştea omu’ cel nou pe bandă rulantă. Gogâlţ, gogâlţ, făcea pântecu’ ei. Se lăfăia-n mătăsuri matca. O grămadă de felceri se-ngrijeau de ea. Matca înfuleca văzduhu’. Cădea apoi grea. I se zbăteau cărnurile vineţii în durerile facerii.

Măcel a fost.

I-am căsăpit pe felceri într-o clipă. S-au umplut zidurile de sângele lor. Vreo câţiva din legiune mi-au ţinut urma. I-am plumbuit, i-am nimicit.

Matca m-a simţit. S-a speriat. S-a încurcat în voaluri. S-a grăbit pe scările năclăite de creieri. S-a dat pe tobogan.

Am ajuns-o în curte. Mi-am făcut semnul crucii apoi am scurtat-o de cap. Bătea din buze scăfârlia. Îşi rotea ochişorii în toate părţile. Îi picura grăsime de sub pleoape. Tot încerca să soarbă aeru’ din jurul meu. Să mă sufoce, nu alta. Am strivit-o sub bocanc.

Ceru’ s-a luminat. Văzduhu’ s-a înfierbântat. O cometă nebună a lovit întregul Juno. Cometa îşi tot schimba culoarea. Nori groşi de praf s-au lăsat prin străzile tubulare. Mulţimile făr’ de stomac şi-au dat duhu’. S-au înfruptat vulturii oceanului din ele.

Ib Hassan şi-a strâns legiunea. Mi-a ţinut calea la ţărm.

M-a strigat. Săracu!

Puterea apei a crescut în hoitu' meu. Valuri uriaşe s-au revărsat din mine. I-au înecat pe soldăţoi. Generalu' s-a dus la fund horcăind.

L-au înfulecat rechinii.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ

CATACOMBELE DIN BEAUBURG

Mă întindeam cât vedeai cu ochii.

Apele mele spălau ruinele din Juno. Prin văzduh foşneau boschetari înaripaţi. Scorneau poveşti despre legiune.

Ce baliverne!

Din când în când, din adâncuri ieşea Peşte Orb. Pândea corăbiile care veneau şi se duceau.

Pehlivanu'!

Chitea că s-o isca furtuna. C-or să bubuie fulgerele globulare. C-o să iasă turbionu' din Absolut să-l ducă în Mandhala. C-or să-i cadă-n plasa lui de alge nişte naufragiaţi. Să-i amăgească, să-i sucească. Să-i pună să spoiască marea aia a lui puturoasă din carton.

Când m-a cuprins plictisu' am chemat o ţestoasă la mine să mai stăm la taclale. Ţestoasa tocmai lăsase-n nisipul de pe ţărm fix şapte ouă filosofale.

Am întrebat ţestoasa:

— Crezi c-aş fi copilu' lu' Izolba Verhoveen?!

— Fără îndoială, a zis ţestoasa clipind şi mustăcind.

Ce să ştie ea, ţestoasa?!

Mi-am strâns apele şi m-am cărat în catacombele din Beauburg să-mi fac veacul. Din bârlogul meu se zăreau oţelăriile. Steluţe de fontă pluteau prin văzduhul vineţiu. Pocneau, dragele de ele. Îmi pişcau celulele. Alea mahalagioacele, în vorbă nebună cu multe alte celule din Univers.

Se zăreau limbile roşii ale flăcărilor lingând gurile fierbinţi ale cuptoarelor. Cuptoarele duduiau. Scuipau şi fonte şi oţeluri, numa' bune pentru spăngi, puşcoace şi nave

interstelare.

Aeru’ era puturos. Să mori dracu’ nu alta. Nişte tuciurii îşi făceau de lucru în gura cuptoarelor. Tot vânzoleau minereul cu nişte agregate uriaşe. Răcneau unii la alţii marţafoii. Se crăcănau peste bucăţile încinse de fontă. Tot priveau cu spaimă către catacombe. Nu le dădea mâna să vină-n buza lor să se ţină de porcărele. Stăteam cu ochiu’ pe ei.

Cum se apropiau, cum îi împroşcam cu plumbi.

CAPITOLUL CINCIZECI

CÂMPURI MAGNETICE

Uite-mă printre scaune, el e, îmi spun, adică eu, magician uitat în provincie. El, magicianul, bea domol. Ridică halba în dreptul ochilor. Chelia mea se iţeşte printre broboanele scânteietoare de pe burta halbei. O mie de universuri pleznesc din toate încheieturile, se înfulecă unele pe altele.

Eu stau şi le privesc surâzător şi trimit câte un mesaj cuiva anume din aceste universuri mici.

Ei, am eu codurile mele secrete!

Scaune, scaune, scaune împingându-se unele în altele, hai, dragă la vals, te fac un tango?

Pardon, m-aţi călcat pe picior, atenţie mărită. Hei, chelner, e un magician aici. Haralambie de la Arsenal face pe nebunul, adică mă ia în seamă, mă ia peste picior.

Bate la tobe, mofluzul, tam, tam, tam.

Cântă şi pe la nunţi, pe la botezuri, bate darabana. Bum. Bun, bum. Un tambur major de provincie, de tinichea. Ei, alta e să-ţi freci curul prin capitală, mă înţelegi, acolo baţi darabana pentru feţe înalte, acolo baţi mai acătării, acolo tragi în piept parfum de Levant, eşti beizadea cu giugiuc, înfuleci baclavale, şi te baţi pe burtă cu alţi toboşari. Austrieci, poloni, zuluşi. I-ar place să fie zulu, zice Haralambie chiftind în carapacea lui cam crăpată-n colţuri.

— Alo! Moreaugarin! Alo! Un miracol pentru mine! Îmi comandă Haralambie şi habar n-are că acuşi, acuşi o să se întâmple ceva cu câmpurile magnetice şi se procopseşte aşa, să se-nveţe minte, cu un al treilea ochi.

Fum de ţigară albăstrui. Puf, puf, puf, uite-o pe madam Brizard, e asemenea unui pachebot, parca-i Titanicu'. E şi-

un gater care stă bine pe picioare, musculos, cu o sirenă tatuată pe piept. Gaterul izbeşte aerul cu pumnii lui ca două pistoane. Păzea că te strivesc!

Lipa, lipa, lipa, lipa, apare Jobo, alcoolicul, tocmai întors din viligeatură. Are aer occidental, i-a furat pe ruptelea pe germani, pe franţuji, pe americani şi pe pataggonezi, adicătelea a dat o lovitură mortală capitalismului, se făleşte el întregului Adamville. Mult nu mai are, dragă, zice madam Brizard călcând voiniceşte pe picior un pirpiriu care lucrează la bancă.

— Totul e virtualul? zice Jobo, alcoolicul, dându-şi ochişorii peste cap. Cine câştigă bătălia-n virtual, ăla e cel mai tare din parcare!

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

VALUL MAYA

Instrumentişti asudaţi, Haralambie şi ai lui.

Un chitarist solo, zdrang, zdrang, silfid, cadid, perfid. Zice că lumea e a dracu', aşa cum îl vezi de silfid, ţi-l imită pe Elvis dă clasă, dom'le, zice comisarul şef, iţit şi el printre mese, hai noroc, noroc dom' comisar şef, să trăiţi.

Asudă la contrabas fratele lui, înalt ca bradul, contrabasul pare o surcică în mâna lui, dar ce sunet, ce sunet, dragă, zice pachebotul de madam Brizard trăgând cu ochiul la magicianul care scoate un văl din Marele Nimic pregătindu-se să întoarcă lumea pe dos, s-o vrăjească, numa', numa'. Mare comedie, zice madam Brizard plină de invidie, cum de nu i-a trecut prin minte, adică să se revoluţioneze.

Şi suspină aşa drapată în roşu, roşu.

Hai la lupta cea mare, nu se poate abţine Haralambie privind la madam Brizard, l-a luat gura pe dinainte, îşi omoară pielea tobelor, n-au sindicat, săracele. Suprafaţa lor informaţională e atât de mare! Cum să nu fie dacă pielea tobei, fie vorba între noi, nu e decât o felie mare de tunet!

Madam Brizard face tot felul de piruete şi de fente printre dansatori şi-l trage de bărbiţă pe clapist! Tot îmi zice că pică acu', acu' verişoara lu' Agatha, Izolba Verhoveen, adică.

— Auzi, dragă, cică Izolba Verhoveen ar fi născut mutantu' în catacombele din Beauburg! Mi-a zis mie Mama Filoni care ştia bârfa asta de la fantoma lui Fuskas!

Uite-aşa cade vălul Maya peste lume, vălul magicianului, uite-aşa învăluie câmpurile magnetice excitându-le, încurcând lumile, dându-le peste cap, înfierbântându-le.

Clapistul-şi râde în bărbuţă, e bolnav de oftică dar trage cu ochiul după madam Brizard, strigă şi el nu ştiu ce lozincă pe la mijlocul valsului, balcanist sau balcanic. Nu e din Adamville, se interesează o foarte tânără profesoară de limba engleză, adusă de vălul Maya, din neatenţie, se aruncă şi ea în vârtejul valsului nescăpându-l din ochi pe magician, dumneata să mă duci de unde m-ai adus.

— Secolu’ XX e pe sfârşite, camarazi! urlă clapistul dându-şi ochişorii peste cap şi chinuindu-şi orgile şi pianul electric. Fifi Baston vrea şi ea să participe la volutele Istoriei, se interesează ce şi cum, când anume bate ceasul noii revoluţii, revoluţiune, zice Haralambie, revolution, îl corectează tânăra profesoară de limba engleză, mănâncă îngheţată, înfige linguriţa în îngheţată cu multă delicateţe şi mă priveşte cu un aer dojenitor. Îmi zice:

— Domnule magician, vă jucaţi cu focul. Prea i-aţi învârtit pe toţi cum aţi avut chef. Or să vă aresteze, vă fac ei ceva. Cu ăştia nu e de glumit.

Şi vălul Maya o învăluie coborând peste lume, ca un fulg de nea. Unde-i micuţa profesoară?!

Doamne, nu-i!

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI

VAN DER WRAFF

Strigăte de plăcere, fiecare strigă după cum îl taie capul, seara e învolburată, doar magicianul ştie că acuşi, acuşi o să se petreacă fenomenul care o să rupă întregul Adamville în două, îndată. Mulţimile strigă înfiorate, strigă fiecare ce vrea, strigare la strigare. Se licitează organicul, electricul, magneticul, informaţionalul. Clapistul ar avea de vândut un rinichi, Mama Filoni zice că are într-un cuib, pe acoperiş, nişte ouă filosofale, piesă rară, Fifi Baston zice c-ar avea un afiş cu oracolul din Limbo, Izolba Verhoveen intră şi ea pe uşă ducând în braţe un buchet uriaş de flori de câmp, zice că nu-i de vânzare buchetul. Atâta pagubă.

Şi strigă cu toţii de-a valma vrând să-şi vândă şi sufletul, săracul, sufletul singuratec:

— Vând sfere roşii, scânteietoare!

— Tije argintii, pline de ţepi!

— Vând grabnic prisme multicolore să poţi citi în ele trecutul, prezentul şi viitorul!

— Am de vânzare un uriaş dinam Fulton!

— Tubulaturi gonflabile, şerpuitoare!

— Vând mingi de foc!

— Acu' vă vând un piston de-o tonă!

— Ia un girofar nemţesc!

— Hai la berbecele de oţel!

— Avem de vânzare schele lucitoare şi alunecoase!

— Hai la păsărele!

— Şerpi de celofan şi holograme unduitoare!

— Vindem îngrămădiri organice din care se nasc soldăţoi de temut!

— Am de vânzare o piramidă străvezie, o minunăţie!

— Vindem rampă de lansare! Vindem rampă de lansare!

— Un calculator Mettrycks!

Şi-aveau, şi-o butelie Van der Wraff în care puteai să strecori în doi timpi şi trei mişcări întreaga realitate.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI

PICTORUL BONIFACIU

Ce surpriză!

Uite-l în carne şi oase! Cum se mai scălâmbăie!

Nici n-a intrat bine că şi se îmbrăţişează cu toată lumea, cu Abab Hassan, fratele generalului, cu Fifi Baston, cu Jobo, alcoolicul, cu Haralambie, cu primarul Ferdinand, cu doctorul Spiridon şi cu mulţi alţii. Şi trăncăneşte şi trăncăneşte fără oprire şi zice că tocmai l-au scos scafandrii armatei dintr-o epavă, cum mai minte pictorul, lasă-l, are şi el rolul lui în acest penultim număr de magie pe care o să-l fac în Adamville.

Bonifaciu zice:

— Nu vă e dor de-o schimbare?!

— Oarecum, se codeşte madam Brizard:

— Vă fac portretu', la minut şi veţi căpăta altă înfăţişare, pot să jur! Am eu un schepsis acolo, nu-l spun la nimeni! Pictorul parşiv aiureşte lumea. Poartă pantofi albi cu toc înalt de damă. A scăpat el cumva de la petrecerea lui madam Brizard. Şi-a cumpărat mai multe vieţi şi-acum vrea să-mi strice mie treburile. Să fie şi el cumva peste. Să privească peste parapetul lumesc. Să arunce o ocheadă-n ograda lumii. Să vadă ce şi cum. Să spargă un ou filosofal, să întindă gălbenuşul pe pânză, noul soare. Să trimită bezele unor soţii de barosani.

Cum să-i cuminţeşti?

El e artist. Artiştii nu au de-a face cu treburile lumeşti. Ei se hrănesc cu diamantele de lumină veche, cu parfumul lumilor ancestrale. Şi nici nu sunt oameni. Sunt aşa, nişte păreri, nişte singularităţi esenţiale. Bântuie prin corpuri

lăsând urme luminoase, pervertind.

Iar Bonifaciu?!

Stă ca pe ace. Trage cu ochiul încoace şi-ncolo. N-are astâmpăr. Bate darabana printre lumânările de pe masă. Îşi ascunde cu degetu-i cărnos, o pleznitură din umăr. N-are stare, pictorul.

Are o iubită nouă, zice madam Brizard privindu-mă pe sub sprâncene.

Să vină Agatha!

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU

FEMEIA DE OŢEL

Se deschid uşile restaurantului. Poc. Poc. Poc. Se izbesc de pereţi. Se înmoaie uşile de parcă ar fi din zahăr. Se prefac în fondante, mmmmmn!

Ce gust! Ce gust princiar!

Magicianule, nu e restaurant! E căsuţa de turtă dulce pe care câmpurile magnetice or s-o strivească în finalul dement al acestei text dement, uite-aşa or să fie storcoşiţi oamenii ăştia, săracii! Să se-nveţe minte! Să nu mai bârfească! Să nu mai comploteze! Să nu mai tragă sfori! Să nu mai tragă pe nimeni de limbă, să nu mai tragă mâţa de coadă! Să nu tragă cu ochiul. Să nu tragă vânturi la sindrofii. Să nu tragă la măsea. Să nu tragă cu praştia, cu katiuşa, cu arcu', cu Marcu.

Hei, magicianule, câmpurile magnetice au început să pulseze, ce faci?! Fac un inventar, vezi bine, magicianule, zice magicianul, burzuluindu-se foarte.

Deci! Ah, teribilul deci!

Deci se deschid uşile restaurantului şi intră nebuna aia de Agatha. N-o ştiţi? Nu se poate să n-o ştiţi. Am spus dacă n-o cunoaşteţi pe Agatha. N-am greşit cu nimic. Am spus Agatha şi nu Agartha!

Şi pictorul Bonifaciu se supără şi el că unii vor să inducă lumea în eroare.

Strigă plin de supărare:

— Fripturiştilor! Malagambiştilor! Conţopiştilor! Agatha asta e un înger!

— E un drac de femeie, zice Haralambie plescăind.

— E femeia-de-oţel din benzile desenate, strigă Jobo,

alcoolicul iar Rudolf, vânzătorul de ziare-i ţine hangul.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI

NIŞTE COMPLOTIŞTI

Hai, Agatho!

Bum, buuum. Haralambie cade lat de emoţie. Comisarul şef rămâne interzis. Nici madam Brizard nu se simte în apele ei. Cum să iasă tocmai acum de pe ring, tocmai acum când lumea întreagă din Adamville stătea cu ochii pe ea, drapată fiind în roşu, roşu?!

Şi ce piruete făcea!

E madam Brizard, nu e pachebot, zic eu, răutăcios, să risipesc vraja, vai, credeam că e pachebot, scâncesc fraţii Gerome întorşi dintr-o foarte lungă călătorie, credeam că e Titanicul!

Să vorbim despre Titanic, zic eu, săracii îi salvează pe cei bogaţi, asta e lecţia Titanicului, zice senatorul Protopopescu scălâmbăindu-se cu Izolba Verhoveen pe ring şi dându-şi aere de parlamentar european.

Bonifaciu se ţine după fusta Agathai, e tot mai insistent, se înghesuie printre mese, se buluceşte, se izbeşte de o chelneriţă care răspunde la numele de Mata Hari, se ridică, alunecă iar şi urlă ca un apucat:

— Iubitoooooo!

Nişte complotişti din fundul sălii sar speriaţi. Gata, gata să aprindă fitilul, îşi zic ei cu năduf, să se dea de gol. Credeau că i-a dibuit poliţia secretă, siguranţa statului. Aşa îşi zic ei părând gata de a se preda. Ei, aşa de ochii lumii. Au ei metode periculoase. Pot scăpa din orice clenci. Vor apăra cu viaţa reţelele lor secrete din Est, din Vest, din Nord, din Sud.

— E doar Agatha, zice unul dintre complotişti răsuflând

uşurat.

Vai, Agatho, pictoraşul tău ne-a speriat de moarte, cum a mai strigat împieliţatul, din dragoste a strigat, mai zic plini de gravitate complotiştii şi se întorc la treburile lor, pâş, pâş, pâş.

Treburi cu schepsis. Sforicele politice. Bubuliene, masoniste, masochiste, manichiuriste.

— Pardon!

E şi-o manichiuristă printre ei. Are ea un lac de unghii special. Dai pe unghiile agenţilor şi agenţii ies la iveală, se dau de gol, oameni şi ei, umblă după fuste.

Agatha e înţelegătoare. Îmi face cu ochiul. Eu nici nu vreau s-o văd, mâncătoare de inimi. Că m-a dus cu zăhărelul.

Şi-acum, uite-o, se bagă în treburi complotiste. Zice, făcând pe nebuna:

— Amestecate mai sunt treburile astea lumeşti, oameni buni. Mă gândesc la conspiraţii, la trepanaţii, la ulceraţii.

— Uraaaaa! strigă popoarele restaurantului, înveselite şi împătimite de parfumul Agathei.

— Uraaaaa! strigă instrumentiştii veseli că popoarele-s slobode la gură şi că fac niţică mişcare printre mese, un tango, acolo, să se dezmorţească.

— Uraaaaa! strigă chelnerii visând cu emoţie la vremea când câmpurile magnetice îi vor preschimba în pipiţe politice.

— Uraaaaa! strigă vreo doi, trei oameni cu joben dându-se de gol prostănacii.

Ăştia-s vreo şapte, de fapt. Sunt de la poliţia secretă. Tocmai au picat şi ei prin restaurant că au auzit că vor fi nişte fenomene. Oameni şi ei. S-au speriat un pic. Au intrat să se adăpostească. Să nu-i calce tramvaiul ieşit de pe şine. Să nu le zboare vreun burlan jobenele. Să vadă ce se petrece. De ce atâta hărmălaie. De ce se agită poporul. Ce aşteaptă el de la momentul magnetic. Cum de un

asemenea lucru serios nu e tratat aşa cum se cuvine prin mijloace ştiinţifice şi nu prin mijloacele precare şi vulgare ale artei decadente. De ce ţâţe şi nu câmpuri informaţionale. De ce pistoane şi-o butelie Van der Wraff. Ce se pune la cale, domnule?!

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞASE

SFÂRŞITUL LUMII

Agatha-i dă pictorului Bonifaciu un pupic tandru şi-i şopteşte-n urechiuşă:

— Iubiţel, e groasă rău. O să fie o chestie magnetică de n-o să se mai înţeleagă om cu om!

Bonifaciu face ochii mari. Tuşeşte surprins. Îşi desface lavaliera. Răsuflă greoi. Priveşte împrejur.

— Fals, zice.

Cum să crezi o asemenea prostie? Cum să fie deja sfârşitul lumii când, uite, colo, magicianul stă la o masă ca un simplu cetăţean şi trage la măsea într-un restaurant din Adamville.

Dacă ar fi fost sfârşitul lumii, Moreaugarin s-ar fi aflat de bună seamă într-un restaurant franţuzesc, când şampanie franţuzească. Păi nu?!

Moreaugarin tuşeşte uşor încurcat. Adică eu tuşesc un pic încurcat de această întorsătură a lucrurilor. E şic să se sfârşească lumea într-o seară franţuzească, desigur.

Dar zic, prevăzător:

— Având în vedere că urmează un sublim moment magnetic ce va influenţa întreaga planetă Pământ şi întregul Sistem Solar şi întreaga Galaxie şi absolut întregul Univers şi absolut întreaga Istorie Umană, această seară poate să fie foarte bine una rusească, una americană, una pataggoneză sau…

— … zulusă! urlă Haralambie bubind din tobe.

— Poate bubulind? întreabă comisarul şef semn că e tobă de carte de larg consum.

Moreaugarin se încruntă la comisarul şef; îi zice plin, plin,

plin de năduf:

— Dom’ comisar şef nu daţi lucrurilor o turnură parodică, vă rog! Şi nu mai faceţi băşcălie! Şi nu vă mai daţi în stambă că nu e frumos! Momentul magnetic care e cheia acestui text e un fapt cât se poate de real. Cine are ochi, să vadă. Cine are urechi, s-audă. Cine are gură, să spună. Trepanaţii? Conspiraţii? Ulceraţii? Să vă văd acum când veţi primi alte coduri!

Comisarul şef priveşte încurcat în jur. El n-a vrut să ia pe nimeni în băşcălie. Şi nici nu prea crede că toată tevatura se va transforma într-un moment magnetic înfricoşător. Are un fost coleg de liceu care lucrează la o bază spaţială undeva, în Siberia. Mai că i-ar da un telefon să se convingă dacă e sau nu adevărat!

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞAPTE

ÎN VÂRTEJUL VALSULUI

Bonifaciu o trage pe Agatha în vârtejul unui vals. Îi zice la ureche:

— Vorbeşte, tu, cu madam Brizard. Să cheme spiritul lui Einstein, să-l întrebe ce şi cum!

— Nu te prosti, dragă!

— Te roooog, se roagă pictorul alunecând în siajul Agathaei şi pierzându-şi ochii în decolteul ei.

— Iubiţel, fii cuminte! Vorbeşte mai încet! Dacă ne aude magicianul ne-am ars! E pornit rău de tot! E foarte gelos, se vede de la o poştă! I-ar place să-mi tragă două, trei palme de necaz!

— Hai, vorbeşte cu madam Brizard! Trebuie să ne lămurim într-un fel sau altul!

— Ce mai putem face? O să ne schimbe codurile!

— În mod sigur o să ne facă felul! Ne chirfoseşte cu momentul lui magnetic şi n-o să vină nimeni să ne dea o mână de ajutor! Agatha îl muşcă de ureche. Îi şopteşte:

— De ce te învârti aşa, de nebun? Vrei să mori de infarct?!

— M-ai şi văzut purtat de îngeri prin inelele alea roşii, galbene, verzi, albastre?!

— Sssst! Vine momentul magnetic! Simţi nişte furnicături?

— Să vinăăă! urlă Bonifaciu valsând în draci. Dacă trebuie să vină, n-are decât! Ce-am avut şi ce-am pierdut?! Gata! Ce să ne mai pese, iubito?! America se face praf! Rusia se face pulbere! Africa se crapă-n două! Adamville, întregul, sare-n aer c-o bubuitură grozavă, grozavă de tot!

Apa oceanului urcă-n Everest, se revarsă pe Limbo, pe Ascabia şi pe Juno! Or să ni se bulbuce ochişorii iubito! Or să ne crească branhii, iubito! O să ne trezim cu aripioare! Fâl, fâl, fâl! O să înotăm prin marea-de-carton a lui Peşte Orb! Îl ştiu eu pe pezevenghi! Ne-o coace magicianul ăsta de-atâta gelozie, iubito! Ne schimbă codurile? Eu trepidez de pe-acum, iubito! Tu, nu? Formele tale se vor schimba, Agatho, ce să mai vorbim! Vezi că mă calci pe picior! Ţine-mă strâns, iubito! Ce comedie! O să fii un ceas deşteptător, Agatha! Sau poate o maşină de cusut!

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI OPT

MIŞCARE, MIŞCARE!

Agatha pare obosită.

Gata, nu mai vrea nici vals, nici tango şi nici twist. Poate un rap? Poate un ragtime? Poate conge?

O îmbie Haralambie în fel şi chip.

Tocmai se apropie momentul magnetic şi magicianul moare de gelozie. Adică nu e nici pe departe fiinţă fabuloasă precum s-ar crede. Un om obişnuit.

Îşi aşază dunga la ciorap. Îşi trage uşor degetele în sus, pe pulpe. Scapă degetul, din întâmplare, sub tivul fustei, zâmbeşte vulgar.

Doctorul Spiridon cade lat de emoţie.

— Nu e momentul să vorbim despre schimbare, zic eu vrând să liniştesc întreaga suflare din Adamville. Mai sunt cinci minute, cinci secole, cinci ani-lumină. Dansaţi, vă rog! Dansaţi, dansaţi, dansaţi! Rămâneţi în priză! Complotaţi, complotaţi, complotaţi! O conspiraţie împotriva celulei! împotriva matricei informaţionale, de bună seamă! Jos burţile! Nu vă opriţi! Haralambie, schimbă ritmul! Aşa! Mişcare! Mişcare! Gata cu balonările! Gata cu vărsăturile! Gata cu vânturile! Jos pântecele hulpav! Să rămână spiritul! Numai el! Să rămână scânteierea! Focul stelelor! Risipa lor! Nu vă îmbulziţi pe ring, este loc pentru toată lumea! V-aţi îngrăşat, v-a crescut colesterolul! Mişcare, mişcare! Nu vă fie frică! N-a căzut cometa!

N-au venit să vă aresteze cei şapte cu joben! Nu-s soldăţoii lui Ib Hassan! E o seară obişnuită, la restaurant, o seara nemaipomenit de obişnuită. O seară atât de obişnuită cu oameni atât de obişnuiţi! Nu vă îmbulziţi! Vine ea şi

dezlegarea lucrurilor!

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI NOUĂ

MOARTE BANILOR!

Madam Brizard strigă după un chelner, şi-a pătat mătăsurile roşii, roşii, adu dom’le zeamă de lămâie sau un spray, ceva, strigă franţuzoaica supărată ce a fost scoasă din ring, şi-i cere ajutorul lui Jobo, alcoolicul. Pramatia nici nu vrea să audă. Tocmai a intrat în vorbă cu cei de la poliţia secretă, cu oamenii ăia care sunt de fapt prelungirea unor jobene de mătase neagră, roşie.

Jobo, alcoolicul, întreabă fonfănind:

— Aţi descoperit tentaculele corporaţiilor de pe Limbo strângându-ne de gât?!

Oamenii cu joben îi privesc chiorâş, Jobo, alcoolicul, se înghesuie în ei uşurându-i de portofel.

Ce dacă vine momentul magnetic? Viaţa merge înainte! Şi gaterul, boxerul, se scălâmbăie şi el pe ring, chipurile ar inventa o lovitură nou, poc, poc, poc, s-a pus şi un pariu, se zice, vreo două, trei curviştine leşină de emoţie. Pirpiriul de la bancă explică primarului Ferdinand cum e cu loviturile alea noi, în premiera mondială, stă pirpiriul alături de marele boxer şi toţi tremură de frica lui.

Moreaugarin râde în sinea lui de toată vânzoleala, de toate vicleşugurile, de toate priteşugurile şi, pentru rimă, de toate beteşugurile. Se tot uită la ceasul lui cu lanţ de argint şi oftează, au mai rămas două, trei clipe acolo. Starostele cerşetorilor, tocmai ieşit din închisoare, îi cere un ban, acolo.

— Ce să faci cu banul în plin moment magnetic, ei?! îl întreb dojenindu-l că l-a ucis cândva pe Fuskas, arhivarul.

— Ştiu ce să fac, bre, cu banu’! zice starostele

cerşetorilor ochind jobenul unuia de la poliţia secretă. Cumpăr niţică nemurire de la guvern! Ei, ce zici?!

— La ce-ţi mai trebuie nemurirea dacă se vor schimba codurile şi simbolurile?! vreau să ştiu izbucnind în râs.

— Lasă că n-oi fi matale aşa de rău la inimă să ne omori de-adevăratelea!

Haralambie trage cu urechea şi, ca să se pună bine cu mine, pentru orice eventualitate, ca să-mi facă pe plac, strigă în draci, ca un apucat:

— Moarte banilooor!

CAPITOLUL ŞAIZECI

O LUMINĂ ALBASTRĂ

Fifi Baston pune ochii pe unul. Să-l ia la dans, să mai schimbe partenerul.

Îl invită ea, ce să zic!

Se rotesc pe ringul de dans şi nu le pasă de nimeni şi de nimic. Chiar se sărută, se pipăie, nesimţiţii.

Fifi Baston îşi lasă capul pe umărul lui. Îl întreabă pe şoptite, înfrigurată:

— Eşti agent secret, să nu spui nu!

— Eşti venit în misiune în Adamville!

— ...?

— Te-au paraşutat, să nu negi!

— ...?

— Ai nisip pe redingotă, n-ai observat? Şi miroşi a benzină de bimotor! Zi că nu-i adevărat!

— ...?

— Ai documente false. Ai o fiolă de cianură sub gulerul de la cămaşă. O simt cu unghia Sunt expertă, ştii?

— ...?

— Eşti antrenat. Dezinformarea, fumigenele şi zvonistica sunt armele tale de temut!

— ...?

— Nu te mai codi! îţi pot oferi adăpost! Mă dau în vânt după aventuri cu agenţi secreţi!

— ...?

— Te-au trimis să-l răpeşti pe Moreaugarin! Vreri să stăpâniţi lumea, aveţi o bombă., vă trebuie un magician ca el!

— Ascultă doamnă dragă, izbucneşte insul. Nu sunt agent

secret şi nu lucrez pentru nicio agenţie de informaţii din lume! Eu am venit să dansez pentru că mi-a spus ceva din interiorul meu şi acest ceva se cheamă Forţa Universală. Se pare că sunt alesul, eu voi fi Noul Mesager! Ia seama, nu mă enerva, cine ştie ce mesaj ţi-aş putea transmite dacă te mai prosteşti atâta!

— Haralambie îl strigă pe ins. Dă mâna cu el. Îl îmbrăţişează şi-l pupă pe amândoi obrajii.

Îi zice entuziasmat:

— Dom'le, şi eu am luat contact cu Vocea Universală! Mi-a spus acelaşi lucru! Eu sunt Vestitorul!

— Ei, ăştia-s alţii, domnule, zice insul vădit deranjat că nu e tocmai el alesul. Sigur sunt alţii, de pe altă planetă!

— Stai, nu te supăra, zice Haralambie. Stai să ne înţelegem.

Mie îmi apare vocea în vis ca şi dumitale. Întâi îmi apare o lumină albastră!

— Trebuie să fie roşie! Roşul e culoarea corectă, zice insul fericit că s-a înşelat:

— E o lumină albastră! se încăpăţânează Haralambie.

— Eşti tâmpit! strigă insul întorcându-i spatele.

— Iar tu eşti de două ori tâmpit! răcneşte Haralambie strângându-şi bine cureaua.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI UNU

O CELULĂ ÎI SPUNE ALTEI CELULE...

Aşa încep toate momentele magnetice. Creşte nervozitatea, oamenii devin suspicioşi. Nici nu iau în seamă fenomenul:

Să iasă în faţă. Să aibă dreptate. Să fie cei mai buni, cam asta îi interesează în astfel de momente cruciale.

O celulă îi spune altei celule:

— Atenţie, o să mă îndrăgostesc de tine!

Momentul magnetic îi transformă pe toţi şi pe toate în celule. Întâi însă, toţi şi toate sunt făcuţi felii, felii pentru a creşte suprafaţa informaţională.

— Îţi crapă ochii, zice cu aplomb Fifi Baston vrând să arate că ea este foarte bine informată asupra fenomenului.

— Ţi se rup muşchii, adaugă primarul Ferdinand cutremurându-se.

— Bineînţeles că-ţi cad unghiile de la picioare spune repede doctorul Spiridon adăugând ceva despre curburile spaţiului.

— Îţi cade părul, zice madam Brizard cu părere de rău în glas, strivindu-şi o lacrimă pe obraz.

— Ţi se crapă pieptu-n două! răcneşte pirpiriul de la bancă rugându-se în sinea lui să nu fie adevărat.

— Inima se transformă în sticlă, zice Mama Filoni împungându-şi palmele cu un cuţitoi.

Avea ea vreun păcat de ispăşit!

— Rinichii încep să-ţi fluiere ca şi cum ar fi un samovar, spuse Tătărăscu ciupindu-se de braţ.

— Plămânii încep să fluiere, zice insul care e cuplat intim cu Forţa Universală.

— Rinichii fluieră! strigă Haralambie înciudat:

— Eşti tâmpit! strigă insul.

— Iar tu eşti de două ori tâmpit! strigă Haralambie suflecându-şi mânecile cămăşii.

— Apare turbionul care duce-n Absolut! zice Mama Filoni ştergându-şi sângele de pe palme cu batista ei dantelată.

— Pe asta de unde o ştii, dragă? întreabă madam Brizard cuprinsă de mirare.

— Nu-i bârfă, e adevăr ştiinţific, zice repede Mama Filoni cotrobăind prin poşetă după rujul de buze.

— Aha, face madam Brizard privindu-se în oglinjoara ei de Burgundia. Aşa zici, adevăr ştiinţific. O fi, dragă, dacă spui tu! Uite aşa stau de vorbă amândouă. Madam Brizard îi spune ei, Mama Filoni îi spune lui madam Brizard. Ca şi cum o celulă i-ar spune unei alte celule…

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI DOI

LUMEA NOUĂ

Bonifaciu mai că i-ar juca o festă lui Moreaugarin. De ce să nu ia el în stăpânire Lumea Nouă?

Şi le zice tuturor că momentul magnetic e o metaforă tocmai potrivită pentru un tablou la care lucrează de-o viaţă.

Şi îi întreabă pe fiecare cam ce-ar vrea să fie în Lumea Nouă care stă să se nască dintr-un moment magnetic în altul.

— Aş vrea să fiu o zebră, zice unul timid.

— Nu te juca cu şansa dumitale! E unică! strigă pictorul Bonifaciu amestecând vopselele.

Fie, zebră, domnule dragă:

Şi zebra fornăie dă din picioare, sare peste mese şi iese în stradă. Se afundă în Moebus. Asta-i momentul de magie, Moebus, lucrurile pe dos:

— Aş vrea să fiu un trandafir, zice temătoare madam Brizard, înfoindu-se în mătăsurile ei roşii, roşii.

Fie, trandafir.

— Eu aş vrea, dacă se poate, să fiu un nasture la prohabu'
celui mai barosan tip din Lumea Nouă! zice starostele cerşetorilor prostindu-se un pic.

Fie, nasture, nătângule.

— Vă rog frumos, aş vrea să fiu Greta Garbo, zice pirpiriul de la bancă înroşindu-se tot de ruşine.

Fie, pirpiriule.

— Vrea cineva să fie brontozaur? strigă gaterul, boxerul ăla fioros, înviat din morţi, nu se ştie cum.

— Nuuuu! strigă întreaga suflare din Adamville.

— Domnule, eu vreau să fiu un brontozaur, zice boxerul. E
nevoie de brontozauri. Trebuie să-i halească cineva pe tipii care ar îndrăzni să mai treacă prin foc şi sabie atâta amar de lume! N-o mai luăm de la capăt c-am văzut ce-a ieşit., Brontozaur să mă faci, Bonifaciu!

Fie, brontozaur.

Şi momentul magnetic e în plină desfăşurare, se cutremură toate, se sparg ferestrele, se schimbă încet, încet axa Pământului.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI TREI

UN TUN DE VOPSEA GALBENĂ

— Nu te mai prosti, îi zice Agatha lui Bonifaciu văzând că s-a schimbat axa Pământului. Te-ai cherchelit. Ai luat-o razna, magicianul a făcut-o. Înţelegi? Moreaugarin şi-a dus planul până la capăt. Uite-l colo, râde de se prăpădeşte. Hai că suntem caraghioşi amândoi. A plecat şi Haralambie. Nu mai e muzică. Ce să mai pierdem vremea? Fără muzică n-are niciun haz seara asta! Ritmul e cheia lucrurilor!

— Te înşeli, Agathă! zice Bonifaciu sughiţând. Culoarea contează! Ea şi numai ea!

— Uită-te în jur, şopteşte Agatha. Nu vezi ce de lume? Uite ce forme uluitoare. Şi toate vorbesc parcă o limbă nouă!

— Visezi, Agathă! strigă Bonifaciu împleticindu-se către ieşire.

— Nu te prosti!

— Nuuu!

— Ce suntem noi în lumea asta nouă?

— Două celule îndrăgostite! strigă Bonifaciu împiedicându-se de Jobo, alcoolicul, adormit în uşa restaurantului.

— Şi asta ce-i? întreabă Bonifaciu. Nu e căsuţa de turtă dulce a magicianului?!

— E restaurantul lui Abab Hassan, îi şopteşte Agatha.

— Sanchi! E căsuţa de turtă dulce pe care a turtit-o momentu' magnetic, hâc!

— Te dai în stambă!

— Mă dau de ce să nu mă dau?! Şi nu mă las, Agathă, nu mă las! Dacă-ţi spun că nu mă las! Ce vrei? Să mă las? Cum

să mă las?! Nu mă las! Păi ce, vrei tu să mă las?! Adică tu vrei să mă las?! Păi, nu, fetiţo, nu mă las! Ai înţeles că nu mă las?!

Şi pictorul Bonifaciu scoate un tub de vopsea galbenă şi luminează acum, luminează până departe Lumea Nouă.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI PATRU

MANDHALA

Am bănuit că se va petrece un lucru extraordinar. O cădere în penumbra Lunii. O nouă revoluţie. O ploaie cu broaşte despre care toţi vorbeau cu un soi de frenezie periculoasă.

Agatha mi-a telefonat de câteva ori. Bănuia că puneam la cale un nou moment de magie.

O înţepa inima, i se tăiase maioneza, i se zaharisise dulceaţa de migdale. Avea unele temeri. Visase elefanţi. Avea vedenii. O urmărea un străin când se ducea la piaţă sau la teatru, în toiul nopţii primea telefoane ciudate. Văzuse un dragon de foc. Călărea norii pârjolind întinderile.

Mi-a propus mici ieşiri, Agatha. Oarecari mondenităţi. Îmi displăceau însă lansările de carte. Erau momentele pline de ridicol ale provinciei mele prăfuite, asudate şi înamorate de glorie vulgară. Nu mi-ar fi plăcut să merg la sindrofiile organizate de nevasta primarului Ferdinand. Nu-mi trecea prin cap să mă ard la soare la sfârşit de săptămână la picnicul pus la cale de madam Brizard.

La începutul verii mi-am petrecut vremea la clubul de jazz, am băut bere blondă pe terasă la Emil, am scris scrisori unor personalităţi din capitală. Nu eram de acord cu anumită măsuri luate de guvern şi ceream ridicarea monopolului asupra nemuririi.

Bineînţeles că unii m-au felicitat pentru ultimul meu moment de magie în timp ce alţii mi-au trimis bileţele în care m-au ameninţat cu moartea.

Ce-mi păsa?!

Într-o dimineaţă, pe terasă, Tătărăscu îi înjură vârtos pe

nemţi, pe ruşi, pe americani şi pataggonezi. Îi făcu cu ou şi cu oţet pe cei de pe Limbo.

Golind o halbă de bere pe nerăsuflate, unul, Popovici, îi ţinu hangul spunând şi el nişte bazaconii:

— Dacă pataggonezii îi băteau pe ruşi la Trafalgar, în 75, Bibescu al nostru ar fi putut să-şi instaleze tronul fix în Piaţa Roşie!

— Baţi câmpii, domnule! îl apostrofă Haralambie de la Arsenal, vrând să-l îmboldească niţel. Pataggonezii n-au fost încă la Trafalgar. E mai mult ca sigur. Puţină istorie mai ştiu şi eu, ce naiba!

— Pe onoarea mea, au fost! Nava lor amiral a fost scufundată de crucişătorul Odessa! A scris şi la gazetă!

— Zvonuri, domnule, i-a strigat Haralambie turnând gaz peste foc. La Trafalgar s-au bătut maurii cu chinezii! Doar ştim cu toţii, nu?! Şi asta a fost după ce guvernul a pus monopol pe nemurire. Pataggonezii or să intre la rând ceva mai încolo iar la urmă de tot, am eu nişte informaţii, o să fim şi noi chemaţi acolo să arătăm ce putem!

Ei, Haralambie ne zgândărea. Să ne toarne mai bine la poliţia secretă. Pe toţi ne turna. N-avea scrupule, ticălosul.

Dar nu ne păsa. Ziceam vrute şi nevrute. Că Bibescu o să instaureze dictatura regală. Că o să ne lovească până la urmă cometa aceea care-şi tot schimba culorile şi care aducea cu ea de fiecare dată cântecelul trubadurilor. Că or să năvălească peste noi dansatorii de saraban şi că or să ne bumbăcească rău de tot. Că o să fim martori cu toţii le o a doua răstignire şi că întreg Sistemul Solar o să se prăbuşească într-o gaură neagră.

Haralambie le mai înflorea niţel:

Avea talent, pe cuvânt de onoare. Alerga la secţie într-un suflet. Comisarul şef îi dădea nişte firfirei şi-un şut drept în fund. Îl umplea de simţ patriotic.

Comisarul şef, săracul, a zărit Mandhala pentru prima oară.

A şi murit din pricina asta. I-a explodat inima de emoţie. Ţin minte bine. Tocmai venise cu duba să mă bage la popreală că eram limbut şi nărăvaş. Tocmai îşi zornăia cătuşele şi-mi citea drepturile.

A privit în sus din întâmplare. A făcut ochii mari, speriat. A
răcnit din toate puterile:

— Uite colo! Ce comedie!

— Unde, comisare şef? am întrebat eu.

— Colo-n cer! a zis el punând lumea pe jeratic.

Mandhala era. Maiestuoasă. Misterioasă. Gigantică.

Tumultoasă. Vibrantă. Multicoloră. Plină de tubulaturi gonflabile. Zvăpăiată. Vorbăreaţă. Tăcută. Înnebunitor de tăcută.

S-a pogorât peste noi. Ne-a cuprins. Ne-a definit. Ne-a fixat limite. Ne-a luat în custodie. Şi-a trimis elefanţii să tropăie pe
Strada Mare. S-o strivească pe Agatha. Şi-a trimis drahmanii treziţi din somn să ne picure-n urechi adevăruri esenţiale şi parfum de santal. Drahmani burtoşi, însetaţi de firescul nostru. Călugări evitând pe deasupra havuzului din faţa Primăriei.

— Văd Pântraşiva! a ţipat Tătărăscu căzând în extaz

— Ce vezi?!

— Văd! Văd Pântraşivaaaa!

— Dumnezeu să-l înţeleagă, a zis primarul Ferdinand.

L-am căutat pe Garge, flaşnetarul. Una care vindea garofiţe, cinci la leu, mi-a zis că l-a văzut cum se ascunde într-un vas de bambus. Femeie nebună! Cum să intre grasul de flaşnetar într-un vas atât de mic? El care ocupa două locuri în autobuz?!

Nici pe Haralambie nu l-am mai găsit în nebunia generală. Un poliţist mi-a strigat că l-ar fi zărit pierzându-se prin piaţa de peşte din Mandhala. Poliţistul plângea în draci. Îşi lovea vipuşca pantalonilor cu bastonul lui electric şi

plângea în hohote.

M-a întrebat sughiţând:

— Ce-i cu fenomenu' ăsta, domnule?

— De la stratul de ozon ni se trage, am minţit eu gâfâind, ca să mă aflu-n treabă.

— Eu am auzit c-o fi din cauza experimentelor nucleare!

— O fi, nu zic nu!

— Cică o să fie şi mai rău!

— Tot ce-i posibil! Istoria nu s-a sfârşit. E clar că vom mai avea probleme. După 2000 o să fie un mare cutremur de pământ semn că ocultele au dibuit ceva din Secretul Originar şi că au pus mâna pe forţele telurice!

Bine-mi mai stătea!

Mandhala hăpăia încet, încet întregul Adamville şi mie îmi ardea de prostii.

Comunicaţiile erau întrerupte. Soarele nostru electric se stinsese. Lumea alerga de nebună pe străzi. Forţele guvernamentale nu-şi făcuseră încă apariţia şi era clar că nici nu aveau să vină.

Hămesită Mandhala!

L-a înghiţit pe doctorul Spiridon. L-a făcut pierdut pe Abab Hassan. L-a înfulecat pe nemestecate pe Tătărărescu. L-a terciut pe Jobo, alcoolicul, Mama Filoni, madam Brizard şi Fifi Baston.

Unul n-a mai rămas în Adamville.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI CINCI

TREBUIE SĂ FIM VIGILENŢI

Proaspăt picat din capitală, după eveniment, procurorul Athanasiu mi-a cerut să consemnez în scris toată tevatura.

Eu m-am opus.

Athanasiu m-a ameninţat în fel şi chip. Era virulent, insurgent, năbădăios. Pus pe fapte mari. Gata, gata să iasă în faţă. Să fie remarcat de superiorii săi. Să ajungă procuror general.

Umblă de colo, colo prin Adamville căutând cadavre, urme, ceva semne. Avea geanta burduşită cu pungi de plastic în care ar fi strâns probele pentru analiza de laborator. Avea şi un subaltern cu el. Omul legii. Bondoc. Subaltern conştiincios. Slugarnic. Şi foarte muncitor. Căra în cârcă un târnăcop şi o lopată spre a putea da la iveală urmele înfiorătoare ale măcelului.

M-au alergat peste tot. Să le arăt locurile. Să le povestesc despre fenomen. Să mărturisesc. Mi-ar fi pus bucuroşi ştreangul de gât. Nu eram singurul supravieţuitor. Nu eram singurul martor!

Eu eram criminalul!

În fiecare seară, Athanasiu se ducea la Primărie să dea raportul şefilor săi din capitală.

Avea o voce tunătoare. Zăngăneau geamurile. Vorbele lui împroşcau zidurile. Se loveau de felinare şi de caldarâmul fierbinte al străduţelor pustii. Lăsau dâre fosforescente.

Athanasiu striga în telefon:

— A fost dar un măcel!

— ...

— Am găsit urme peste tot!

— ...
— Urme, să trăiţi!
— ...
— ’nţeles, să trăiţi! Pun mâna pe făptaşi! Îi belesc! Scot untu’ din ei! Îi trag la rindea! Le scot gărgăunii din cap!
— ...
— Principalu’ suspect e în mâinile noastre! Bate câmpii, să trăiţi! Cică a apărut ca din senin un oraş plutitor şi i-a înfulecat pe toţi!
— ...
— Sunt un tâmpit, să trăiţi!
— ...
— De două ori tâmpit!
— ...
— Mama lor de bolşevici!
— ...
— Fascişti în toată regula, să trăiţi!
— ...
— Masoni perverşi, să trăiţi!
— ...
— Anarhişti, malagambişti şi deviaţionişti!
— ...
— Rasişti cât cuprinde!
— ...
— Sunt supertâmpit, să trăiţi!
— ...
— Le vin eu de hac!
— ...
— Iremediabil tâmpit, da!
— ...
— Nu mă duce el cu zăhărelul! Îi mut fălcile! Îl bat cu funia udă! îl zvânt în bătaie, să trăiţi!
— ...
— E o acţiune în contra naţiei!
— ...

— E foarte corect, să trăiţi, sunt un tâmpit incurabil! Athanasiu m-a ţinut nopţi întregi cu lampa-n ochi. A chemat din capitală o echipă mobilă cu un detector de minciuni. Mardeiaşii m-au făcut pachet şi m-au băgat într-o cadă plină ochi cu gheaţă. Apoi m-au întrebat în fel şi chip. Doar, doar or descoperi marea minciună în tremurăturile acului de la aparatul lor.

— Unde-i Agatha? Unde-i Fifi Baston? Unde-i Mama Filoni?
Unde-i madam Brizard?! I-ai ucis? Cu mâinile goale?! I-ai gâtuit? Unde le-ai îngropat cadavrele?!

— Ultima dată când le-am văzut se îndreptau spre Pândraşiva! am strigat eu gândindu-mă cum să scap de nebun.

— Minţi, cetăţene! a urlat unul dintre mardeiaşi. Uite cum sare acul, vezi?!

Acul nu sărea nici cum. Linia de cerneală era lină, lină. Mă duceau cu vorba, ticăloşii. Erau porniţi. Nici să mă omoare, nici să mă lase să trăiesc.

— Ce-i asta, Pântraşiva?! a întrebat procurorul pe un ton ameninţător.

— De unde să ştiu? Poate un râu învolburat!

— Ne iei peste picior?!

— Poate un vârf de munte înzăpezit.

— Eşti poet! a răcnit Athanasiu pocnindu-mă cu un baston electric peste făţălie.

Ce să fi fost oare Pântraşiva? Poate un lac sclipitor. Poate o cădere în penumbra Lunii. Poate un moment tainic al zilei. Poate o floare de lotus purtată de vânt. Poate un gând sublim. Poate un nor zdrenţuit de furtună, trecător. Sau poate o boare argintie lăsată peste lume. Sau poate o emoţie. O gingăşie. Ştiinţă ocultă. O anume poziţie a trupului. O trecere spre un alt univers sau poate sfârşitul lumii despre care întreaga suflare din Adamville vorbise cu un soi de frenezie periculoasă.

— Trebuie să ştii, cetăţene! mă trezi din visare Athanasiu pocnindu-mă peste degete cu o vergea de oţel.

Poc. Şi poc. Poc, poc.

— Să ciuleşti urechile, cetăţene!

Şi poc. Poc, poc, poc.

— Să căşti ochii, cetăţene!

Şi iar poc şi poc.

— Să fii atent la orice mişcare!

Şi poc şi iar poc.

— Trebuie să fim vigilenţi!

Asta e.

Oricare ar fi epoca, trebuie să fim vigilenţi. Oricare ar fi comandamentele şi politicile. Din toate izvorăşte principala poruncă. Trebuie să fim vigilenţi. Auzi glasuri de soldaţi? Auzi mărşăluit de trupe? Trezeşte-te cetăţene, e timpul să lupţi!

— Unde-i doctorul Sterian? Cerceta curburile spaţiului, dacă nu mă înşel, cetăţene!

— Poate stă la taifas cu drahmanii cei burtoşi, am zis eu zgâindu-mă pe fereastră după un pescăruş care căuta un sâmbure de furtună.

— Mă iei la mişto!

— Poate s-a aruncat în calea tigrilor divini!

— Ne crezi nişte fraieri, nu?!

— Poate că a îmbrăţişat Upândâva! am strigat.

— Ce-i asta, Upândâva?! vru să ştie procurorul.

Ce să fi fost Upândâva?! Poate nişte scrieri secrete despre Cetatea Ideală. Poate o picătură de ploaie. Poate un altar umplut cu flori de câmp. Poate o melodie veselă. Poate una tânguitoare. Poate un dans nebun. Poate un poem despre albastru. Poate o geană de portocaliu. Poate şoapte duioase. Poate un cuvânt, un văl aruncat peste lume cu puţin timp înainte de căderea în penumbra Lunii. Cam atât.

Cioc, cioc, cioc.

Subalternul era. Mardeiaşii îşi luaseră picioarele la spinare. Dezertaseră cu toţii. Athanasiu s-a făcut stacojiu. Ceva se rupse înăuntrul lui. I-a pocnit inima. S-a prăbuşit fără suflare pe podea.

— Lasă-l, e mort, mi-a zis subalternul. Hai afară să fumăm o ţigară! Gata, s-a sfârşit.

Ne-am aşezat pe treptele crăpate de ploi. Subalternul m-a privit o clipă, mi-a întins o ţigară şi m-a întrebat:

— Auzi, cetăţene! Uneori îmi trece prin minte un gând tare ticălos. Anume că există un plan ascuns al lumii şi c-au murit milioane de oameni fără să fi aflat de planul ăsta! Este că am dreptate?!

— Este.

— Auzi, cetăţene, noi doi nu cumva ne-am mai întâlnit? Nu ţi-am mutat eu fălcile acu, vreo douăzeci de ani?! Ziceai că eşti un fel de magician! Auzi dom'le, ce m-ai supărat! De-aia te-am bumbăcit în halu' ăla! Pentru că m-ai supărat!

Detunătura aproape m-a asurzit. Subalternul nici n-a simţit când l-a pătruns glonţul. I-am pus revolverul procurorului în mână, o crimă perfectă, mi-am spus. Un procuror paranoic ucide un subaltern în timpul anchetei.

Ce căldură!

Vara aia nebună m-a împins la fapte nebune. Sosise timpul să plec în cruciadă. Văzusem semnele.

Într-un târziu, au intrat nişte soldăţoi în Adamville cântând de mama focului. Era şi Plotor, măcelarul din Beauburg, şi Gargalli filozoful', şi Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor, şi Vlasko, trompetistu', şi Totora, circarul, şi vreo mie de alţi fioroşi, toţi unul şi unul. Erau înarmaţi până-n dinţi. În faţă fâlfâiau steaguri roz, portocalii şi verzi. Fioroşii aveau priviri de oţel şi zale strălucitoare.

I-am întrebat plin de curiozitate:

— Încotro, vitejilor?!

— Spre Trafalgar! mi-a zis Ibhib, tunarul din Longville.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI ŞASE

CRUCIADA LUI MOREAUGARIN

Ibhib, tunarul din Longville, m-a stârnit din bârlog.

Vreme de-o săptămână încheiată s-a foit prin catacombele din Beauburg. A-ntrebat de mine în stânga şi-n dreapta. S-a dat în stambă luându-se la harţă cu nişte oameni-lilieci. L-a chirfosit şi le-a băut sângele.

Pehlivanul!

Pe urmă a mai zăbovit pe malurile fluviului subteran şi s-a zbânţuit cu sirena aia oacheşă, Brunhila. A muşcat-o de ţâţe dea băgat-o-n draci şi ea a ţipat într-una de-au crăpat bolţile galeriilor pe unde hălăduiau morţii. O învăţase meserie Jean Limbosu', pot să jur.

Sigur că l-am urmărit pe tunar cu monitoarele mele. N-aveam eu încredere în pungaşi ca el. Nu se schimbase prea mult. Parcă-i crescuse burta. Parcă-i plutea o ceaţă pe ochi. Solzii-i străluceau însă ca-n vremurile bune şi încheieturile-i lucrau la fir.

Cum l-am auzit zăngănindu-şi fiarele, am atins iute făcliile.

Am oprit motoarele. Mi-am scos puşcociu' din piept. M-am pus la pândă.

— Stai locului! am strigat ameninţător pregătindu-mi plumbii.

Ibhib, a rânjit, dezvelindu-şi săpăligile de-argint şi-a croncănit nu ştiu ce. Nu i-am dat crezare. Îi fremătau nările. Îi tresălta pieptu'. Îşi rotea iute ochişorii. Parc-ar fi avut ceva pe suflet. Mişelul! I s-a crăpat umăru' şi-a ieşit gura unui tun.

Ce să mai aştept?!

Am slobozit o salvă. S-au cutremurat pereţii. Bubuitura s-a rostogolit la suprafaţă, pierzându-se prin străzile tubulare din
Beauburg. Iar tunaru'?

Ha, ha, ha! Mama lui de ticălos!

Mi-a făcut figura aia a lui tare de tot. A prins plumbii-ntre săpăligile lui de argint şi mi i-a scuipat drept în scăfârlie, i-am întins lăboiul meu păros iar Ibhib a ţâşnit din întuneric şi m-a luat în braţe mugind de bucurie.

Mi-au trosnit oasele. Era verde, golănoiul!

— Bazar! N-ai prins mucegai pe-acilea? m-a întrebat Ibhib bătând din buzele-i cărnoase, pline de salivă.

— Dar tu, pramatie?!

— Am fost la Trafalgar!

— Aha!

— Am tras o scatolceală de zile mari!

— Lasă gargara! Zi-mi ce vânt te-aduce. Care-i şpilu'?

— Păi, cum stai cu galbenii?! plescăi tunaru', scărpinându-se după urechea-i clăpăugă.

— Unul n-am!

— Aha!

— Ai o treabă pentru mine?!

— Am, golănoiule!

— Dă-i drumu'. Mor de curiozitate, am zis eu repede scoţând un clondir cu zeamă de praf de puşcă.

— Mi-a trimis vorbă Moreaugarin. Omu, are o treabă babană de tot. Ai auzit de diamantele de lumină veche?!

— Am auzit ceva, ceva, am minţit eu fără să clipesc.

— Moreaugarin zice că le-ar avea nişte pelerini care vin de dincolo de orizontul cosmic!

— Mi-a povestit şi mie un drac-de-mare, am minţit eu iar fără să-mi tremure glasul.

— Poveste veche, mă, Bazar. Pelerinii sunt fiinţe sonore născute din sunetu' primar al Universului. Într-o bună zi au furat Cetatea Ideală a oamenilor. Au dus-o hăt. Au plimbat-

o prin întreg Universu’ până când diamantele de lumină veche au început să pălească. Aşa că pelerinii s-au întors din drum. Au ridicat cetatea pe Venus şi diamantele au început să sclipească din nou. Numai că civilizaţia venusiană a fost distrusă prin trădare, sperjur şi crimă. Venusienii n-au rezistat tentaţiei. Au vrut să devină nemuritori şi sau bătut pe viaţă şi pe moarte pentru diamantele de lumină veche. Şi-au lepădat credinţa. Şi-au lapidat preoţii şi şi-au lăsat lăcaşurile de cult în paragină. Pelerinii i-au amăgit în fel şi chip şi i-au împins să se războiască între ei.

— Şi pelerinii?!

— Şi-au schimbat planurile. Au coborât prin găurile de vierme şi-au încercat să ridice cetatea pe Terraria.

— Copia imperfectă a Pământului?!

— Cum zici.

— Au reuşit? am întrebat eu mort de curiozitate.

— Nu. Câmpul gravitaţional al planetei era instabil. Aşezările îşi schimbau neîncetat poziţia geografică din cauza unor vârtejuri temporale foarte puternice. O grămadă de gunoaie aruncate de pe Pământ ajungeau pe plajele terrariene. Din amalgamul ăla puturos se năşteau tot felul de fiinţe imposibile care schimbau tot timpul indicele entropic al planetei!

— Tunarule, mă ia de cap!

— Stai aşa! Termin îndată! Pelerinii…

— Vin pe Pământ!

— Asta-i şpilu’, Bazar! Pe Pământ. Diamantele de lumină veche vor fi la nasu’ nostru!

— Şi noi o să punem lăboiu’ pe ele, tunarule!

— Te-ai prins!

— Da, voi aveţi încredere în Moreaugarin?!

— M-am gândit.

— Eu zic să mergem pe mâna lui şi-apoi să-i facem de petrecanie până nu scurtează el de scăfârlie!

M-am dus cu el. Ce-aveam de pierdut? Au venit şi Totora, circaru, şi Gargarelli, filozofu', şi Plotor, măcelaru' de pe Venus, şi Vlasko, trompetistu' şi Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor.

Mare veselie. Ne-am strâns toată trupa. Apoi, în zori, am pornit-o spre Moreaugarin. În buza oceanului ne aştepta. Într-un castel părăsit, la margine de Adamville. Ne cam ghiorţăiau maţele de foame când am ajuns. Mai, mai să-i spargem porţile Lu' Moreaugarin.

Ticălosu'! S-a purtat frumos cu noi. Era blând ca un mieluşel. Vorbă-dulce. În ochi, miere. Trucuri. Baliverne.

Ne-a ţinut un discurs. Avea stuchit la limbă. Se cocoţase pe o maşinărie de-a lui nărăvaşă. Aia scotea nori de pucioasă. Nu puteai şti ce-i. Scarebeu? Caracatiţă mecanică? Demon de plastic, sticlă şi oţel? O himeră?!

Maşinăria avea sfere roşii, scânteietoare. Tije argintii pline de ţepi. Prisme multicolore să poţi citi în ele trecutul, prezentul şi viitorul. Un uriaş dinam Fulton. Tubulaturi gonflabile, şerpuitoare. Mingi de foc. Un piston de-o tonă. Un girofar nemţesc. Un berbece de oţel. Schele lucitoare, alunecoase. Păsărele ameţitoare. Şerpi de celofan şi holograme unduitoare. Îngrămădiri organice din care se năşteau tot felul de drăcovenii. O piramidă străvezie, străvezie din care ţâşneau fulgere albastre. O rampă de lansare ruginită.

Un supercalculator Mettrycks. Şi-o butelie Van der Wraff.

Moreaugarin se tot plimba ţanţoş pe puntea de comandă şi striga în draci:

— Bine aţi venit tigrii mei! Leii mei! Bravii mei luptători! Am auzit că v-aţi acoperit de glorie la Trafalgar! Bravo, tigrilor! Aţi luptat cu aceleaşi forţe obscure cu care mă războiesc şi eu de-un sfert de veac! Vor să-mi smulgă Secretul Originar! Nu-i vom lăsa!

— Nu! Nu! Nu!

— Aşa vă vreau tigrilor! Vom face curăţenie! Vom

reorganiza întregul Univers! Balonările? Scuipatul? Vânturile! Vărsăturile! Le vom trece prin foc şi pară! Vom salva spiritul, tigrilor!

— Uraaa!

— Vom elibera Cetatea Ideală şi vom reîntrona spiritul pur între zidurile ei! Vom lustrui diamantele de lumină veche pentru ca sclipirea lor să revigoreze spiritul!

Erau frumoase vorbele lui. De-a dreptul înălţătoare. Dar noi voiam să ştim care ne era partea. În rest, vorbe bine meşteşugite dar nu pentru noi.

I-am spus-o de la obraz lu' Moreaugarin. S-a mâniat. Ne-a făcut cu ou şi cu oţet. Ne-a strigat furios':

— Să nu mă dezamăgiţi, tigrilor! Voi sunteţi floarea războaielor siderale! Voi sunteţi cavalerii mei!

Ei, cam mult spus, cavaleri. A, nişte soldăţoi hârşiţi prin lupte, da, eram. Ne ţineam armele bine ascunse-n trup. Ai fi zis că suntem aşa nişte îngeri. Trecători obişnuiţi. Iar noi? Fioroşii fioroşilor. Durii durilor. Înfricoşători de-a dreptul.

— Auzi, Moreaugarin, zici c-o s-o pornim în cruciadă, nu-i aşa?! Da' cu diamantele de lumină veche cum rămâne?! întrebă cu jumătate de gură Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor.

— Aaaaa! Tigrule! Te scurmă nemurirea-n piept! O să fiţi nemuritori! O să facem harcea-parcea veacurile! V-o promit! Vom fi stăpânii Universului! Vom fi principiul lui unu care se multiplică, noi vom fi Mandhala, noi vom fi oul filosofal!

— Nu te-aprinde, Moreaugarin! a strigat Ibhib, tunaru' din Longville, sărind de pe un picior pe celălalt. Noi vrem să ne ştim partea. Sunetu' galbenului, ăla ne e drag nouă!

— Vorba asta e! Ce câştig avem noi dacă-i căsăpim până la unu, pe şmecherii de pelerini?! am întrebat eu vrând să mă aflu-n treabă, să nu stau de-o parte.

— Oh! Cum de-a picurat Universu' o scânteie de spirit într-un hârdău ca tine, Bazar! a răcnit Moreaugarin luându-

mă binişor peste picior. Uită-te la tine! Sărmane! Eşti plin de puroi pe dinăuntru! Plin de bube! O să te cauterizăm! O să te ard cu fieru' înroşit, soldăţoiule! Vrei galbeni? O să-ţi dau galbeni! Vrei femei? O să ai din plin! Arme periculoase? O să ai cele mai periculoase arme din Univers! Dar gloria, Bazar?! Gloria? Noi vom elibera Cetatea Ideală! Şi ne vom acoperi de glorie! O să-i deschidem porţile şi ne vom acoperi de glorie! În genunchi, tigrilor!

Am căzut cu toţii-n praf, ruşinaţi. Moreaugarin apăsă o pedală de-a lui şi-azvârli prin văzduh o rază verde, verde. Sfârâia văzduhul, se preschimba în curcubee.

Uite-aşa ne-a îmbrobodit Moreaugarin!

Eram în puterea lui. N-aveam scăpare. Ar fi putut să ne gâtuie. Ar fi putut să ne crape ţestovanu'. Să ne soarbă fluidul vital. Să ne preschimbe spiritu'. Gata, gata să ne sfărâme pieptu', să ne pipăie inimioara, s-o facă să cânte apăsând-o uşor cu unghia.

Ar fi fost în stare, smintitul!

Iar noi? Eram ca vrăjiţi. Căzusem în laţ. Nu mai aveam scăpare în niciun fel.

Ne-am urcat pe puntea maşinăriei lui şi-am pornit să cutreierăm Universu' în lung şi-n lat până am ajuns în apele oceanului Atlantic. În Cornu' Africii am scufundat corăbiile unor piraţi şi-am hăcuit o haită de calmari care-şi făceau mendrele pe acolo de-o sută şi ceva de ani. Ne-am aprovizionat la Gibraltar şi ne-am făcut de cap cu nişte arăboaice focoase şi ţâţoase. Am minţit lumea că ne-am duce să pescuim balene-de-sticlă în îndepărtatul Nord. Cine să ne creadă pe cuvânt?!

Americanii, ruşii şi pataggonezii mirosiseră ei ceva. Chiar şi genovezii se băgaseră pe fir. Şi arienii ascunşi bine de tot în jungla braziliană, şi unii de prin Tibet. Şi-au trimis agenţi secreţi pe urma noastră. Ăia aveau arme ascunse-n joben şi mituiau toţi boschetarii să-i ciugulească de vreun secret, ceva.

Ne-au luat urma o escadrilă de avioane-fantomă, un submarin nuclear şi un aerostat plin ochi cu infanterişti. Ne-au ţintit dintr-un satelit militar şi-au pus o bacterie să ne înfulece pielicica şi să ne lase fără de urechi.

Sărmanii!

Le-am râs în nas. Ne-am crăpat pieptu' şi-am scos artileria grea iar Moreaugarin i-a măturat pe toţi cu raza lui cea verde.

Ne-a aţinut calea şi-o caracatiţă venită de pe Terraria în căutare de hrană şi o hoardă de dansatori de saraban cărora li se urâse cu binele, i-am tras în ţeapă şi i-am prăjit niţel iar caracatiţa am tăiat-o felii, felii, am azvârlit-o, în canţarole şi-am înfulecat-o pe înserate stropind-o din belşug cu zeamă de praf de puşcă.

— Hei, se zăreşte ceva?! ne striga Moreaugarin de dimineaţă şi până seara nelăsându-ne să soilim deloc în gabie.

— Ape pustii!

— Vine anaforu'!

— Atenţie la artimon!

— Cârma banda!

— Ţine astea cu nădejde, Plotooor!

— Trage vela, soldăţoiule!

— Molaaaa!

— Leagă sartu'!

— Aruncă sonda!

— Ţine straiu'!

— Vino la tachet!

Uite-aşa roboteam pe punte. O vreme am navigat fără cărbuni încercând să-i păstrăm pentru lupta cea mare. Coşurile străluceau în soare şi-aşteptau, nebunele, să se înroşească, puf, puf, puf.

— O barcăăă! a urlat într-o bună zi, ca scos din minţi, Vlasko, trompetistu'.

Ne-am bulucit la parapetu' oţelit. Am scrutat întinderile.

Am strigat maşiniştilor să oprească vântu' care ţâşnea din tuburile de la prova umflându-ne pânzele.

— Un semn ceresc, ne-a zis Moreaugarin baleind apele cu raza lui cea verde.

— Un călugăăăăr! a răcnit Plotor, măcelaru', izbucnind în plâns ca un copil.

Călugărul abia sufla. Avea o barbă aspră şi-ncâlcită. Nu mâncase de zile întregi. Căra cu el în barcă o instalaţie bizară. Am cercetat-o fără glas.

Naufragiatu' ne-a spus pe şoptite:

— Cutreier mările şi oceanele de ani de zile pătruns de-un tainic gând. Vreau să înregistrez vocea Domnului. L-am implorat adeseori să-mi spună un cuvânt măcar. Unul, doar. Am plăci cu mine şi-un patefon. Nu-mi pierd speranţa. Dacă-mi veţi da ceva merinde am să mă rog pentru cruciada voastră, fiilor!

Hait, mi-am zis, călugăraşu' a mirosit ce hram purtăm. Dar cum oare?! Viaţa în pustia de ape să-l fi învăţat să citească-n sufletu' fiinţelor?!

Ne-am luat cu vorba. L-am omenit. A mâncat cu poftă. Ne-a desluşit cum funcţiona instalaţia lui. Aşa şi pe dincolo. O cam scălda. Cruciaţii mei, ţut! Chiar şi Moreaugarin stătea gură cască de parcă se prostise cumva Călugăraşu tot îi dădea 'nainte să ne pună un vals, un tango sau conga. Să ne mai descreţim frunţile întunecate de gânduri războinice. Dar de unde să fi ştiut călugăraşu' meu că noi aveam arme-n trup, înfipte adânc, departe de lumina ochiului.

— Suntem obosiţi frânţi, m-am băgat eu în vorbă, privindu-l drept în ochi pe călugăraş. S-o lăsăm pe mâine seară, prea cucernice! Ce-ai zice de-un pat moale, din alge şi flori de mare?!

S-a învoit călugăraşu'. I-au sticlit ochişorii. A murmurat ceva în barbă. Lasă-l, oricum n-aveam somn!

L-am simţit pe la miezu' nopţii. S-a strecurat tiptil pe

punte, la lumina lunii. S-a dus la pupa. S-a tot moşmondit acolo. Eu eram numa’ ochi şi urechi. L-am văzut zărit scoţând patefonu’ şi alegând dintre plăci una de argint. Nu era patefon, vezi bine! Nici instalaţie de înregistrat vocea Domnului! Am ţâşnit ca o pisică din locul meu, dintre butoaiele cu ulei de măsline. Golănoii mei dormeau duşi. Sforăitu’ lu’ Moreaugarin se auzea până dincolo de Cercul P.

— Preacucernice, nu te-a prins semnu-n gheare?!

— Ah, tu erai, băiete? a susurat călugăraşu’ meu fâstîcindu-se ieşit pe punte. Am ieşit pe punte. Mi s-a părut c-aud un glas. Poate că-i Domnul, mi-am zis. S-a îndurat de mine!

— E cântecu’ balenelor, preacucernice.

— Aha!

— Balenele-s mai mult ca sigur.

— Tainică lucrare cântecul ăsta al lor, fiule!

— Aşa o fi, precucernice, am mârâit eu pipăindu-mi pieptu’.

Şi-n ce mănăstire ziceai c-ai fost?! Poate pe Ascabia…

N-am apucat să-mi sfârşesc vorbe. Călugăraşu’ a pus placa de argint în arma lui şi-o muzică îngerească s-a revărsat peste ape. Am simţit cum mă podideşte sângele pe nas şi pe gură. M-am prăbuşit lat pe punte. Cât pe-aci să mă rostogolesc în valuri. Sunetele se transformaseră în săgeţi otrăvitoare. Îmi sângerau ţurloaiele, făţălia şi lăboiul meu cel păros.

M-am ridicat cu greu. Mi se umflase scăfârlia gata, gata să-mi plesnească dracu’. M-am aruncat ’nainte. Mi-am crăpat pieptu’ şi-am tras o salvă de plumbi ucigaşi.

— Trădareeee! a urlat Ibhib, tunaru’, năvălind pe punte numa’ în izmene.

— Piraţiiii! răcni Gargarelli, filozofu’, aruncând prin văzduh iatagane de foc.

— Duşmanuuu, băăă! urlă Plotor sfâşiind totul în jur cu

ghearele lui de oţel.

Nici urmă de călugăraş. Moreaugarin m-a strâns în braţe. A pus la cale o ceremonie. Falcerii lui au cântat la trombon şi tobe. Moreaugarin m-a decorat. Mi-a prins de piept o medalie făcută din foile unui roman poliţist pe care-l ştiam pe de rost. M-a pupat pe obraji. M-a înălţat în rang. M-a făcut contraamiral.

Târziu, în noapte, trăgând din trabuc ca nişte barosani, am stat la taclale. Golănoii sforăiau. Luna-şi ridicase poalele-n cap. Sufla un vânticel cald.

Moreaugarin mi-a zis:

— Contraamirale, crezi în cruciada asta?!

— ...?

— Nu simţi deja diamantele de lumină veche arzându-ţi măruntaiele?! Simţi sclipirea Cetăţii Ideale? Sufletul tău nu tânjea după lumina veche, de început de Univers? Cum o să te simţi când milioane de oameni vor năvăli prin porţile deschise, plângând de fericire că s-au regăsit?! N-am zis nimic. Navigam prin ape tulburi. Poate că deja pelerinii, puşi în gardă de călugăraş, ridicaseră pe ziduri cratere bolborositoare şi asteroizi de foc, să ne stâlcească, să ne-arunce-n hăul sideral!

— Ce-o să faci cu diamantul tău? mă zgândări Moreaugarin aruncând vălătuci liliachii din trabucul său argintiu. O să-l înghiţi ca să devii nemuritor? Nu ţi se pare a fi deşertăciune? Ce-o să faci tu cu nemurirea? Prin câte războaie o să-ţi mai freci pielicica?! Are vreun rost? Nu e mai ameţitor să trăieşti o singură dată? Să arzi ca o torţă-ntr-o clipită?!

Parşivul!

Cum mai încerca să mă ducă cu zăhărelul. Cum îmi mai scormonea el prin sufleţel. Simţeam eu unde bate. Vedeam eu care e lucrarea lui! Voia să-i dau diamantu' meu. Hulpavnicul!

I-am râs în nas:

— Şi de ce n-aş fi şi eu nemuritor?!

— Vrei să te cuprindă plictisu', Bazar?! Nemurirea e pentru spiritele alese! Ele au a devenit principiul lui unu care se multiplică! Ţi-ar place să nu fii soldăţoi în carne şi oase ci un principiu care ordonează Universul în Marele Joc? Vrei să te cununi cu Absolutul în dauna cărnii?!

— Şi-atunci?

— Vinde-l, Bazart! Îl cumpăr eu!

Auzi pramatia! Cum mă mai îmbrobodea! Nu-i stătea în gând lu' Moreaugarin să elibereze Cetatea Ideală pentru oamenilor, cum ne mai minţise, ticălosu'!

Am strivit trabucu' sub bocanc şi m-am dus să mă culc. M-am perpelit toată noaptea. N-am avut somn. Am visat bazaconii.

În zori ne-am potrivit orologiu'. Am făcut un salt în timp. Ne-am zăngănit armurile. Ne-am încolonat pe punte. Am îngenuncheat. Ne-am făcut semnul crucii. Ne-am pregătit de luptă.

Ibhib, tunaru', m-a tras de-o parte. Mi-a arătat o pungă doldora de galbeni. Mi-a şoptit:

— Bazar, băiatule! Lasă dracu' nemurirea! Ce-ţi pasă? Uite, noi i-am vândut partea noastră lu' Moreaugarin. Ce te mai codeşti? Uite cu ce de bănet m-am procopsit!

I-am tras una peste ceafă. L-am muşcat de urechile-i clăpăuge. Ce parşiv, tunaru'. Gata, gata să mă vândă de neînceput lu' Moreaugarin.

— Om mai vedea, tunarule!

Ceţuri grele s-au coborât pe punte. S-a revărsat un şuvoi de foc peste noi. Ne-au lovit stele rotitoare. Un şarpe de oţel a şfichiuit văzduhu'. Pelerinii-şi tot schimbau forma. Ibhib i-a lovit cu tunul. Vlasko, trompetistu', i-a măcelărit transformându-şi sunetele în bombarde.

Moreaugarin urla, prefăcutu':

— Pentru Cetatea Ideală, înainteeee! Aşa tigrii mei! Să eliberăm zidurile de lumină vecheee!

Cum o mai scrântea! Cum mai minţea!

Văzduhu' pârâi. Trozni. Gemu. Apele-ngheţate-ncepură să fiarbă zgomotos. Se prăbuşi o banchiză. Soarele se subţie. Undeva, în înalt, spânzura o stea râncedă.

— Uraaaaa! ţipă Ibhib, tunaru', luându-o pe urmele lu' Moreaugarin.

— Pe ei! ne îndemnă Plotor, măcelaru', prostindu-se şi el.

Într-un târziu s-a lăsat liniştea. Peste întinderile albite de zăpezi, pluti o vreme un fum purpuriu. Curgea sânge din cer. Fulgui vreme de câteva ceasuri. Ne-am strâns la poalele Cetăţii Ideale şi ne-am curăţat armurile. Nişte păsăroi de pradă ciugulesc hoiturile pelerinilor. Moreaugarin se cocoţă pe o bombardă încă fierbinte vrând să ne ţină un nou discurs. Era tot cu ochii după mine acum că se sfârşise lupta şi trebuia să-mi dea partea mea, un diamant de lumină veche. Golănoilor nici nu le păsa de tărăşenia asta. Se puseseră pe băut zeamă din praf de puşcă şi lălăiau cântecele porcoase. Moreaugarin strigă cu o voce gâtuit:

— Vă mulţumesc, tigrilor! Cavalerii mei! Cetatea Ideală va fi…

Văzând că nu-l ascultă nimeni, se lăsă păgubaş. Îşi scoase pumnalul şi începu să râcâie zidurile mângâind cu evlavie diamantele de lumină veche. M-am ţinut după el.

S-a răstit la mine furios:

— Ce vrei?!

Ce să fi vrut? Partea mea, vezi bine. El nici n-a vrut s-audă, a-nceput să urle:

— Ani de zile am dorit nemurirea! Am căutat-o în iubirea unei femei! În van! Agatha nu era nemuritoare! Madam Brizard şi-a bătut joc de mine! Ai auzit de ea, soldăţoiule?!

— Nu, am zis eu roşindu-mă un pic.

— Ce ştii tu? Eu am adus Mandhala! Ştii de ce?

— Nu, am recunoscut eu bâţâindu-mă.

— Eşti un prefăcut, Bazar. Am cunoscut-o pe maică-ta La

fel era! Şi toţi cei din Adamville erau nişte prefăcuţi! Floarea spiritului?! Nicidecum! Nişte ticăloşi! Potlogari! Gargaragii! Leneşi şi corupţi! Se-avântau după gloria deşartă! Înjurau guvernul dar ajunşi în scaun ministerial s-ar fi căpătuit pe ruptelea!

— Îi judeci, Moreaugarin? Ai dreptu' ăsta să judeci oamenii?!

— Prostule! N-ai să ştii niciodată…

— Vrei să mai faci un experiment, ceva?! l-am întrebat pipăindu-mi pieptul.

S-a prins, ticălosu'. Dar a râs în hohote. Să-l ucid, mi-a zis. S-o fac repede, repede, mi-a zis.

— Hai, nu te codi! Tu eşti începutul şi sfârşitul!

— Taci!

— Hai, Bazar! Asta e menirea ta! Trage, soldăţoiule!

— Încă o vorbă şi te fac harcea-parcea, l-am ameninţat în van dându-mă un pas 'napoi.

— Curaj, Bazar! Fă-o!

Se juca cu mine. Voia să mă chirfosească cu raza lui cea verde. Voia să dea o lecţie soldăţoilor. Să nu-i mai poarte careva sâmbetele. Să-i conducă aşa cum avea el chef.

Mi-a strigat:

— Poţi s-o faci! Hai, mă aşteaptă Absolutul! Eu sunt principiul lui unu care se multiplică!

Uite-aşa striga Moreaugarin!

I se zbătea o pleoapă. Îi fierbea sângele în vine. Începu să scoată diamantele şi să le strângă cu o mână tremurândă. M-
am repezit şi-am înfulecat unul. Moreaugarin a izbucnit în hohote de plâns. S-a repezit să mă strângă de gât. Am slobozit o salvă de s-au cutremurat întinderile. Moreaugarin a făcut un pas înapoi ştergându-şi sângele de pe buze. Am' închis ochii şi-am slobozit în pumni de plumbi fierbinţi.

Moreaugarin s-a prăbuşit. S-a zvârcolit preţ de câteva clipe mustind de sânge, S-a rostogolit de pe punte înroşind

spuma valurilor. L-a luat o pală de vânt şi l-a risipit printre gheţuri. S-a spart în mii de cioburi.

Cum coboram pe pasarelă, l-am zărit pe unul ieşind din nisip. A venit la mine şi, vorbind în dodii, mi-a spus de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea:

— Moreaugarin, cerul e roşu, o să fie vânt.